

DEVRİMCİ TEORİ
OLMADAN,
DEVRİMCİ PRATİK
OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

2009 ■ MAYIS ■ TEORİK DERGİ ■ FİYATI: 4 TL

- KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ
- SİYASİ MÜCADELENİN KADERİNİ
TAYİN EDEN İDEOLOJİK ÇİZGİDİR
- FARKLI VE MUHALİF FİKİRLERE
DOĞRU YAKLAŞIM ÜZERİNE
- ADALET ANLAYIŞIMIZ ÜZERİNE

13

İÇİNDEKİLER

KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ -----5

Birlik ve Ayrılık Anlayışımız	5
Açık ideolojik mücadele doğru anlaşılmalıdır	6
Birliğin stratejik bir mesele olarak ele alınması ve iki çizgi mücadelesi	6
Genel Olarak Birlik Anlayışımız ve Tarihsel Gelişimi	9
Sınıfın birliği	10
İlkeli birlik anlayışımız gereği temel ilkelere birlik zemini olmalıdır	11
İlkeli Birliğin Kriterleri	12
Muhasebe şartı neden birliğin temel kriteri olmaktan çıkarıldı	14
İlkeli birlik biçimleri de bilimsel olmalıdır	15
Ayrılık hangi biçimlerle gerçekleşir	18
Grupçuluğa karşı mücadele edilmelidir	19
TKP/ML ile Maoist Komünistlerin ayrılık noktaları	20
a) Tarihi muhasebe	21
b) Örgüt ve Devrim Programı	21
c) Marksist-Leninist-Maoist Örgütlerin Örgütsel Birliği	22
d) DEH Ve Deklarasyonu	22
e) Halk Savaşı ve Kırsal Devrim	22
f) İla da Maoizm	23
g) İki Çizgi Anlayışı	24
ı) Örgütsel Ayrılık İlan Edenlere Yönelik Siyaset	25
j) Halk Sınıfı Ve Tabakaları Karşıtken Siyaset	26
k) Halkın Birleşik Cephesi ve Kuruluş Zamanlaması	26
l) Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Başlıca Çelişkiler	27
m) Parti, Ordu Ve Gençlik İsimleri	27
n) PKK değerlendirmesi	27
o) Olağanüstü Konferansların Olağan Konferanslar Olarak Belirlenmesi	29
p) "Kuruluş Kongresi"	29
r) Mali Politika	29
s) Parti Tüzüğü	29

TEORİK DERGİ - MAYIS 2009-

SINIF
TEORİSİ

KARDELEN BASIM YAYIM REKLAM GÖSTERİ ORGANİZASYON LTD. ŞTİ.

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ferda Baş

Yönetim Yeri: KARTAL: İstasyon Cad. Pınar İşhanı Kat:2 Daire:38

KARTAL/İstanbul Tel: (0212) 243 91 92

Dizgi: Kardelen Yayıncılık

Baskı: SM. Matbaacılık Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sokak.

No:10 (A blok) Yenibosna-Bahçelievler/İST.

Tel: 0212 654 94 18

TKP/ML'ye İlişkin Genel Değerlendirme ve Eleştirilerimiz	30
1) Halk Savaşı	31
2) Hapishaneler	32
3) Kitleleşme	32
4) Enternasyonal alana ilişkin	33
8. Konferansın birliği gündeme almaması çözümsüzlüğündendir	33
8. Konferans'ın Maoistlerin 1. Kongre belgelerine değinmemeleri de büyük bir hatadır	34
TKP/ML'nin ayrılık ve birlikleri değerlendirmesi oportünisttir	34
TKP/ML birlik karşıtı duruşunu haklı göstermeye çalışmaktadır	35
TKP/ML'nin "darbecilik" tezi grupçu ve ayrılıkçı yanını gizleme teorisi dir	36
TKP/ML'nin 'kendini fes et gel' söylemi çığ ve gayri ciddi bir yaklaşımdır	38
TKP/ML'nin ilkeli birlik istiyoruz söyleminin altında ilkesiz ayrılığı savunma vardır	39
TKP/ML mükemmeliyetçilikten kurtulamamaktadır	39
TKP/ML iradesinin kendi önderliklerinin birliğe ilişkin tutumunu değerlendirmemesi yanlıştır	41
Maoist Parti Merkezi'nin birlik çağrısı karşısındaki tavrı da belirsizliğini korumaktadır	42
Tüm Maoist birey, grup ve partilere açık çağrımızdır	42
Tüm kitemize çağırımız: Kongrelerin birlik anlayışlarını ciddiyetle kavrayıp hayata uygulayalım	43

SIYASİ MÜCADELENİN KADERİNİ TAYİN EDEN

İDEOLOJİK ÇİZGİDİR-----45

Özetle MLM`nin İdeolojik cephedeki Düşmanı Akımlar	46
Tasfiyeciliğin Sınıfsal Zemini Ve İdeolojik Mücadelenin Önemi	47
İdeolojik Mücadelede Esas Hedefler	49
İdeolojik Mücadelede Yöntem	50
Tasfiyeciliğin Niteliği Ve Kapsamı	51
Sınıf Mücadelesinin Özürlü Doğumu Olarak MLM'den Kopan REFORMİZM!	52
Reformizmin Doğuşu	54
Reformizmin Özü	55
Ülkemiz Sınıf Mücadelesi Yelpazesindeki Reformist Yapılar	57
Reformizmin Bir Biçimi Olarak Silahlı Reformizm Üzerine	61
Reformizmin Revizyonizm Biçimine Dönüşmesi	62
Biz Gelişmeden Yanayız. Devrimi Savunuyoruz!	63
Devrimci Politika, Tasfiyecilik Ve Demokratik Mücadele	64
Proletarya Önderliğinde Devrimler Kaçınılmazdır	67

FARKLI VE MUHALİF FİKİRLERE DOĞRU YAKLAŞIM ÜZERİNE -----69

Maoist komünistlerin farklı fikirlere yönelik yaklaşımı	70
Parti içerisinde farklı fikirlere yaklaşımımız ideolojik olarak uzlaşma anlamına gelmez	72
Maoistlerin farklı fikirleri kamuoyuna açıklamaları ileri bir adımdır	76
Farklı fikirleri yok sayıp bastırma pratiği Maoistlerin tutumu olamaz	77
Farklı ve karşıt fikirler sürekli olduğu gibi bunlar arasında ki mücadelede sürekli olacaktır	78

ADALET ANLAYIŞIMIZ ÜZERİNE-----87

Burjuva Adalet Anlayışı.....	89
Komünist-Devrimci Adalet Anlayışı.....	91
Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist ve Devrimci Hareketlerinin Durumu.....	92
Maoistlerin Tarihsel Adalet Anlayışı.....	94
II. Kongrenin kararlaştırdığı adalet anlayışı ana hatlarıyla şöyledir.....	96
Yargılamada kolektif işleyiş uygulanarak sonuca gidilmek zorunludur.....	97
İddiya maruz kalan kişiye en geniş savunma hakları tanınmalıdır.....	97
Sorgulamada susma hakkı.....	98
İddia sahibi olan kişi ya da kişiler sorgulama komisyonunda yer alamaz.....	98
Sorgulamanın yapıldığı süreç değil, suçun işlendiği süreç ve zaman üzerinden sorgulanma yapılmalıdır.....	98
İşkence bir insanlık suçudur.....	98
Yargılama sürecinde kanıt dışındaki hiç bir şey delil olarak kullanılamaz.....	99
Sorgusu tamamlanmamış, yargı aşamasındaki hiç bir insan peşin yargılarla suçlu olarak ilan edilemez.....	99
Hiçbir insan temellendirilmiş kuşkular nedeniyle damgalanarak mağdur edilemez.....	99
İddia sahibi, iddiasını kanıtlarıyla birlikte sunmak zorundadır.....	99
Bizim cezalandırma anlayışımız burjuva-feodal intikamcı anlayışıyla aynılaştırılamaz.....	100
Savaş anında esir alınan düşman askerlerine karşı yaklaşım.....	100
Esir alınan düşman generallerine karşı da hassas davranılmalıdır.....	100
Savaş Suçlularına Karşı yaklaşım.....	100
Savaş sırasında ölen düşman güçlerinin ölümlerine karşı tutumumuz.....	101
Cezaların infazı meselesinde de hassas olmak zorundayız.....	101
Sürgün.....	101
Çelişkilerin çözümünde dayak bir ceza biçimi olarak savunulamaz, halka ve halktan bireylere uygulanamaz.....	101
Tecrit bir ceza biçimi olarak uygulanamaz.....	102
18 yaşından küçük olanlara karşı ölüm cezası uygulanamaz.....	102
Ölüm cezası.....	102
Devrimden sonra idam ve ölüm cezası kaldırılmalıdır.....	103
Tüzük.....	103
Disiplin cezaları.....	103
Önderlik Kurumlarından Biri Olarak Merkezi Denetleme Komisyonu.....	105

SINIF TEORİSİ olarak ilk sayımızdan itibaren sınıf mücadelesinin sorun ve konularını Maoist bir yaklaşımla ele alarak önemli bulduğumuz sorunlara açıklık getirmeye, devrimci ve komünist hareket içerisinde yok denebilecek durumda olan sınıf mücadelesinin ideolojik alanındaki bu boşluğu ideolojik mücadele ve teorik açılımlarımızla doldurmaya çalıştık.

Bu sayımızda da önemli bulduğumuz dört konuyu ele alarak gerek maoist komünistlerin her bir konuya ilişkin yaklaşımlarını paylaşmak gerekse ideolojik mücadelenin konusu olarak gördüğümüz komünist ve devrimci hareketin bu konudaki eksik ve hatalı anlayışlarını tartışmaya açtık.

I. konu başlığımız olan Komünistlerin Birliği gibi stratejik öneme sahip olan bu konuyu derinlemesine ele alarak Maoist komünistlerin birlik meselesine ilişkin yaklaşımlarını net olarak ortaya koyarak, birlik çağrılarının yapıldığı muhatapların anlamsız tutuk tavırlarını ve komünistlerin birliği gibi önemli bir sorun karşısındaki oportünist ve eklektik ele alışıları eleştirerek bu konudaki birlik ısrarını yineledik.

II. konu başlığımız olan Siyasi Mücadelenin Kaderini Tayin Eden İdeolojik Çizgidir başlığı altında genel olarak Marksizim-Leninizm-Maoizm'in ideolojik cephedeki düşman akımlarını ele alarak özelde REFORMİZMİ tariyel serüveniyle işleyerek günümüzdeki tasfiyeciliğe dikkat çekmeye çalıştık.

III. konu başlığımız olan Farklı ve Muhallif Fikirlerle Doğru Yaklaşım Üzerine başlığı altında devrimci ve komünist hareketin temelden yanlış ele aldığı bu sorunun pratikte kendisini farklı ve muhallif fikir sahiplerine yaşam hakkı tanımamasına hatta işi şiddete vardırın tavırlarına neden olan monolitik(tekçi) parti anlayışının eleştirisini yaparak yaşamın her alanında olduğu gibi her bir platform, kurum, devrimci ve komünist parti içerisinde de farklı ve muhallif fikirlerin olduğunu vurgulamaya çalıştık. Tamamen objektif bir durum olan her bir parti içerisinde farklı ve muhallif fikirlerin varlığı meselesini tartışırken Maoist komünistlerin son kongrelerinde parti içerisindeki farklı ve muhallif fikirlerle yönelik yaklaşımlarından da örnekler vererek farklı ve muhallif fikirlerle karşı nasıl bir yaklaşım ve nasıl bir mücadele? Gibi soruları Maoist parti anlayışına uygun olarak cevap vermeye çalıştık.

IV. konu başlığımızda ise Adalet Anlayışımız Üzerine başlığı altında daha çokta mücadelenin bugünkü safhasında Maoist komünistlerin 'suç' fiiline yaklaşımlarını ve bu fiilin yaşamdaki karşılığı olan 'ceza', 'hukuk' ve 'adalet' gibi konuları teorik bağlamda da ele alarak biz istemesekte karşımıza çıkan bu fiili durumlara ilişkin nasıl bir adalet anlayışı savunduğumuzu ve pratikteki uygulamalarımızın neler olacağını çok açık ve net olarak deklere ettik. Devrimci ve komünist hareket içerisindeki "suç" ve "suçlu" tanımlaması gibi bunlara yönelik yaklaşımlarında da birçok yönüyle burjuvazinin anlayış ve metodlarından esasta kopmadıklarını düşünmekteyiz. Onun için Maoist komünistler tarafından her bir alan ve parçada uyulması zorunlu olan genel yaklaşımımızı ortaya koyarken devrimci ve komünist hareket içerisindeki dost ve düşman ayrımını muğlaklaştıran anlayış ve pratikteki uygulamalarının da genel anlamda eleştirisini yaptık.

Maoist komünistler olarak geçmişte olduğu gibi bugün de önemli bularak tartıştığımız ve net bir sonuç çıkarttığımız bu ve benzeri konulara ilişkin 'mutlak doğru bizim söylediğimizdir' idealist-mekanik anlayışına sahip olmadığımızın bilinmesini isteriz. Ancak tersinden yaşamın ve mücadelenin her safhasında karşımıza çıkan bu sorunlar karşısında da 'gözlerimizi yumarak' bunları 'yok sayarak' kendinden fazlasıyla memnun misali bir tavır ve tutumla (ister bu anlayışın sahibi kendilerini devrimci olarak tanımlasın isterse komünist) doğrunun temsilcisi olunamayacağı gibi kitledelere de güven verilemeyeceğinin bilincindeyiz.

Eğer devrimci ve komünist hareket içerisinde örgüt olmak bir avantaj olarak telaki ediliyor ve 'devrimci adalet' adı altında komünistler, devrimciler dost ve düşman ayrımını muğlaklaştırarak yoldaşlarının, dostlarının, kitledelerin üzerinde bu 'avantajlarını' sopa olarak kullanıyorsa sorun yok gibi davranıp bu gerçeklerden kaçamayız. Bütün bunlar önemsiz konular değil aksine mücadelenin, devrimin kaderini ilgilendiren meselelerdir. Mücadelenin böylesi sorunlarına kafa yormak ve en ileri çizgiyi temsil etmek devrimci ve komünistlerin görevi olmalıdır. Bunun için tartıştığımız konular önemsenerek eleştirel bir gözle okunmalı ve genel bir kavrayışa dönüştürülmelidir.

KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ

Esasta aynı çizgi ve aynı programı savunan (tali anlamda farklılıklar ve değişik özgünlükler arzetsen de) Türkiye-Kuzey Kürdistan siyasal coğrafyasında değişik sebeplerden kaynaklı örgütsel olarak ayrı ayrı yerlerde duran parti, grup, çevre ve bireylerin birliğini doğru bulup savunmaktayız. Dolayısıyla devrimimiz açısından bu parçalı durumu bir lüks ve olumsuzluk olarak görmekteyiz. Konunun bütün taraf ve muhataplarını açık ideolojik mücadeleye davet ediyor ve komünistlerin birliği konusunda yaklaşımlarını açıkça ortaya koymalarını, bu konuyu bizimle tartışmalarını istiyoruz

Birlik ve Ayrılık Anlayışımız

Önceki sayılarımızda çeşitli değerlendirme yazılarıyla bizim açımızdan stratejik bir konu olan komünistlerin birliği sorununu ele alan yazılar yayımlandı. Genel olarak bu konuya ilişkin anlayışımızı ifade eden bu yazılar muhataplarımızın bir kısmı tarafından görmemezlikten gelinse de, komünistlerin birliği gibi önemli bir meseleye yaklaşımımızın bilinmesinin yanında komünist hareketin kitlesi ve devrimci kamuoyu tarafından oldukça önemli yansımalar buldu.

Komünistlerin birliği gibi stratejik bir konunun dönemsel yaklaşımları ve çeşitli birlik çağrılarıyla gerçekleşmeyeceğinin bilincindeyiz. Bu bakış açısından hareketle hem birlik kavrayışımızı kitlelere anlatmanın hem de pratik olarak birlik çağrısı yaptığımız kesimlerle ideolojik olarak dostça iki çizgi mücadelesi sürdürdüğümüzün, komünistlerin birliği gibi

büyük bir davanın hizmetinde bir ihtiyaç olduğu kadar aynı zamanda da görev olduğunu düşünmekteyiz. Bunun için son söyleyeceğimizi ilk başta söylemek gerekirse; (tali anlamda farklılıklar ve değişik özgünlükler arzetsen de) esasta aynı çizgi ve aynı programı savunan Türkiye-Kuzey Kürdistan siyasal coğrafyasında değişik sebeplerden kaynaklı örgütsel olarak ayrı ayrı yerlerde duran parti, grup, çevre ve bireylerin birliğini doğru bulup savunmaktayız. Dolayısıyla devrimimiz açısından bu parçalı durumu bir lüks ve olumsuzluk olarak görmekteyiz. Konunun bütün taraf ve muhataplarını açık ideolojik mücadeleye davet ediyor ve komünistlerin birliği konusunda yaklaşımlarını açıkça ortaya koymalarını, bu konuyu bizimle tartışmalarını istiyoruz. Biz komünistlerin birliği meselesine dönemsel yaklaşmıyoruz. Önceki yazılarımızda bunu ifade ettik. Şimdi birkez daha bu yaklaşımımızı daha somut olarak yenileyerek proletarya ideolojisi-

nin üçüncü nitel aşaması olan Maoizmin bayrağı altında maoist-komünistlerin birliği gibi büyük bir davayı gerçekleştirmek hedefiyle bütün muhatapları açık tartışmaya çağırıyoruz.

Yazımızın içeriği iki bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde genel olarak birliğe yaklaşımımızı ele alırken ikinci bölümde ise pratik olarak birlik çağrısı yaptığımız yoldaşlarla iki çizgi mücadelesi temelinde kitleler önünde açık ideolojik mücadele temelinde bir tartışmanın başlatılmasını hedeflemekteyiz.

Açık ideolojik mücadele doğru anlaşılmalıdır

Maoist komünistler 2. kongrelerinde, Uluslararası Komünist Hareket başta olmak üzere TKP/ML ve diğer yoldaşlarla birlik ve diğer tüm konularda açık ideolojik mücadele kararı almıştır.

Açık ideolojik mücadele ancak doğru kavrandığı oranda davamıza yararlı bir rol oynayacaktır. 2. Kongre aynı zamanda olası yanlış anlayışlara karşı açık ideolojik mücadelenin biçim ve boyutlarını da belirlemiştir.

Açık ideolojik mücadele en basit haliyle kitlelere açık olacak şekilde doğru-yanlış tartışmasıdır. Bir diğer deyişle ilkesel meselelerde kitlelere açık teorik tartışma, eleştiri-özeleştiri, olumlulukları ve olumsuzlukları sebepleriyle birlikte ortaya koyma yaklaşımıdır.

Açık ideolojik mücadele kararı alınmadan da tarihsel sürecimiz boyunca gerek ulusal gerekse de uluslararası alanda tüm dostlarımız ve yoldaşlarımızla karşılıklı olarak açık ideolojik mücadele anlayışıyla yazılı ya da sözlü, doğru-yanlış mücadelesi yürütülmüştür.

Fakat zamanla kirlenen bu kültür, örgütlerin tartışma adı altında birbirini karalama, iftira atma, abartı, "bitirme", deşifasyon gibi her tür burjuva yöntemi kullanmaya başlamasıyla yararlı değil zararlı bir yöntem biçimini aldı. Bu nedenle 1. Kongre gerek deşifasyon gerekse de olur olmaz şeyleri kamuoyu önünde tartışma kültüründen kaynaklı, kardeş partiyle düşman önünde açık tartışma kararı aldı. Fakat kardeş partinin bizlere yönelik kitlelere açık eleştirileri ve kamuoyuna yansıyan ilkesel meseleler doğal olarak kamuoyu önünde, düzeyine dikkat edilecek biçimde açık ideolojik mücadele yürütmeyi zorunlu kıldı. 1. Kongre kararına karşı kamuoyuna açık, zorunlu tartış-

malar yürütüldü.

2. Kongre bu pratik yansımayı da dikkate alarak deşifasyon, "karalama, iftira, abartı, pusuya yatma, hile, entrika" gibi tüm burjuva yöntemlerden uzak, yoldaşlarımızı "yıpratma, bitirme" anlayışlarını reddeden, eleştiri-özeleştiri-ikna temelinde dayalı, karşılıklı hem kitleleri, hem kendimizi, hem de yoldaşlarımızı eğitme-değiştirme-dönüştürme anlayışıyla, olur olmaz her konuda değil, temel ilkesel meselelere denk gelen konularda acımasızca karşılıklı açık ideolojik mücadele yürütülmesi kararı aldı.

Bu pratik bizlere bir kez daha şunu göstermektedir ki, olur olmaz her şeyi kamuoyu önünde tartışmak ne kadar yanlışsa, hiçbir şey tartışmamak da o kadar yanlıştır. Hiç bir yanı mutlaklaştırmamak bilimsel olandır. Yapılması gereken 2. Kongre anlayışına uygun olarak gerekli boyutlarıyla bugünkü koşulları göz önünde bulundurarak uygun yöntemlerle açık ideolojik mücadele yürütmektir.

Maoistlerin genel anlayışı kitlelerden kesinlikle hiçbir şeyi gizlememektir. Fakat bugünkü koşullarda düşmanın yönelimi dolayısı ile bazı örgütsel planlar gizli kalmak zorundadır. Fakat devrim sonrası tüm kongre, toplantı ve kararlar kitlelere açık olacaktır, olmalıdır.

Açık ideolojik mücadelenin amacı proleter ve burjuva anlayışlar arasına kalın çizgiler çekerek kendimizi ve kitleleri eğitmek olduğundan, dostlarımızı hata ve yanlışlarına karşı eleştirirken amacımız kitleleri devrimci yapılardan koparmak değil tam tersine kitlelerle örgütü birleştirmek ve devrimci yöntemlerde kalmalarını sağlamaktır. Eleştirilerimizin yöntemi, dili, tarzı ve üslubu Maoistlerin açık ideolojik mücadele anlayışı ve hedeflerine uygun olmalıdır.

Bu yolla hedeflenen kitlelerin Maoist saflar başta olmak üzere tüm yoldaşların ve dostların saflarında gelişebilecek burjuva anlayış ve yöntemlere karşı bilinçlenmesini sağlamaktır.

Birliğin stratejik bir mesele olarak ele alınması ve iki çizgi mücadelesi

Maoist komünistler birlik sorununu geçici ya da bir veya birkaç partiyle sınırlı bir mesele olarak görmemektedirler ve birlik sorununu stratejik bir sorun olarak ele almaktadırlar.

Bir araç ya da olgunun stratejik olması, stratejik bir süreçte koşulları oluştuğunda ortaya çıkarak

süreç tamamlanincaya kadar etki alanında belirleyici rol oynamasından ileri gelir. Örneğin bizim gibi yarı feodal-yarı sömürge ülkelerde devrim yapmak için parti, ordu ve cephe zorunlu stratejik araçlardır. Bunlardan birinin olmaması devrimin olmaması demektir. Kısaca stratejik bir sürece damgasını vuran ve onun temel örgütlenmesi olan araçlar stratejik araçlardır. Örneğin taktik bir araç olan yasal parti devrim süreci boyunca hiç kurulmasa ya da kurulduğunda devlet bunu yasaklayarak kapatsa dahi devrim hiç aksamadan sürerek gerçekleşebilir. Fakat bizimki gibi ülkelerde illegal komünist partisi, onun önderliğinde kızıl ordu ve kızıl üsler aşamasında halkın birleşik cephesi kurulmadan devrime önderlik yapılamaz ve devrim gerçekleşemez.

Maoist komünistler, stratejik araçlara bağlı olarak bir çok kurum ve olguyu (örneğin, önderlik kurumu, birlik meselesi, hapishaneler sorunu, ideolojik mücadele vb) devrim mücadelesi boyunca stratejik meseleler olarak görürler.

Bir sürecin her boyutunda bizim dışımızdaki toplumsal gelişme yasasından kaynaklı birlik ve ayrılık sürekli var oldukça birlik ve ayrılığı stratejik olarak gündemimize almakda, zorunlu olmaktadır.

Hapishaneler de devrim mücadelesi boyunca sürekli gündemimizde olan bir alandır. Önderlik kurumu da parti var oldukça sürekli gündemde olacaktır. Tüm bu araç ve olguların stratejikliği buradan gelir.

Toplumsal gelişmenin temel yasası olan çelişki yasasının doğal sonucuna bağlı olarak her toplumsal gelişme aracında sürekli olarak doğruyla yanlış arasında, ileriyle geri arasında mücadele gündeme gelir.

Bilindiği gibi her fark bir çelişkiyi, her çelişki bir farklılığı ortaya koyar. Dolayısıyla en basit haliyle her olgunun içerisinde olduğu gibi tüm toplum ve onun parçası olan komünist partisinde de değişik sorunlara getirilen çözüm ve pratik eylemler nezdinde sürekli olarak ayrılıklar ve birlikler gündeme gelir. En basit haliyle zıtların birbirlerine dönüşmesi yasası komünist partisinde sürekli olarak bir birlik ve ayrılık zeminini gündeme getirir. Bu da birlik ve ayrılığın stratejik bir sorun olarak sürekli gündemimizde yer almasını sağlar. İşte iki çizgi mücadelesi dediğimiz şey tam da bunu ifade eder.

Çizgi; genel geçer bir tanımla, bir sınıfın toplumsal yaşamın tüm alanlarına ilişkin sistemleşmiş, politik iktidarı hedefleyen fikirler bütünlüğüdür.

İki çizgi mücadelesi ise var olan toplumsal sistemde belirleyici olan iki sınıfın politik iktidar mücadelesi temelinde, doğru ile yanlış arasında veya sistemleşmiş fikirler doğrultusunda birbirleriyle yürüttükleri çizgi (ideolojik) mücadelesidir.

Dünyanın bir bölümünde feodal ilişkiler hakim olsa da genel olarak dünyaya kapitalist emperyalist toplumsal sistem hakim durumdadır. Bu gerçeklikten kaynaklı genel iş bölümünde belirleyici olan temel çelişki burjuvaziyle proletarya arasında şekillenmektedir. Ezilenlerin-sömürülenlerin önder gücü olan üretici işçi sınıfı ve ezenleri-sömürülenleri meydana getiren tüketici büyük burjuva sınıfı arasındaki mücadele çağımızın sınıf mücadelesine damgasını vurmaktadır. Ara katmanlar bu sınıflara tabi olarak şekillenir.

Bu gerçekliğe bağlı olarak bugünkü koşullarda iki çizgi mücadelesi derken en basit haliyle doğru ile yanlış, proletarya ile burjuvazi arasındaki sistemleşmemiş veya sistemleşmiş fikirler üzerinden sürdürülen politik iktidar mücadelesinin ideolojik ayağı olarak anlamalıyız.

Toplum yaşamında ekonomi, pozitif bilimler, sistem, hukuk, yaşam biçimi, düşünsel yapı vb aklımıza gelebilecek tüm toplumsal alanları içine alan MLM, esasen ekonomi politik, bilimsel sosyalizm ve felsefeden meydana gelmektedir.

Ekonomi politik; toplumun maddi bütün değerlerini içeren üretimden tüketime, barınmadan iletişime kısaca toplumun yaşaması için gerekli olan tüm maddi şeyleri ve bunlara bağlı kurumları içirisine alır.

Sistem ise bütün bu maddi şeylerin mülkiyet biçimi üzerine şekillenen, hakim olan sınıfın çıkarına uygun olarak işleyen, toplumun birbirleriyle tüm yönleriyle ilişki ve işleyişini belirleyen hakimiyet biçimindeki yönetimleri içerir.

Felsefe ise toplumun geçmişten geleceğe kadar varoluş ve gelişme yasalarını inceleyen, yorumlayan ve bu alana ilişkin bütünlüklü düşünce-eylem yapısını ele alan bölümdür.

Marksist Leninist Maoistler bu üç sac ayağına ilişkin bütünlüklü düşünsel yapıya ideoloji demektedirler.

Hem proletarya hem de burjuva ideolojisi bu temel ayaklar üzerinden şekillenir. Tüm toplumsal yaşamda ve partilerde var olan fikirlerin hepsi bu iki çizgiden yani proletarya veya burjuvazinin dokusundan beslenerek oluşurlar.

İki çizgi mücadelesi toplumun tüm alanlarında olduğu gibi işçi sınıfı ve dostları içerisinde ve birer araç olan komünist ve devrimci partilerde sürekli olarak örgütsel bölünme ve birleşmeleri gündeme getirir. Birlik ve ayrılıkta kavrayışın derin olması bu nedenle çok daha önemlidir. Çünkü, ancak bu kavrayış ilkesiz birlik ve ayrılıkları en aza indirger

Uluslararası alanda komünist partiler de dahil herhangi bir soruna ilişkin ortaya konulan politik fikirlerin hepsi istisnasız olarak bu iki çizgiden ve ideolojiden beslenirler.

Dünyada aklımıza gelebilecek her hareket, her gelişme, her tavır bu sınıflardan birine hizmet eder.

Dünyada burjuva veya proletarya ideolojisinden bağımsız bir anlayış olduğunu savunmak sınıfları yadsımak demektir.

Bu ideolojilere bağlı olarak şekillenen çizgiler içerisinde, proletaryadan etkilenenleri, yanlış yönlerine rağmen esaslı doğru- dan yana olduğundan dost saflarda görmekteyiz, esasen burjuvazinin çizgisinden beslenenler ise karşıt safları oluşturmaktave karşı devrimci bir nitelik kazanmaktadırlar.

Komünist partilerdeki iki çizgi mücadelesi de bu iki sınıfın çizgisinden bağımsız değildir.

Bir komünist partisi içerisinde her politik fikir farklılığı bilinçli ya da bilinçsiz olarak esasen bu iki çizgiden birinden beslenirler.

Komünist partileri ve gerici burjuva partileri proletarya ve burjuva ideolojilerini yansımalarıdır. Daha da açıkçası bu partiler ortaya konan çizgilerin iktidarlaşmasını sağlayan en ileri araçlardır. Politik iktidar araçları olan partiler doğal olarak çizgi mücadelesinin en keskin olarak sürdüğü alanlardır.

Proletarya, ideolojisini iktidarlaştırmak için, kısaca halk ve proletarya diktatörlüğünü kurmak için komünist partileri aracılığıyla bu ideolojiye uygun şekillendirdiği program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklerle devrime yürür.

Bu gerçekliğe bağlı olarak komü-

nist partilerde süren İki çizgi (doğruyanlı) mücadelesi komünist partisini oluşturan temeller üzerinden sürmektedir.

İdeoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklere denk gelen temel fikirlerde (ana ilkelerde) farklı düşünlmedikçe ayrılık koşulları esasta ortaya çıkmaz.

Bir partide bu noktalara ilişkin temel farklılık yani sistemli fikirler ortaya çıkmadıkça ayrılıktan bahsetmek temelsiz bir savunudur.

Maoist komünistler, parti içerisinde var olan bütün fikir farklılıklarının dışımızda somut bir gerçeklik olarak oluşan proletarya ve burjuvazinin sistemleşmiş çizgilerinden beslendiğinin bilinciyle hareket ederler. Ve her politik farklılığı çizgi olarak nitelerler.

Maoist Komünistler, parti içerisinde sürekli var olan bu çizgilerin embriyonik halden sistemleşmiş hale kadar bir çok boyutunun olduğunu kabul ederek sistemleşmemiş fikirlerle birlikte yürür, sistemleşmiş çizgilerle çizgi sahipleri disiplin dışı durduklarında ayrılarak koparlar.

Maoist komünistler, farklı boyutlarda çizgilerin mutlak olarak (sürecin başından sonuna kadar) her partide var olduğu gerçekliğini kabul ederler.

Maoist komünistler, Deborin okulunun hatasını sürdürerek çizginin belli aralıklarla partilerde ortaya çıktığını ve dolayısıyla iki çizgi mücadelesinin partilerde sürekli olmadığını vurgulayan tekçi anlayışları kesinlikle reddederler.

Komünist partiler, milyonlarca sorunla karşılaşmaktadırlar. Burjuva ya da proleter sistemli çizgilerin yansıması olan farklı

fikirler mutlak olarak ortaya çıkmakta ve iki çizgi arasındaki mücadele kaçınılmaz olarak sürekli hale gelmektedir. Partiler büyüdükçe bu daha da kaçınılmaz hale gelir.

İki çizgi mücadelesi toplumun tüm alanlarında olduğu gibi işçi sınıfı ve dostları içerisinde ve birer araç olan komünist ve devrimci partilerde sürekli olarak örgütsel bölünme ve birleşmeleri gündeme getirir. Birlik ve ayrılıkta kavrayışın derin olması bu nedenle çok daha önemlidir. Çünkü, ancak bu kavrayış ilkesiz birlik ve ayrılıkları en aza indirger.

Hiçbir politik fikirdoğru ile yanlış arasındaki mücadeleden, proletarya ya da burjuva çizgilerinden yani sistemleşmiş olarak dünyada var olan iki dünya görüşünden bağımsız olamazlar.

Dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yüzlerce sistemleşmiş çizgiden bahsetmek mümkündür fakat bunların hepsi proletarya ve burjuvazinin sistemleşmiş dünya görüşlerinin şu ya da bu boyutlarda harmanlanması ya da bir birine karşıt zemin üzerinde oluşmaktadır.

Maoist komünistlere göre bu sistemleşmiş fikirlerden hangisi o partiye niteliğini veriyorsa o parti o sınıfa göre şekillenir.

Maoist komünistlerin saflarında da bazı noktalarda azınlık, bazı noktalarda ise çoğunluk fikirleri temelinde burjuva yönler varlığını sürekli barındırmaktadır. Yapılan 2. Kongre'nin sonuçları açıklanırken de bunlara yeterince tanık olmuşuzdur.

Komünist partisini oluşturan temellerde sürekli olarak yaşanan gelişme-değişim, kopma ve ayrılıkları değişik boyutlarda kaçınılmaz kılarken, aynı zamanda birlik zemini oluşan sorunlarda da ortaklaşmalar ve birlikler kaçınılmaz hale gelir. Her düzeydeki yakınlaşma ve uzaklaşmalar birlik ve ayrılığın boyutlarını belirler.

Aynı zamanda proleter ve burjuva çizgilerin de boyutları vardır. Her burjuva çizgisi büyük burjuva çizgisi olarak adlandırılmamaktadır. Küçük, orta, büyük biçiminde ayırttığımız burjuvazinin çizgisini de bu bölümlere göre adlandırmaktayız.

Ama her halükarda bu çizgileri ideolojik-düşman çizgiler olarak adlandırmaktayız. İdeolojik-siyasi vb. açıdan düşman olan ile salt ideolojik olarak düşman olan sınıf ve partileri de bir birinden ayırtmak zorundayız. Egemen-sömüren sınıf temsilciliğini yapan sınıf ve partilerin çizgilerine karşı zor ve şiddet unsurları savunurken, diğer sınıf ve katmanların sınıf temsilciliğini yapan kesimlere karşı ise zor ve şiddet unsurlarını savunmayız.

Çünkü küçük ve orta burjuva çizgilere sahip sınıf ve partiler ideolojik olarak her ne kadar düşman bir çizgiye sahip olsalar da konumlarını muhafaza ettikleri sürece devrimin dostlarıdır. Dost saflarında olan sınıf ve partilere yönelik ideolojik mücadele dışında bunlara karşı herhangi politik mücadele aracını savunmadığımız gibi bilakis bunlarla birlikte hem eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da serbestlik ilkesinden yola çıkarak eylem birlikleri temelinde hem de işçi-köylü temel ittifakı anlayışı üzerinde şekillenecek olan cephe gibi stratejik bir aracın bileşenleri olarak birlikte devrime yürümeyi savunur ve bunu pratikleştiririz.

İki çizgi mücadelesi ilerici veya gerici her hareketin yaşadığı doğru yanlış mücadelesidir. Dünyada her fikir ve her davranış kendi zıddını (proletarya ya da burjuva çizgileri) içerisinde taşır.

Maoistler, sonuç olarak her partide iki çizgi mücadelesinin sürekli varlığını kabul ettiklerinden dolayı ayrılık ve birlik sorununun da partilerde sürekli olacağını kabul eder ve buna bağlı birlik gündemini komünist partiler açısından stratejik olarak ele alınması gereken bir gerçeklik olarak görürler.

Birlik ve ayrılık sorununu stratejik temelde ele almayanlar, bir an olsun akıldan çıkaranlar, iki çizgi mücadelesinin doğru temeller üzerinden yürütülmesini göz ardı edenler gereksiz ayrılıklardan, parçalanmaktan ve yanlış sürüklenmekten ve dolayısıyla yenilmekten kurtulamazlar.

Genel Olarak Birlik Anlayışımız ve Tarihsel Gelişimi

Devrim kitlelerin eseridir. Devrim öncesi ve sonrası kitleleri birleştirmeyen hiçbir anlayış devrim yapamayacağı gibi marjinallikten kurtulamayarak burjuvazi karşısında yenilmekten kaçamaz. Böylece bir anlayış, devrimi başarsa bile sürdüremeyecek yıkılacaktır.

Bu nedenledir ki, partinin, sınıfın ve halkın birliği stratejik önemde görevlerden birisidir. Bu görevlerde, belirsiz söylem ve pratikler birliği sağlamadığı gibi partide, sınıfta ve halkta derin parçalanmalar ortaya çıkaracaktır.

Dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci hareketin bu kadar parçalı olmasının temel nedeni birlik ve ayrılık noktasındaki belirsizlikten ileri gelmektedir.

Devrimci ve komünist harekette birlik kavrayış

öyle bir kırılma yaşamıştır ki, küçük bir problem, küçük fikir farklılığı örgütsel ayrılık nedeni olabilir. Sorun sadece bununla da kalmamakta bu yanlış anlayışlar ayrılıkları sekte ve kırıcı hale getirerek halk içerisindeki çelişkilerin çözümünde devrimci ve komünistleri şiddet kullanmaya kadar götürmektedir.

Bu düşünce ve davranış biçimine devrimci ve komünist hareketi sürükleyen temel neden, devrimi kitlelerin eseri olarak görmeyen anlayış bir avuç öncü hareketiyle devrim yapacağına olan inançtır. Bu durum halk sınıf ve tabakalarını ve onların örgütlerini ideolojik olarak ikna değiştirme, dönüştürme, birleştirme anlayışının tersine dışlama, ezme, yok sayma ve dağıtarak yok etme anlayışına götürmektedir. İdeolojik olarak yaşanan bu kırılma genel olarak devrimci ve komünist hareketin her alanına yansımakta ve yaşanan siyasal gerilik sorununu tespit ederek ondan kurtulma yerine yaşanan sorunları yok sayma ve kaynaklarını dışarıda arama yönelimine sürüklenmektedir.

Kabul edelim ya da etmeyelim her hareketin ve her devrimcinin mutlaka bir birlik ve ayrılık anlayışı vardır. Bazı yapılar merkezi bir iradeyle belirlenmiş birlik ve ayrılık anlayışlarını savunup, hayata uygularken, bazı anlayışlar ise merkezi temelde netleşmemiş birlik ve ayrılık anlayışından kaynaklı birlik ve ayrılık politikasını dönemsel önderliklerin, alanların ve her bireyin kavrayışı düzeyinde hayata uygulamaya çalışmaktadır.

Merkezi iradeyle belirlenerek uygulanan birlik biçimi yöntem olarak doğru olmakla birlikte doğru bir birlik anlayışı açısından yeterli değildir. Çünkü bilimsel temellere oturtulmayan merkezileşmiş bir irade yanlış olanı merkezileştirmişse bu savunulabilir irade temelinde olsa da yanlış uygulamalar ortaya çıkaracaktır.

Maoistler açısından geçmişte savunulan belirsiz birlik anlayışı DABK-Konferans ve 99 Merkezi Konferans döneminde bir iradeyle kararlaştırılma da bilimsel temellere oturtulmayan bir bakış açısından dolayı eksik ve hatalı birliklerin savunulup hayata uygulanmasının zeminini de içerisinde barındırmaktaydı. Nitekim 92 birlik ve 94 ayrılığı ve

sonrasında birçok küçük grubun her iki tarafta da ortaya çıkması bunun en açık örnekleridir.

Geçmiş birlik ve ayrılık savunuları temel ilkelere dayanarak ortaya konulmuyordu, birlik ve ayrılığın bir partide sürekli var olan stratejik bir mesele olduğu kavranmıyordu, birlik ve ayrılık sadece TKP/ML'nin parçalarına bağlı olarak ele alınıyordu. Birlik ve ayrılık biçimlerinin bilimsel temellerde, pratikte nasıl olması gerektiği konusundaki anlayış net olmadığından grupların çıkarına uygun şekillenen koalisyon biçimleri öne çıkıyordu. Bu nedenle alınan kararlar birlik zemini olmasından dolayı doğru fakat diğer biçimleriyle eksik ve yanlış temeller üzerinden şekillenmiştir.

Maoist komünistler, parti tarihinde bilimsel temellere dayalı ana ilkeler doğrultusunda şekillenmiş bütünlüklü bir birlik ve ayrılık anlayışını ilk olarak 1. Kongreyle karar altına alarak savunmaya başladılar. Birlik, anlık davranışlarla değil ancak doğru temellerde belirlenmiş, kafa-larda netleşmiş, merkezi politikalarla doğru ve bilimsel temelde hayata uygulanarak başarılı bir sonuca ilerleyebilir.

Sınıfın birliği

Sınıfın birliği en basit haliyle proletarya ve dostlarının (halkın) birliğidir.

Bizimki gibi yarı feodal-yarı sömürge ülkelerde sınıfın birliği, proletarya yarı proletarya, küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin sol kanadının demokratik halk devrimi ve giderek sosyalizm programı etrafında birleştirilmesi olarak anlaşılmalıdır.

Milli burjuvazinin sol kanadı ise halk devriminden sosyalizme geçiş aşamasında tedricen yok olacaktır. Bu süreçteki sınıfın birliği ise proletarya, yarı-proletarya ve küçük burjuvazi arasında şekillenecektir. Sosyalizm, kapitalizm ve komünizm arasında bir geçiş toplumu olduğundan sosyalizmin tüm süreçlerinde kapitalist yöne bağlı olarak sınıflar var olmaktadır. Bu gerçeklik Maoist komünistlerin Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm boyunca sınıfın ve dostlarının birliğini stratejik görevlerden biri olarak sürekli gündemde tutmalarını zorunlu kılmaktadır.

B i -
zimki gibi
yarı feodal-yarı
sömürge ülkeler-
de sınıfın birliği,
proletarya yarı prole-
tarya, küçük burjuva-
zi ve orta burjuvazinin
sol kanadının demok-
ratik halk devrimi ve
giderek sosyalizm
programı etrafında
birleştirilmesi
olarak anlaşıl-
malıdır

Sınıfın ve dostlarının birliği sadece savunulmakla gerçekleşmez. Doğru bir strateji etrafında kitleleri bir araya getirmenin yolu, buna uygun araçların yaratılarak kitlelerin kendi kaderleri için harekete geçirilmesiyle başarılabılır. Bu da en basit haliyle komünistlerin birliği, ve bunun dışında kalan değişik düzeylerde oldukça geniş bir yelpazeyi kapsayan eylem birliği araçlarının örgütlenmesiyle yaratılabilir.

Sınıfın birliği; devrim kitlelerin eseridir ilkimizin kendisidir. Buna göre Devrim, sınıfın ve dostlarının uygun araçlarla birlik ve mücadelesinin eseridir.

Komünistlerin birliği, Maoist komünistlerin esas olarak bir partide ideolojik, siyasi, örgütsel, kültürel vb. olgular üzerinde vücut bulan disiplinli irade ve eylem birliğini ifade ederken, eylem birliği ise sosyalizmin güçleri başta olmak üzere, en alt düzeylerdeki demokratik, akademik, ekonomik sorunlar üzerinden gerçekleşecek olan değişik boyutlardaki eylem birliklerini ifade eder.

Proletarya ve dostlarının birliği bu araçlar dışında sözde kalmaktan ileri gidemez. Pratikte yaşam bulmayan teorik söylemler hiçbir koşulda devrimin güçlerini en geniş biçimde birleştirip devrimi gerçekleştiremez, gerçekleştirse bile devrimi sağlamlaştırarak ilerletemez.

Bazı anlayışların açıkladığı gibi tüm proletarya ve dostlarının bir partide birleşmesi anlayışla sınıfın birliğini açıklamak bilimsellikten uzak gerçekleşmesi mümkün olmayan tek tipçi anlayış olduğu gibi, bu aynı zamanda belli koşullarla sınıf işbirlikçi bir yaklaşımı da ifade eder.

Tüm proletaryayı ve dostlarını bir komünist partisinde birleştirmek hayalden başka bir şey değildir.

Proletarya ve dostlarının sorunlara yaklaşımda farklılıkları kaçınılmazdır. Bu da bu bakış açılarına uygun olarak farklı örgütlenmeler ortaya çıkarmaktadır. Birbirlerinden farklı olan bu örgütlenme araçlarının düzeyleri belli ilkeler ışığında şekillenmektedir.

Maoist komünistler sınıfın birliğini savunurken birlik ve eylem birliği ilkelerini, devrimi gerçekleştirme ve sürdürmede gerekli olan ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklerdeki farklılıklarda şekillenen ilkelerle belirlerler. Toplumsal gelişme yasalarına bağlı olarak, tüm insanlığı esas alan bir felsefeyle belirlenen bu ilkelerde esasta birlik varsa komünistlerin birliğinin zemini oluşurken, temel ilkelerdeki farklılıkların çokluğu ve azlığına bağlı olarak da eylem bir-

likleri şekillenir.

Kendi içerisinde eksiklikler taşıyalar da kendi koşullarında Paris komünü, Ekim Devrimi ve Çin Devrimi sınıfın birliği için iyi birer örneklerdir.

Bu tecrübelerden dersler çıkarıp, o süreçlerde yaşanan eksiklikleri gidererek, ilkelerimize uygun olarak, daha ileri düzeylerde sınıfın birliğini gerçekleştirerek devrimi ilerletmeliyiz. Bunu yapmayanlar sınıfın ve dostlarının birliğinden bahsedemezler.

İlkeli birlik anlayışımız gereği temel ilkelerde birlik zemini olmalıdır

Her devrimci hareket ve bireye nasıl bir birlik istiyorsunuz sorusu sorulduğunda temel yanıt ilkeli birlik istiyoruz biçiminde olacaktır. Bu sorun tüm anlayışlar açısından öylesine net görünür ki, ilkesiz birlik istiyorum diyen hiç kimseye rastlayamayız.

Her anlayış ilkeli birlik yaklaşımında netse o zaman netleştirmemiz gereken nokta hangi ilkelerde birlik, "birlik nasıl olursa ilkeli olur" sorularıdır.

O zaman öncelikle ilke nedir, bunu netleştirerek işe başlamalıyız. Her hareket açısından bu konu netleşmezse uygulanacak çizgiler sürekli değişken ve muğlak olmaktan kurtulamaz.

İlke; ana fikir, temel fikir demektir. Diğer fikirler ise bu ana fikirden doğan şu veya bu düzeydeki temel olmayan fikirlerdir.

Buna göre bir partinin, bir örgütün temel ilkeleri denilince, bununla o partinin ulusal ve uluslararası düzlemde savunduğu-ortaya koyduğu temel fikirler anlaşılmalıdır. Bir partinin ulusal ve uluslararası alanda ortaya koyduğu temel fikirler o partinin genel siyasal çizgisini belirler.

Bir partinin genel siyasal çizgisini ise o partinin ulusal ve uluslararası alanda savunduğu çizgisi (savunduğu ideoloji), programı (devlet ve demokrasi anlayışı), devrimin yolu ve temel taktikleri (devrim anlayışı) örgütsel ilkeleri (parti anlayışı), belirler.

Bu temel noktalara bağlı olarak birliği savunmayan hiç bir hareket ya da kişi ilkeli birliği savunuyor olamaz. Çünkü partilerin savunduğu ve kendilerini var eden, niteliğini veren, temel ilkeler bu 4 kriterin içerisinde bulunmakta ve birbirlerine temelden bağlı olarak şekillenmektedirler. Aynı zamanda bu temellere dayalı ana fikirler bütün alanlara ilişkin savunulanımızı da etkileyerek şekillendirir.

Maoist komünistler olarak savunduğumuz ilkeli birlik noktasında temel aldığımız kriterleri daha ayrıntılı açarsak savunulan birliğin ilkeli olması için bu kriterlerin neden şart olduğu daha net anlaşılacaktır.

İlkeli Birliğin Kriterleri:

- 1) İdeolojide esasta birlik
- 2) Asgari ve azami devrim programında esasta birlik
- 3) Örgütsel ilkelerde esasta birlik
- 4) Devrim stratejisi ve temel taktiklerde esasta birlik

Maoist komünistlerin ortaya koyduğu bu kriterleri gereksiz ve anlamsız olarak ifade etmek sorunu kavramayanların yaklaşımı olabilir. Bütün bu kriterleri matematik hesap olarak ifadelendirmek temel tüm noktaları yani genel siyasal çizgiyi reddetmektir. Bir partiyi parti yapan tüm temeller bu dört kriterde ifade edilmektedir.

İdeolojide birlik: İdeolojiden bahsederken Marksizm-Leninizm-Maoizm'den yani halkların kurtuluş mücadelesinin sistematik düşünce bütünlüğünden bahsediyoruz. Kısaca diyalektik ve tarihsel materyalist felsefeden, bilimsel sosyalizmden ve MLM ekonomi-politikten bahsetmekteyiz. Bizim yaratmak istediğimiz sistemin tüm alt ve üst yapı kurumları aracılığıyla tüm toplumun yaşamını ayırmaz hesaplayan ve buna göre maddi ihtiyaçlarını karşılayacak biçimde şekillenen temellerden biri, ideolojimizin bir ayağını oluşturan MLM ekonomi politikte ifadesini bulmaktadır. Yine bu toplumsal sistemdeki ekonominin mülkiyet biçimi ve buna bağlı olarak şekillenen toplumsal işleyiş ise ideolojimizin bir ayağını oluşturan MLM bilimsel sosyalizmde ifadesini bulmaktadır. Yine tüm toplumsal gelişmelerin, tüm doğanın, insanlıkla birlikte ortaya çıkışı ve gelişme yasalarına bağlı olarak geçmiş ve geleceğe ilişkin fikirlerde (olay ve olguları tanımlama, yorumlama ve değiştirme eylemi olarak işlev gören) ideolojimizin bir ayağı olan MLM felsefede ifadesini bulmaktadır.

Toplumda hiç bir şey bu üç sacayağından bağımsız değildir. Dünyayı yorumlamak ve değiştirmek ancak bu temellerdeki doğru fikirler ve bunlar doğrultusunda ortaya koyulacak pratiklerle mümkün olabilir, olmaktadır.

Tüm çalışmalarımızın temeli olan toplumun gelişme yasalarının sistematik biçimde ifade edildiği

bilimsel dünya görüşümüz yani ideolojimiz olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'i birlik kriterlerimizden birincisi saymak, sanıyoruz ki, basit bir kriter ya da matematiksel hesap değil sınıf temeline dayalı olarak proletaryayı temsil ettiğimizi ortaya koyan, partiyi var eden temel dayanaklarımızdan, ilkelerimizden birincisidir.

Asgari ve azami devrim programında esasta

birlik: Bir partinin programı ya da programatik görüşleri o partinin asgari ve azami hedeflerini ve ortaya konan programın nasıl ve hangi araçlarla hayata uygulanacağını ifade eder. MKP ve TKP/ML açısından da program, yeni demokratik devrim, sosyalizm ve komünizme ilişkin mücadele ve örgüt biçimleri, devrimin ittifak ve düşman güçleri, devrimin niteliği ve amaçları, iktidar biçimi ve bu iktidarın hangi sınıflara ait olacağı, iç ve dış politikalar, ekonomik ve sosyal politikalar gibi temel sorunları ifade etmektedir.

Yukarıda saydığımız temel noktalara ilişkin kısa ve bilimsel cevaplar, bir partinin programını oluşturur. Programda bazı maddeler (örneğin çalışma saatleri vb) tabi ki değişebilir ama temel sorunlara ilişkin yapılan belirlemeler süreç, ya da aşama sona ermeden değişemez. Kabul edelim ya da etmeyelim, her partinin mutlaka bir programı ya da programatik görüşleri vardır. Amaç ve hedefi olmayan tek bir politik yapılanma, örgüt, parti, devlet düşünülemez.

Maoist komünistler, programlarında yazarları savunur ve uygulatırlar. Burjuvazi gibi bunları kitleleri aldatmak için ele almazlar. Bizler programımızda yazdıklarımızı hayata uygulayacağız, uygulamaktayız.

İnsanların uğruna yaşamlarını feda ettiği halkların kurtuluş davasının yolunu ifade eden program, sıradan bir kriter gibi görülemez, görülmemelidir. Program sınıf temeline dayalı olarak proletaryayı temsil ettiğimizi ortaya koyan, partiyi var eden temel dayanaklarımızdan, ilkelerimizden ikincisidir.

Örgütsel ilkelerde esasta birlik: Örgütsel ilkelerden parti tüzüğünde var olan örgütsel ilkeler başta olmak üzere diğer belgelerde de geçen, tüzüğün ötesinde, Maoistlerin savunduğu örgütlenme ilkelerinden bahsetmekteyiz. Örgütsel ilkeler Marksist-Leninist-Maoist partiyi var eden her noktada net çizgilerle belirlenmiş, insanı yani amacı ele alış biçimimizi, demokrasi anlayışımızı, yönetim biçimimizi, iç işleyişimizi, adaletimizi, mali ve askeri alanlara ilişkin örgütlenme ilkelerimizi ifade etmektedir. Kısaca örgüt olmamızı sağlayan, orga-

nik varlığımızı biçimlendiren hiyerarşik birliğimizi sağlayan, gönüllü birlikteliğimizin demokratik merkezileşiminden bahsediyoruz. Tüm bunlar insanın amaç olduğu, doğanın korunmaya alındığı çelikten disiplinli bir partinin yaratılması ve düşmanı yenmesi açısından olmazsa olmaz ilkelere dir.

Bizleri Menşevik örgütlenmelerden ayıran bu ilkelere sıradan kriterler olarak görülemez, görülmemelidir. Örgütsel ilkelerimiz sınıf temeline dayalı olarak proletaryayı temsil ettiğini ortaya koyan Maoist partiyi var eden temel dayanaklarımızdan, ilkelere mizden üçüncüsüdür.

Devrim stratejisi ve temel taktiklerde esasta birlik: Devrimin yolu ve temel taktiklerden bahsederken de güçler dengesi sonucunda ortaya çıkan devrimin yolunu ve bunu gerçekleştirirken uyguladığımız yöntemleri ifade etmekteyiz. Devrim stratejimiz, coğrafyamızın yarı-feodal, yarı-sömürge sosyo ekonomik yapısına göre uygulanan Halk Savaşı stratejisi ve temel taktiklerini yine buna mukabil halk devriminden sosyalizme ve oradan da komünizme ulaşmadaki strateji ve taktiklerin tümünü içerir. Bugün bizim açımızdan hayati öneme haiz olan ise yarı feodal-yarı sömürge coğrafyamızda devrim ve karşı devrim güçlerinin bizim dışımızdaki somut gerçeklik sonucunda konumlanmasına bağlı olarak uyguladığımız bütünlüklü devrim stratejisi olan Halk Savaşı'dır. Ayrıca belirlenen stratejiye yani coğrafyamızda uyguladığımız Halk Savaşı'na uygun olarak uygulanan, savunma, denge ve saldırı gibi stratejik aşamalara, gelişmelere bağlı olarak değişiklikler arz eden ve bunlara temel taktiklerden bahsetmekteyiz.

Halk Savaşı'nı ve bunun paralelinde uygulanan temel taktikleri basit görmek kavrayış hatasıdır. Devrim stratejisi ve temel taktikler, sınıf temeline dayalı olarak proletaryayı temsil ettiğimizi ortaya koyan, partiyi var eden temel dayanaklarımızdan, ilkelerimizden dördüncüsüdür.

Kısaca saydığımız bu dört temel nokta, hangi sınıfa ait olursa olsun her türden gerici ve ilerici partiyi oluşturan temel dayanaklardır. Nasıl ki her madde, her oluşum belli temel bileşenlerden oluşuyorsa, bir partinin oluşması da belli temel bileşenlere bağlıdır. Bu temellerden birinin olmaması o maddenin ya da partinin olmaması demektir. İfade ettiğimiz bu temeller, bir partinin düşünce sistematizasyonu, hedeflerini, işleyişini, eylemlerini ve hareket tarzını tayin etmektedir.

Bir partiyle, grupla ya da bireyle arasında bu temel

noktalarda esasta birlik zemini olmamasına rağmen birlik istemek ya da birlik yapmak nasıl oportünist bir yaklaşımsa, birlik zemini olmasına rağmen ayrılığı savunmak ya da ayrılığa gitmek de o derece oportünist bir yaklaşımdır.

Şunu da unutmayalım ki bu temel noktalarda da iki çizgi mücadelesi sürekli dir. Aynı parti içerisinde her birey, var olan temel ve belirleyici ilkelere ve onların etkide bulunduğu diğer ilkelere farklı temellerde yaklaşır ve fikir farklılıkları ortaya çıkar. Bu sürekli bir durumdur. Yaşanan her gelişme ve sorun karşısında bilinç düzeyi, algılama, kavrama kısaca var olan eşitsizliklerden kaynaklı yaklaşımda farklılıklar ortaya çıkar. Bu fikir farklılıklarından bazıları bu dört kriteri oluşturan temel ilkelere denk gelir ki, bu ayrılığı doğurur. Örneğin Maoist komünistler açısından ideolojide Maoizmi reddetmek, proletarya diktatörlüğünü reddetmek, illegal partiyi reddetmek, Halk Savaşı'nı reddetmek vb gibi.

Yine bu fikir farklılıklarından bazıları bu dört temel kriteri oluşturan temel ilkelere denk gelmediğinden ayrılık nedeni olarak ele alınmazlar. Örneğin parti ismi, ordu ismi, bir partiyi değerlendirme, her hangi bir eylem birliğinde farklı düşünme, programın bazı maddelerini yanlış bulma, ya da güncel bir gelişmeye ilişkin farklı düşünmek gibi.

Elbette bunlarda ayrılık gösteren yanlarımızdır. Fakat temel ve belirleyici olan noktalarda ortak olunduktan sonra temel olmayan noktalardaki ayrılıklar ya da birlikler bir ayrılık veya birlik gerekçesi yapılamazlar. Bu temellerin dördünde esasta ortaklık bulunan her yapıyla örgütsel birlik zemini olduğu gibi, bu dört temel noktadan her hangi birinde birlik zemininin esasta yitirilmesi birlik zeminini o noktada ortadan kaldırır ve bu diğer tüm noktalara da yansır. Bu durumda birlik değil eylem birliği zemini doğar. Bu temel noktaların her birindeki ortaklık ve ayrılıklar Maoistler açısından o hareketlerle birlik ve eylem birliği mesafemizi de belirler.

Örneğin Marksizm-Leninizm-Maoizm'den etkilenmiş küçük burjuva devrimci bir yapıyla, devrimi dolaylı olarak savunduğunu söyleyen ve düzen içi mücadeleyi baz alan reformist bir yapının eylem birliği temelinde bizlere yakınlığı, yani ortaklıklarımız önemli oranda farklılıklar içerir.

Devrimci hareketlerle aramızdaki farklılıklarda da, değişiklikler vardır. Ulusal temelde mücadele eden bir hareket ile MLM'den etkilenmiş küçük burjuva devrimci bir partinin bizlere yakınlığı bir-

birinden farklıdır. Bir tanesi sosyalizmin güçleri arasındayken, bir tanesi demokratik devrimin güçleri arasındadır.

Bu nedenle belirlenen bu dört temel kritere bağlı ilkeler üzerinden birlik ve eylem birliğinin boyutlarını ele almak oldukça önemli ve temeldir.

Ulusal veya uluslararası alanda komünist, devrimci, reformist, ulusal burjuva, gerici hangi bir partiyi değerlendirmenin temel kriterleri bizler açısından bunlardır. Bu temel kriterlerden kopuk ele alınan hiçbir değerlendirme bilimsel olmadığı gibi bu değerlendirmelere bağlı olarak oluşturulacak politikalar, birlik ve ayrınlıklarda bilimsel olmayacaktır.

Bu dört kriter üzerinden yapılan değerlendirmeleri örneklendirelim.

Maoist Komünistler bu kriterler üzerinden devrim karşısındaki duruşlarına bağlı olarak ülkedeki tüm partilerle arasındaki yakınlık ve uzaklıklarını belirlemektedir. Buna göre, Marksizm-Leninizm-Maoizm düzeyinde savunulan ideoloji, devlet, devrim ve parti fikirlerinde ortaklaştığı TKP/ML, MPM ve bu çizgileri savunan fakat yanlış temellerde ayrılmış ya da parti dışına itilmiş parça ve grupları komünist görmek ve örgütsel birlik çağrısı yapmaktır. Maoist komünistler, MLKP, DHKPC, TKİP, TİKB, TEKEP-L vb tüm partileri sosyalizmin güçleri yani Marksizm-Leninizm-Maoizm'den etkilenmiş olan küçük burjuva devrimci partiler olarak değerlendirmekte ve aynı nitelik ile varlıklarını sürdürdükleri müddetçe, sosyalizm süreci de dahil eylem birliği ve ittifak gücü olarak ele almaktadır. Maoist komünistler, MLM ideolojiden kopuk milli burjuva ideolojiyle donanmış olan PKK'yi ulusal devrimci hareket olarak görmek ve demokratik devrimin gücü olarak değerlendirmektedir. Maoist komünistler, MLM'yi tüm temelleriyle sistem içine yönelime indirgeyen ya da reddeden EMEP, ÖDP vb yapıları küçük burjuva reformist hareketler olarak değerlendirmektedirler. Bu hareketler devrimci niteliğini yitirerek reformist partiler haline dönüşmüşlerdir. Demokratik mücadele alanının güçleri temelinde ittifak güçleri olarak görülmektedirler. (Bu hareketler varlıklarını sürdürürlerse DHİD ve sosyalist dönemde de yasaklanmayarak ittifak güçlerimiz arasında olacaklardır). İşçi partisi, milli burjuvazinin sol kanadının temsilcisi olarak görülmekte fakat bu dönem uyguladığı çizgi karşı devrimci olduğundan bugünkü anti emperyalist gelişmelerde bile ittifak gücü olarak ele alınmamaktadır. CHP, MHP, AKP, DSP, SHP, ANAP,

DP vb. tüm partileri de komprador bürokrat burjuvazinin temsilcileri olan gerici faşist partiler olarak değerlendirmekteyiz.

Muhasebe şartı neden birliğin temel kriteri olmaktan çıkarıldı

Hatırlanacağı gibi Maoist Komünistler, 1. kongrelerinde stratejik olarak savundukları birlik anlayışında TKP/ML ile geçmişte yaşanan tarihsel ortaklık ve sorunlardan dolayı (sadece bu iki yapı arasındaki birliğin ilkeli ve sağlam olması temelinde) ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklerde esasta birlik kriterlerine ek olarak tarihsel muhasebeyi de 5. kriter olarak savundular.

Fakat 2. Kongre, muhasebenin mutlak bir şart olarak savunulmasını yanlış bularak kaldırdı. Çünkü iki parti arasında bizler açısından ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktikler muhasebedeki temel noktalara denk gelen konuları da içermektedir. Muhasebe, parti tarihini siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri anlamda analiz etmektir. 1. Kongre'nin parti tarihi muhasebe belgesi de bu temeller üzerine oluşan bir belgedir. Dolayısıyla bu kriterleri savunmak muhasebe içerisindeki temel noktaları da kapsadığından ayrıca bir muhasebe kriteri belirlemek başta belirlenen 4 kriteri tekrarlamak olacaktır.

Yapılan bu düzenlemeyle Maoist komünistler ulusal ve uluslararası alanda kendisinden kopan yapılar da dahil olmak üzere, birliğin sağlanabilmesi için 4 temel kriter dışında muhasebe ya da başka bir ek kritere gerek olmadığını düşünmektedirler.

Bir örnekle açacak olursak; diyelim ki TKP/ML parçalı temelde ele aldığı tarihsel yaklaşımını herhangi bir konferans ya da kongrede ele alarak bütünlüklü bir tarihi muhasebe yaptı ve bütün tarihsel gelişmeleri bugün düşündüğü biçimde karara bağladı.

Bu durumda muhasebede yer alan ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklere denk gelen ilkesel meseleleri 4 kriterde ele aldığımızdan bir kenara bırakırsak, bunun dışında kalan ilkesel olmayan meselelerde (örneğin birinci yenilgi, ikinci yenilgi, PKK değerlendirmesi, vb noktalarda) farklı sonuçlara varsa bile bunun bir ayrılığı gerektirmeyeceğini zaten ortaya koymaktayız. Bu, bir parti içerisinde iki çizgi mücadelesinin konularından biri olacaktır. Maoist Komünist saf-larda bu mücadelenin çok canlı olarak yaşandığı

2. Kongre belgelerinde gerekli boyutlarıyla kamuoyuyla paylaşılmıştır. Muhasebenin bir şart olmaktan çıkarılmasının temel mantığı budur. Yoksa muhasebe şartı, Muhasebe belgesi önemszenmediği için kaldırılmamıştır.

İlkeli birlik biçimleri de bilimsel olmalıdır

Birliğin nasıl gerçekleşeceği de en az birlik kadar önemlidir. Bu noktada uygulanacak hatalı anlayışlar doğru olan birlikleri yanlış zeminlerde kaynaştırmakta ve yeni ayrılıklara davetye çıkarmaktadır. Hem doğru temellerde, kriterlerimize ve ilkelerimize bağlı olarak birliği savunmalıyız hem de doğru temelde, kriter ve ilkelerimize bağlı olarak örgütsel birliğimizi inşa etmeliyiz. Parti tarihindeki ayrılık ve birlik pratikleri ve uluslararası alanda değişik coğrafyalarda birlik temelinde yaşanan pratik gelişmeler incelendiğinde sadece doğru temellerde birliği savunmanın yetmediği, aynı zamanda pratikte de doğru örgütsel birlikler gerçekleştirmenin zorunlu olduğu görülmektedir. Teorik zeminde ilkeli birliği savunmak anlayışımızın bir yanını oluştururken pratik uygulaması da diğer yanını oluşturmaktadır. Teorik-pratik bir bütünlük olan birlik bu anlamıyla birbirinden kopuk ele alınamaz.

Maoist Komünistler olarak doğru bir örgütsel birliğin yine doğru temellerde belirlenmiş kriterlerle olacağına inanmakta ve bununla bilimsel çerçevelerinin çizilmesi gerektiğini düşünmekteyiz. Komünistlerin, örgütsel birliğe ilişkin de doğru temellere dayalı ana hatlarıyla belirlenmiş örgütsel birlik kriterleri olmalıdır.

Öncelikle birlik zeminimiz olan ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklerde esasta birlik kriterleri, sadece partiler için geçerli değildir. Bu kriterler tek tek bireyler ve partileşmemiş grup ve hareketler için de geçerlidir.

Dolayısıyla bizlere katılmak isteyen her birey ve grupla da bu kriterlerde esasta ortaklığın olması gerekir. Fakat birlik zemini her üç biçimdeki irade için değişmez olsa da, birliğin gerçekleşme biçimi farklılaşmaktadır.

Maoist Komünistlerin örgütsel birlikte dikkat ettikleri temel kriter birlik hangi düzeyde gerçekleşirse gerçekleşsin, her örgütün irade bütünlüğünün kendisini ifade etme hakkının yani olanağının garanti altına alındığı bir biçimin kabul edilmesidir.

Birliğin biçimleri, birliğin yapılacağı örgütlenmele-

rin gerçekliğine bağlı olarak farklılıklar gösterir. Her bir irade, birbirinden farklı örgütsel bileşenlerden oluştuğundan birlik yapıldığında hakları da farklı olmaktadır.

Farklı bileşenlerle ortaya çıkan iradenin boyutları birliğe mutlaka etkide bulunacaktır. Kongre ya da konferansla kendi birliğini tesis etmiş merkezleşmiş bir partiyle birkaç kişinin bir araya gelmesiyle oluşmuş bir komite ya da bireylerin birlik sürecinde birbirlerine etkileri doğal olarak farklılıklar arz edecektir. Bir örgütlenmede irade yasama, yürütme ve yargıyı belirleyen söz ve karar hakkı olan insanların oluşturduğu örgütlenme bütünlüğüdür. İradeleri tanımlarken, disiplin düzeyinin farklılığı sorunu değiştirmez. Kısaca; Komünist partisi, ordu, gençlik, şehir illegal parti örgütlenmeleri, dernek, çevre örgütü, kadın platformu, sendika veya herhangi bir örgütlenmeyi oluşturan, söz hakkı bulunan üyelerin bütününe irade denir.

Biz burada demokratik kuruluşlardan çok, devrim hedefiyle örgütlenen komünist parti ve örgütlenmelerin iradelerinden bahsedeceğiz.

Ezilenlerin, sömürülenlerin kurtuluş mücadelesi olan Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde, insanlığın ulaştığı en yüksek irade birliği partilerdir. Parti dışında var olan iradeleri iki biçimde ele almaktayız. Birincisi partileşmeyi başaramamış olan, bir partiden ayrılmış ya da yeni kurulmuş olan grup ya da hareketler. İkincisi ise örgütsüz olan kitlelerin oluşturduğu bireyler...

Maoist Komünistler parti biçiminde bir örgüt durumundaysa, bu üç irade biçimiyle birlik şekillerinin her birinde, iradelere haksızlık yapılmamasını sağlayacak biçimi her bir iradeyle farklı örgütsel birlikler yaparak gidermektedir.

Bireyle birlik: Hiçbir örgütsel yapıyla bağlı olmayan örgütsüz kitlelerle yani bireylerle yapılan birlik biçimidir. (başka parti ya da gruplardan kopanlar da dahil)

En basit haliyle bu birliğe, bireyle-çoğunluğun ya da bireyle-iradenin birliği diyebiliriz.

Değişik düzeylerde de olsa temel noktalarda partiyle ortaklaşarak örgütlenen her birey, partiyi oluşturan tüm irade ile ortak hak ve disipline sahip olarak partiyle birlik yapmış olur.

Bireyle birlik süreci; örgütlenmek için başvurduğu komite ya da kendisini parti saflarında örgütlemek isteyen komiteyle sürdürdüğü tüm tartışmalarla geçen süreci kapsar.

Bu süre içerisinde parti komitesi yazılı ve sözlü olarak, disiplinimizin temeli olan partinin tüzüğündeki hak ve görevleri, partinin ulusal ve uluslararası alanda savunduğu genel siyasal çizgisi olan MLM ideolojiyi, Maoist partiyi, devrimin yolu olan halk savaşını ve temel taktikleri, demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm anlayışımızı ve devlet biçimini içeren programımızı ifade eden temel fikirleri açıklayarak bireyi bilgilendirerek ikna etmeye çalışırken, birey de bu süreçte bu temel noktalarda var olan birlik ve ayrılık yanlarını yazılı ve sözlü olarak ortaya koyarak süreci sonuçlandırır.

Komite ve birey örgütlenme önünde engel görmezse bireyin iki çizgi temelinde, örgütlendiği komitede iç ve dış karşı mücadelesini sürdürmesi temelinde birlik gerçekleşmiş olur.

Grup ya da hareketle birlik: Birden fazla insanın belli temellerde birleşerek oluşturdukları grup ya da hareketlerle birlik biçimidir.

En basit haliyle bu birliğe, azınlıkla-çoğunluğun ya da iradenin birliği diyebiliriz.

Bir partiyi oluşturan temel gündemlerle kongre ya da konferansını yapmamış, birden fazla örgütlenmeyi bünyesinde barındırmayan ve yine bu irade tarafından kabul edilen tüzük kurallarına göre seçilmiş merkezi bir yapılanması olmayan iradelere grup ya da hareket demekteyiz.

Grup ya da hareketlerle birlik yaparken, bireyle birlik biçimini savunmak birden fazla insanın oluşturduğu grup iradesine haksızlık olacağı gibi aynı durum bir parti gibi birlik süreci işletildiğinde de parti iradesine haksızlık yapılması anlamına gelecektir. Bu nedenle, grup ve hareketlerin iradesini ortaya koyacakları bir biçimi savunmak en doğru olan yöntemdir.

Birlik yapanlar partileşmemiş iki grup ya da hareket olmuş olsaydı eşit haklar temelinde belirlenen biçimlerde birlik yapılabilirdi.

Fakat bizim ele aldığımız birlik partiyile grup arasındaki birliği ifade etmektedir.

Grupla birlik süreci; grup iradesiyle, parti önderliğinin yetki verdiği bir örgütlenmenin sürdürdüğü tartışma sürecini kapsar.

Grupla birlik sürecinde temel 4 noktadaki ayrılık ve birlik yanları tartışılarak karşılıklı birlik zemini olduğu sonucuna varıldığında birlik gerçekleşmiş olur.

Grupla birlik yapılması kararı alındığında, grup

kendi varlığını ortadan kaldırarak partiye birey temelinde dahil olacağı için bir kereye mahsus, hem parti iradesinin gelen yoldaşların düşüncelerini öğrenmesi hem de grup iradesinin partinin tüm meselelerine ilişkin farklılıklarını ve ortaklıklarını ortaya koyacağı bir olanağın yaratılması ve azınlığın haklarının savunulması ilkesini hayata geçirerek grup iradesinin fikirleri engellenmemiş olacaktır, hem de kendilerini ifade ettiklerinden dolayı iradeyle daha güçlü birleşmeleri sağlanacaktır. Aynı zamanda parti iradesi, bir organın vereceği dolaylı bilgiler yerine direk bu yoldaşların kaleminden farklı fikirlerini, yani partiyle temel veya temel olmayan noktalardaki birlik ve ayrılık yanlarını öğrenmiş olacaktır. Bu yöntem hem karşılıklı ön yargıları ve tek yanlı bilgileri ortadan kaldırmış olacak hem de değişik alanlarda görev alacak yoldaşların savunuları açık bilindiğinden karşılıklı iki çizgi mücadelesinin daha sağlıklı ve öğretici olmasını sağlayacaktır.

Kısaca bu yöntem her düzeydeki düşünce ve iradeye saygının da ifadesidir. Grubun dağılmadan önce disiplinine dahil olacağı partiye kendi iradesi engellenmeden kendisini anlatabileceği en doğru yöntem budur.

Grup ya da hareketin birlik sürecinde yazılı bir belge sunmaması halinde ortak tartışma sonuçları üzerinden rapor biçiminde hazırlanacak bir yazılı belge parti iradesine sunulurken grup iradesinin partiye ilişkin ayrılık ve birlik yanlarının ve birliğin gerçekleşme biçiminin parti iradesince öğrenilmesi sağlanmalıdır.

Yakın bir tarihte Maoist komünistlerin 1. Kongre'si sonrasında ilkesel olmayan nedenlerle hatalı bir şekilde partiden kopan ve kendisini TKP(ML) Örgütlenme Komitesi olarak isimlendiren yoldaşların bir süre sonra sürecin muhasebesini yaparak ayrılmalarının hatalı olduğunu fark ederek kamuoyuna gereksiz ayrılmalarına ilişkin yazılı öz eleştiri yapıp grup varlıklarını ortadan kaldırarak partiye katılmaları, grupla birliğin örneklerinden birisidir.

Fakat bu süreçte Maoist komünistlerin henüz grupla birlik anlayışları entegrasyon söyleminin dışında bir açıklığa sahip olmadığından, eksiklikleriyle birlikte bir birlik gerçekleşmiş oldu. Partinin ve kitlelerin yaşanan bu gereksiz kopmayı ve sonrasında yoldaşların partiye dönerek yaptığı birliği çok kavramadığı bir gerçeklik. Bu bile teorik olarak birliğin doğru savunulmasının yanında aynı zamanda birlik şeklinin de ne kadar önemli ve kavratıcı olduğunu bizlere göstermektedir. İnaniyoruz ki

Maoist Komünistler temel kriterlerde birlik zemini olan kesimlerle birliği, hangi düzeyde olursa olsun bir koalisyon biçiminde ele almayı kesinlikle reddederler. Komünistlerin birlik anlayışı 'biraz deneriz olmazsa yine ayrılırız' şeklinde ele alınamaz. Maoist Komünistler her düzeydeki örgütsel birliği, yıllara yayılan bir tartışma süreci olarak ele almayı da reddederler, esasta birlik zemini olan aynılardan, doğru temelde işletecek bir irade tartışması ve örgütsel işleştikten sonra sonuçlandırıcakları bir süreç olarak ele alırlar

bugünkü savunularımız üzerinden bu birlik gerçekleştirilmiş olsaydı, hem yoldaşların ve partinin bu biçimdeki hatalı ayrıntıları daha köklü mahkum etmesini sağlayarak doğru dersler çıkarıp bu birlik bir eğitime dönüştürülebilirdi, hem de bu yoldaşların kendilerini daha iyi ifade etmelerinin olanakları yaratılarak iradenin bu yoldaşları kendi ağızlarından tanıması sağlanabilirdi. Bundan dersler çıkarak daha ileri süreçlerde partiden kopan ya da dışımızda başka bir partiden koparak, ya da oluşarak birlik zemini olan ya da zamanla birlik zemini oluşan bütün gurup ya da hareketlerle, parti ya da bireylerle doğru temelde birlikler yapmanın koşullarına kendimizi hazırlamalıyız.

Konu açılmışken şunu da vurgulamakta yarar vardır. Partiden koparak hatalı temeller üzerinden uzaklaşan ve daha sonra geri gelen yoldaşlar da dahil bizlerle bazı sorunlar yaşayarak ayrı kalmış insanların partiye gelirken dışlanması ya da ilerlemelerinin engellenmesi kesinlikle hatalı bir tutum olacaktır. İnsanlar hata yapabilir ve hatalarından koparak düzelebilir.

Fakat hiçbir şey yaşanmamış gibi de davranamayız. Yaşanan gerçekliklerin üzerinden atlayarak ilerleyemeyiz. Bu tahribatları karşılıklı olarak atılacak doğru adımlarla kısa zamanda çözecek ilerleyebiliriz.

Eğer parti bir bireye ya da gruba karşı esasta hatalı duruş sergileyip yanlış yapmışsa özeleştiri verilerek kişinin bütün hakları ve konumunu derhal iade edilmelidir.

Fakat, eğer hatanın esasını birey veya grup taşıyorsa, haksız ayrılık gerçekleştirmişse, partiy-

le birçok sorun yaşatmışsa, ona değişik boyutlarda zarar vermişse, grup ya da birey olarak özeleştiri vererek döndüğünde mü kafat beklememelidirler. Bunun yapılması hem yanlış onaylama hem de yöntemi kutsama olacaktır ki bu hem yoldaşlara hem de partiye büyük zararlar verir. Bu yoldaşların yapması gereken en doğru tavır yaptıkları hataları düzeltmeleri temelinde bir duruş sergileyerek partiden örgütlenme talep etmedir. Bu komünist yaklaşım karşısında Maoist Komünistler de doğru temelde bir duruş ve pratik işleyle hatalarını anlayan, öz eleştirel yaklaşan yoldaşları en kısa zamanda hak ettikleri yerlere getirecektir. Maoist Komünistlerin kitle çizgisi, adalet anlayışı ve yoldaşları kazanma istem ve çabalarının hiçbir yoldaşı kuşku ve kaygıya düşürmeyecek düzeyde olduğu bilinmelidir.

Parti ve partilerle birlik: Parti biçiminde merkezleşmiş iki iradenin bir kongreyle birleşmeleri biçimidir. En basit haliyle bu birliğe, çoğunlukla çoğunluğun, ya da iradeyle iradenin birliği diyebiliriz.

Parti, birden fazla örgütlenmeyi içerisinde barındıran, belli zaman dilimlerinde gerçekleşen kongre ya da konferanslarla genel siyasal çizgisini belirleyen, irade tarafından onaylanmış örgütsel ilkeleri barındıran, bir tüzük üzerinden örgütlenmesini yapan, kongre veya konferanslarda demokratik merkeziyetçilik ilkesine uygun olarak dönemsel merkezi örgütlenmesini seçen ve pratikte savunduklarını hayata uygulamada çabalayan yapılamalıdır.

Partiyle birlik süreci; öncelikle her iki partinin iradelerinin, 4 temel noktadaki ana fikirlerle

yaklaşımında ortaklıkların ayrılıklardan fazla olduğu kaanetine varması sonucunda alacağı birlik kararıyla başlayabilir. Herhangi bir önderliğin iradeye rağmen karar alması darbecilik olur. Maoist Komünistler üstten, iradeye danışmadan alınan kararlarla yapılacak birlikleri darbeci bularak kabul etmemektedirler. Yaşanan pratikler bu hatalı yöntemin sonuçları üzerine bizlere önemli örnekler sunmaktadır.

Karşılıklı alınan birlik kararları sonrasında her iki parti pratik çalışmalarını sürdürürken, oluşturdukları birlik komisyonları üzerinden her partinin, her noktaya ilişkin ortak ve ayrı yanlarını tartışmaya başlayarak birlik sürecini başlatmalıdırlar.

Bu tartışmalar üç düzeyde yürütülürse hem partide hem parti kitlesinde hem de kamuoyunda çok daha derinlikli bir kavrayış ve politik güç birliği ortaya çıkarılabilir.

Birincisi; her parti kendi iradesi içerisinde belli bir doyuma ulaşacak biçimde birlik tartışması yürütmelidir.

İkincisi; her parti kendi kitlesi içerisinde hiçbir taraftar ve örgütlü kitlesi dışarıda kalmayacak şekilde deşifreye dikkat ederek doyuma ulaşacak biçimde birlik tartışması yürütmelidir.

Üçüncüsü; kamuoyu önünde kitlelerin ve dostların katılımıyla yeterli boyutlarda yapılacak ortak tartışmalar yürütülmelidir.

Belli bir dönem tartışmaları sürdürmek partilerin birbirlerini pratikte yakından izlemelerini sağlamış olacaktır. Bu süreçte tüm alanlarda ortak kurumlarda birlikte çalışma pratikleri de başlatılmalıdır. Bu biçimde bir entegrasyon ön yargılarımızı da aşmamızı sağlayacaktır. Bütün sorunlarımızı kısa zamanda çözmemiz mümkün değildir. Birçok sorun yaşayarak ilerleyeceğiz, sorunsuz mükemmel bir birliği hayal edenler hiçbir zaman birlik yapamazlar.

Tartışmayı geçiştirmek nasıl yanlışsa, yıllara vardırma da o kadar yanlıştır. Her üç alanda da birlik kavrayışı doyuma ulaştıktan sonra iki partinin iradelerinin onayıyla birlik kongresinin kararı alınarak birliğe gidilmelidir.

Birlik Kongresi, koalisyonu dışlayan, bütün tarihsel süreci muhasebe eden, ilkel temelde soruna yaklaşan, hassasiyetleri dikkate alan, Marksizm-Leninizm-Maoizm kavrayışımızı (ideoloji), devrimin yolu olan Halk Savaşı'nı (devrim), Bolşevik tarzda örgütlenmiş bir Maoist partiyi (parti), Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm

toplumlarındaki devlet ve işleyiş biçimlerini içeren programımızı (devlet) ve bunlara bağlı olarak partiyi ilgilendiren bütün noktaları ele almalı ve bütünlüklü stratejik bir yönelim ortaya çıkararak hayata uygulamalıdır. Eksik kalan yönler ise iradeye danışılarak ya da başka biçimlerde bir ya da iki gündemli konferanslar üzerinden çözümlenmelidir.

Her üç birlik sürecinde de eksiklikler ve haksızlıklar yaşanabilir. Doğru olan bunlardan dersler çıkararak tekrarlamamak ve en aza indirgeme çabası yürütmektir.

Maoist Komünistler temel kriterlerde birlik zemini olan kesimlerle birliği, hangi düzeyde olursa olsun bir koalisyon biçiminde ele almayı kesinlikle reddederler. Komünistlerin birlik anlayışı 'biraz denemez olmazsa yine ayrılırsınız' şeklinde ele alınmaz.

Maoist Komünistler her düzeydeki örgütsel birliği, yıllara yayılan bir tartışma süreci olarak ele almayı da reddederler, esasta birlik zemini olan ayrılmanın, doğru temelde işletilecek bir irade tartışması ve örgütsel işleyişten sonra sonuçlandıracağı bir süreç olarak ele alırlar.

Bu süreç tamamlandıktan sonra, demokratik merkezîyetçilik ilkelerine bağlı, iki çizgi mücadelesi temelinde iç mücadeleyi esas alan, düşmana karşı çelikten disiplinli, irade ve eylem birliğini sağlamış bir partinin yaratılmasını hedeflerler.

Ayrılık hangi biçimlerle gerçekleşir

Komünistlerin birlik kriterleri, tersinden aynı zamanda ayrılık kriterleridir de.

Bir partiyle ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklerin birinde, bir kaçında ya da hepsinde ilkesel ayrılıklar ortaya çıktığında ayrılığın zemini ortaya çıkmış demektir.

Komünistler bir yapı içerisinde ilkesel noktalarda ayrı düşündükleri-düşükleri zaman, bu yapı temel ilkelerde açıktan karşı devrimci olmamışsa öncelikle yoldaşlarını ve partisini ikna etme ve aynı zamanda ikna olma mücadelesi yürütmelidirler. İçerisinde bulundukları örgütlenmede kendilerini ifade etme koşulları varsa, ilkesel noktalardaki ayrımlar üzerine yapılan tartışmalar doyuma ulaştıktan sonra bağlı bulundukları komitelerde yapılacak toplantı sonrasında bulundukları yapıdan dostça ayrılmalıdırlar.

Üye olan Maoist komünistler fikirlerini tüzüğe uygun kurallar üzerinden yazarak iradeye ulaştırmalı ve hiçbir şekilde gizli hizip çalışması yapmama-

lıdır. Bu durumlarda birkaç insanı kazanma anlayışıyla dürüst yöntemlerin dışına çıkmanın, (öldürülme, şiddete uğrama vb yaşam güvencesini tehlikeye atan sorunlar yoksa) gizli çalışmanın burjuva bir yöntem olduğu bilinmelidir.

Komünistler, ayrılarak kamuoyuna kendi fikirlerini açık ifade ederek pekala ayrıldıkları partinin tüm kesimlerine ulaşabilirler. Ve gizli çalışmadan çok daha kısa bir zaman dilimi içerisinde varsa ikna edilecek yoldaşlara ulaşarak ikna edebilirler.

Ayrılık ve ayrı örgüt kurma durumlarında devrimci bir yapının sempatisanlarına giderek onları burjuva yöntemlerle örgütlenme anlayışı da etik değildir. Bu yoldaşlarla iki çizgi mücadelesi ilkemize uygun olarak, savundukları çizgilere karşı doğru bulduğumuz çizgimiz üzerinden ideolojik mücadele yürütüp bu yoldaşların ya da dostların ikna edildikten sonra ayrılarak gelmeleri daha doğru olan yöntemdir.

Komünistler ayrılıklarda bu anlayışa oldukça dikkat etmelidirler. Ayrıldıkları parti çalışanlarını ikna etmek istiyorlarsa o yapıyla aralarındaki ilkesel farklılıkları açıklayan belgeleri kamuoyuna açarak tartışmalar yürütmeli ve bu yolla o partide kalan yoldaşlarını ikna etmeye çalışmalıdır. İkna, değişim, dönüşüm yerine karalama, iftira, kafa kol ilişkileri, konuma dayalı rüşvet, inkar, kandırma, vb devrimci yöntemlere ters iknaya dayalı olmayan anlayışlarla insanları kendi saflarımıza kazanmak burjuva yöntemdir.

Maoist Komünistler kendilerine nasıl davranılmasını istiyorlarsa dostlarına ve yoldaşlarına yaklaşımları da bu yönde olmalıdır. Aynı zamanda ayrılıklarda parti değerlerinin düşmana kaptırılmasına ve deşifreyona sebep olmak gibi, ilişkileri tahrip edecek tüm hareketlerden kaçınılmalıdır. Tüm değerler tüm partiye ait olduğundan tüm parti hesabı katılarak elde buluna tüm örgütsel bilgi, belge ve malzemeler o partiye teslim edilmeli ve payımıza düşen veya ihtiyaç olan bölüm dostça talep edilmelidir.

Ayrılan yapı, paylaşmama gibi bir tavra girerse şiddet vb hiçbir tutuma düşmeden en zorunlu halde dahi sözlü ya da yazılı teşhir dışında herhangi bir çalışma yapılmamalıdır. Bu tür durumları ortaya çıkaracak tüm hareketlerden itinayla kaçınılmalıdır. Parti değerlerini koruma adı altında devrimin değerlerini şiddet, karalama, vb yöntemlerle kirlilememeliyiz. Maddi tüm değerler doğru politika sonucunda çok kısa zamanda bulunabilir. Fakat şiddet, karalama gibi yöntemlerle kitleler

nezinde yıpratılan değerler çok uzun dönemler belleklerden silinmediğinden tahribatları çok daha büyük olmaktadır.

Grupçuluğa karşı mücadele edilmelidir

Komünist partilerde grupçuluk her dönem varlığını koruyan temel hastalıklardan birisi durumundadır.

Grupçuluk, kariyerizm, bölgecilik, adamcılık vb değişik biçimlerde ortaya çıksa da temelinde ideolojik kavrayışsızlıktan kaynaklanan siyasal gerilik yatmaktadır.

Karşı taraf, hatalı ya da hatasız yoldaşlar veya dostlar olarak görülmemekte, onları "bitirilmesi", "atılması", "yok edilmesi", "yenilmesi gereken kesimler" olarak görülmektedirler. İdeolojik mücadele adı altında siyasal gerilikten kaynaklanan yöntemlerle fırsat kollayan, pusuya yatan, dayanaksız bilgilerle teşhire yönelen, deşifreyondan kaçınmayan vb. ilkesiz tüm yöntemler diğer gerici hastalıklar gibi grupçuluğun da beslediği araçlar olmaktadır. Komünistlerin birliği sürecinde grupçuluk önemle mücadele edilmesi gereken hastalıklardan birisi olarak çok daha fazla zemin bulmaktadır.

Grupçu eğilimler, doğru yanlış mücadelesini esas olarak grup çıkarlarına göre ele alırlar. Liberal tüm hastalıklar grupçu yaklaşımların temel silahları haline gelir. Bu grubun hataları ve suçlarına karşı esnek demokrat ve hoşgörülü, karşı taraf olarak gördüklerine ise katı, disiplinli ve sekte tutumlar vb biçiminde kendisini gösterir.

İki çizgi mücadelesi, dost düşman ayrımı, kitle çizgisi vb. noktalarda ideolojik kırılmalardan beslenen grupçuluk alt edilmeden, komünist partilerde gerçek anlamda birliğin oturtulması başarılamaz. Bu kırılmalar bir grup öncüsüyle kitleler olmadan devrim yapma biçiminde ortaya çıkabileceği gibi, devrimin dostlarıyla birleşmek yerine onları "yok" ederek o coğrafyada kalan tek grup olarak kitlelere önderlik edip devrime gitme biçiminde de ortaya çıkmaktadır. Aynı zamanda doğru yanlış mücadelesi yerine grubun çıkarına uygun olarak dönem, dönem yanılışı savunma ya da yanlış sessiz kalma biçiminde liberal bir iki çizgi anlayışını savunma biçiminde de ortaya çıkmaktadır.

Küçük gruplarıyla devrim yapacağını savunan bu anlayışlar başta Maoist Komünist saflar olmak

üzere komünist ve devrimci partilerin yüzlerce parçaya bölünmesine neden oldular.

Bizimki gibi yarı feodal, yarı sömürge toplumlarda toplumsal zeminden kaynaklı grupçuluğun, adamcılığın çok daha fazla zemini olduğundan Maoist Komünistlere grupçulukla mücadelede diğer coğrafyalardan çok daha fazla görev düşmektedir.

Grupçu eğilimlerin birlik sürecindeki yansımaları, karşı grup olarak gördüklerini ayrılık döneminde 'yok' edemediği için birlik sürecinde tüm kademeleri ve olanakları eline geçirerek, iki çizgi temelinde doğru yanlış mücadelesiyle ikna etme değiştirme dönüştürme ya da dönüşme yerine, alt etme, 'bitirme', ele geçirme şeklindedir.

Birlik yapılan kesimleri yoldaşı olarak görmeyen grupçu eğilimler, birliğin hemen başlangıcında hemen yeni ayrılık zemininin oluşmasının tohumlarını atarlar.

Proletaryanın çıkarları adına yapılan bu davranışların proletarya mücadelesini darbeleyen onu gereleten burjuva yöntemlerden başka bir şey olmadığı tarihte binlerce defa kanıtlanmıştır.

Bu tür anlayışların yapacağı birlik, birbirlerini 'yok etmek' için yapılan ya da birbirlerine yaslanarak ayakta kalamaya çalışan grupların koalisyonundan başka bir şey olmayacağı gibi gelişmeye kapalı, günden güne eriyen ve ilk fırsatta yeni ayrılıklara neden olacak ilkesizlikleri içersisinde barındırır.

94' ayrılığı buna iyi bir örnek teşkil etmektedir. Bu ayrılık, grupçuluk temeli üzerine oturarak partiyi büyük bir kan kaybına sürüklemiş ve devrimin kaybetmesine neden olmuştur. Seçiminden kararların oylanmasına, adamcılıktan ayrılmada saf tutmaya kadar bir çok yoldaş, doğru bulmadıkları tarafta grupçu eğilimlerden kaynaklı yer almıştır. Çok az bir kesim bu tavra düşmemiş olsa da ayrılık netleştikten sonra uzun bir dönem grupçu davranmaktan kendilerini kurtaramamışlardır. İstisnalar dışında her iki tarafta da bu tavra düşmeyen yoldaş yok gibidir.

Birlik sürecinin tartışma ya da birleşme dönemlerinde ideolojik mücadele, siyasal donanım, doğru araçlarla örgütsel birlik yöntemleriyle grupçuluk en alt düzeye indirilmeli ve bunu yapma eğilimine giren yoldaşların anlayışları teşhir edilmelidir. Maoist saflarda önemli bir sorun olarak hala varlığını koruyan grupçuluk hastalığını mutlaka saflarımızda yenip en az düzeye indirerek karşı grupla değil ilkeler çerçevesinde yoldaşlarımızla birleşmeliyiz.

Buraya kadar genel birlik anlayışımızın teorik yanını ortaya koyduk. Şimdi de Maoist Komünistlerin birlik çağrısı yaptığı parti ve örgütlere ilişkin yaklaşım, eleştirileri ve önerilerimizi ele alacağız.

Bilindiği gibi 1. Kongre'de birlik çağrısı yapılan TKP/ML ve TKP-ML (Maoist Parti Merkezi)'ne ilişkin 2. Kongre de birlik zemininin devam ettiği sonucuna vararak birlik çağrısını yineledi.

Birlik kriterlerimizi ortaya koyarken bu konuya da değinerek temel ilkelerde bu iki yapıyla birlik zemininin olduğunu ortaya koyduk.

Bunun dışında herhangi bir grup için özel bir vurgu yapılmamakla birlikte 2. Kongre'nin ortaya koyduğu birlik anlayışına bağlı olarak Maoist partiden ya da TKP/ML'den kopan ya da herhangi bir sebeple kopacak olan, devrimci mücadelede ısrar eden birey ve gruplara da savunduğumuz ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklerde aynı temel kriterlere sahip olmaları halinde birlik çağrımız geçerli olmaktadır.

Maoist komünistlerin birlik çağrısını kabul ederek ilişki kuracak kesimlerle birlik süreci, yapılacak görüşmelerle şekillenecektir. Soruna özeleştirel bakan, bizim yaklaşığımız gibi ilkesel temeller üzerinden birliği ele alanlarla birleşme noktasında sorun olacağını düşünmemekteyiz.

Bu yazımızda esasta TKP/ML'yi değerlendireceğiz. TKP/ML'ye ilişkin yapacağımız eleştiri ve genel değerlendirmelerdeki anlayışımız özel vurgu yapmasak da aynı sorunu yaşayan tüm birey ve gruplar için de geçerli olacaktır.

TKP/ML ile Maoist Komünistlerin ayrılık noktaları

TKP/ML ile ilkesel noktalarda birlik olduğu gibi ilkesel olmayan yanlara dair ayrılıklar da mevcuttur. Ayrıca TKP/ML ile Maoist parti arasında bazı ilkesel noktalarda da tespit ettiğimiz sistemleşmemiş ayrılıklar mevcuttur. Bu ayrılık yanlarını ortaya koydukça TKP/ML ile ortak yanların çok daha belirgin ortaya çıkacağını düşünmekteyiz.

Aynı parti içerisinde iki birey arasında bile temel ya da temel olmayan sorunlara yaklaşımda yüzlerce ayrı nokta bulmak mümkünken birlik zeminini bulan iki yapı arasında yüzlerce ayrı nokta tespit etmek normal ve bilimsel bir sonuçtur.

Doğru olan yaklaşım bu farklılıkları bilimsel yaklaşımla ele alarak birlik ve ayrılık noktalarını tes-

pit ederek aynı yapı içerisinde iki çizgi mücadelesi temelinde bir arada kalınarak çözülebilecek olan farklılıklarla bir arada bulunmamızı engelleyen ilkesel meselelerdeki farklılıkları birbirinden doğru yaklaşımla ayırarak çözmektir.

Burada TKP/ML ile güncel meseleler, pratik çalışmalar vb. noktalara ilişkin yaşanan irili ufaklı bütün farklılıkları anlatamayız. Nispeten önemli gördüğümüz ayrılıkların ön plana çıkan belli başlılarını aktararak genel yaklaşımlarımızı ortaya koyacağız.

a) Tarihi muhasebe

TKP/ML ile Maoist parti arasındaki ayrılıklardan birisi de parti tarihinin bütünlüklü muhasebesi meselesidir.

Ulusal ve uluslararası alanda gerek parti gerekse de devrimci ve komünist hareketin tarihinden dersler çıkarmayan, onu bilimsel bir muhasebeye tabi tutmayan hiçbir anlayış, geçmiş tecrübelerinden doğru dersler çıkararak başarı yakalayamazlar.

Tarihimizdeki başarı ve başarısızlıklarımızın nedenlerini bulmanın temel yöntemi, tarihimizde bizleri bu başarı veya başarısızlıklara götüren çizgileri siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri noktalarda ele alarak irdelemekten geçmektedir. Kısaca bu gün içerisinde bulunduğumuz olumlu ya da olumsuz durumun açığa çıkarılması tarihsel köklerine inerek tarihin muhasebe edilmesinden geçmektedir.

Muhasebe, bu nedenle TKP/ML ile Maoist parti arasındaki önemli ayrılıklardan birini meydana getirmektedir.

2002 sürecine kadar Maoist Komünistler ve TKP/ML, Konferans kararlarını, Merkez Komite kararlarını, ayrılıklara yaklaşımı, yenilgileri ele alış vb parti tarihinde yaşanan bütün gelişme ve tarihi dönemeçleri birbirinden kopuk ele almakta ve değerlendirmekteydi. Fakat Maoist Komünistler 1. Kongre'de parti tarihini bizzat konferans ve önderliklerin kararlarına bağlı kalarak siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri yönleriyle değerlendirip irade kararıyla resmi bir belge haline getirdi.

TKP/ML de tarihi muhasebesini yapsın derken bununla, parti sürecini bir bütün olarak siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri yönleriyle analiz etmesi anlaşılmalıdır. Tarihi değerlendirmeyi konferans ya da önderliklerin kararlarına bağlı ele almadan bir dönemle veya bir ayrılıkla sınırlamak parçalı tarih anlayışını ifade eder.

Bilimsel temellere dayalı tarihi muhasebenin yapılmasını önemsiyoruz. Çünkü TKP/ML'nin siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri noktalarda yapacağı tarihi muhasebe aynılık ve ayrılık noktalarının ayrışmasını daha bir netlik ve açıklıkla ortaya çıkarmış olacaktır.

Tarihi muhasebede ortaya konulan ilkesel meseleler birlik kriterleri olan ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklere denk geldiğinden ayrıca muhasebeyi birliğin önünde ilkesel bir ayrılık meselesi olarak ele almak yanlıştır. Muhasebede yer alan ilkesel olmayan ayrılıklar ise bir parti içerisinde var olabilecek niteliktedir. Çünkü şu anda bile Maoist Komünist saflarda muhasebe içerisindeki değerlendirmelere ilişkin farklı düşünceler mevcuttur. Bununla muhasebenin önemsiz olduğu anlaşılmamalıdır. Olası bir birlik kararında muhasebe, birlik kongresinde ele alınarak iradece sonuca bağlanacak en önemli gündemi oluşturacaktır. Bizler 1. Kongre'de onaylanan tarihi muhasebeyi esasta doğru bulmaktayız. Fakat muhasebede yer alan ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklere denk gelen konular dışında kongrenin iradeleştireceği muhasebeyi kendi muhasebemiz olarak kabul ederek iki çizgi mücadelesi temelinde savunacağız.

Bu biçimiyle ele alınacak muhasebenin birliğin önünde engel teşkil etmeyeceğini düşünmekteyiz.

b) Örgüt ve Devrim Programı

Bilindiği gibi Maoist Komünistler birinci kongreleriyle Kaypakkaya'nın gerek örgüt gerekse de demokratik devrim, sosyalizm ve komünizme ilişkin 72'de ortaya koyduğu programatik görüşleri program haline getirerek resmileştirdi.

Fakat TKP/ML'nin hala bu temele dayalı bir programı değil programatik görüşleri mevcuttur. Bu TKP/ML ile Maoist parti arasındaki farklılıklardan birisini ifade etmektedir.

Resmileşen programda hem örgüt hem de demokratik halk devrimi sosyalizm ve komünizme yürüyüşte savunduğumuz ana tezleri kısa ve sade formülasyonlar biçiminde ifade etmekteyiz.

Bu biçimiyle hem 1. Kongre öncesi süreçten hem de TKP/ML'den farklılığımız, faaliyet yürüttüğümüz bütün alanlarda her yoldaşın bu fikirleri kitlelere götürürken kendi kavrayışına göre yorumlamasını ortadan kaldırarak daha açık, anlaşılır ve sade açıklamalarla kitlelere taşımalarını sağlayarak

her alanda bütünlüklü ve ayrıntılı bir bilincin ortaya çıkarmasını sağlamaktadır. TKP/ML en kısa zamanda programatik görüşlerini bir kongreyle resmileştirerek bütünlüklü bir kavrayışın yaratılmasını sağlamalıdır.

Maoistlerin programının özü ve esası 72' programatik tezlerine dayalı olduğu ve TKP/ML de mevcut durumda aynı programatik görüşleri savunduğu için Kaypakkaya'nın temel tezlerinden vazgeçtiğini açıklamadığı müddetçe Maoist komünistlerle TKP/ML arasında program temelinde ilkesel bir ayrılıktan söz etmek doğru olmaz.

c) Marksist-Leninist-Maoist Örgütlerin Örgütsel Birliği

TKP/ML ile Maoist parti arasındaki farklılıklardan bir tanesi de birliğe ilişkin yaklaşımda kendisini ortaya koymaktadır.

Maoist Komünistler, partileri değerlendirirken ve ilkeli birlik anlayışını savunurken belli savunu kriterlere bağlı olarak ele almaktadırlar. Bir partinin niteliğini belirlemede temel kriterlerden kopuk, muğlak bir çizgiye sahip olmak, birlik ve eylem birliği anlayışını muğlaklaştırdığı gibi dost düşman ayrımında da karışıklıklara neden olarak halk sınıf ve tabakaları içerisinde şiddete varan eğilimler, pratikler ortaya çıkarmaktadır.

Bir partinin Marksist-Leninist-Maoist olup olmadığını, ya da karşı-devrimci olup olmadığını belirleyen kriterler, bir partiyi var eden ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklerdeki ulusal ve uluslararası alanda savunduğu temel görüşleridir.

TKP/ML bir partiyi Marksist-Leninist-Maoist olarak nitelendirme temelinde berrak bir görüşe sahip değildir. İlke sorununda da kafası karışık olan yoldaşlarımız, yaşanan farklılıkların hangisinin ilkesel görüş açısına denk düşüp düşmediğini net olarak ortaya koyamamaktadırlar. Bu gibi temel noktalardaki karışıklıktan dolayı Marksist-Leninist-Maoistlerin örgütsel birliği üzerine açık ve net bir savunum ve kriter ortaya koyamadıkları gibi birliğe karşı belirsiz ve sekte bir çizgi sürdürmektedirler. TKP/ML, Maoist partiyle arasındaki ayrılık ve birlik noktalarını yukarıda belirttiğimiz temel ilkeler üzerinden ele aldığında Maoist partiyle arasında ilkesel bir ayrılığın zemininin olmadığını anlayarak birliği savunacaktır. TKP/ML her farklılığı ilkesel görüş ayrılığı olarak ele almayı bırakarak belirsiz ve sekte birlik anlayışını terk etmeli temel il-

keler üzerinden birlik ve ayrılık anlayışını ortaya koymalıdır.

d) DEH Ve Deklarasyonu

Maoist Komünistler hem Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in Deklarasyonu'nu hem de onun çizgisi etrafında örgütlenen DEH'i tali noktalardaki eksiklikleri dışında esasta Marksist-Leninist-Maoist değerlendirmektedir. Eleştirdiğimiz yönler DEH'e ve deklarasyonuna damgasını vuran yanlar değildir.

TKP/ML ise Deklarasyon'a ilişkin oportünist değerlendirmesi yaparken, DEH'i ise Marksist-Leninist-Maoist değerlendirmektedir.

TKP/ML burada diyalektiği tersten işletme hatasına düşmektedir. TKP/ML, DEH'e içeriğini veren, DEH'in uluslararası alanda savunduğu siyasi çizgisini belirleyen, temel ilkelerini içeren deklarasyonu oportünist değerlendirmekte, bu içeriğe uygun varlığını şekillendiren DEH'i ise Marksist-Leninist-Maoist değerlendirmektedir.

Bir hareketin program düzlemindeki görüşleri Marksist-Leninist-Maoist olmadan o örgütü Marksist-Leninist-Maoist olarak değerlendirmek hiçbir yerde ve hiçbir zaman bilimsel bir tespit olamaz. Bunun doğru olması için o örgütün oportünist olan bu programın dışında başka bir program doğrultusunda hareket ettiği tespitin yapılması gerekir. TKP/ML ya bu savunumdan vazgeçmelidir. Ya da DEH'in deklarasyon dışında başka bir şey uyguladığını iddia etmeli ve altını doldurmalıdır. Bu gerçekliklere bağlı olarak, TKP/ML öncelikle içerisine düştüğü yöntem hatasını en kısa zamanda düzeltilmelidir.

Doğru olan değerlendirme eksikliklerini eleştirerek hem deklarasyonu hem de DEH'i MLM değerlendirmektedir. Çünkü deklarasyona damgasını vuran temel ilkeleri TKP/ML de savunmaktadır. TKP/ML'nin bu ilkelerin damgasını vurduğu deklarasyonu, bazı tali hatalarından kaynaklı oportünist değerlendirmesi, farkında olmadan kendisini de oportünist olarak değerlendirme noktasına düşürmektedir.

e) Halk Savaşı ve Kır-Şehir Diyalektiği

TKP/ML, gerek Halk Savaşı gerekse kır-şehir ilişkisinde söylemde Maoist partiyle aynı görüşleri savunmaktadır. Ancak 2002'de yaptığı 7. Konferansın kamuoyuna yansıyan bazı yazılarında

"bugün şehirler esas alınmalıdır" vb. yönlü politik tespitler ileri sürüldü.

Bu savunum hem Halk Savaşı'nı hem de "kır-şehir kuşatır" tezini boşa çıkaran bir sonuca tekabül etmektedir. Belirtmek gerekir ki, TKP/ML'nin yapmış olduğu 8. Konferans göstermektedir ki, bu görüşün yanlışlığını mahkum eden bir açıklama yapılmasa da bu anlayışı savunan bir açıklamada bulunmamaktadır.

Oldukça önemli olan bu durum TKP/ML ile Maoist parti arasında önemli bir farklılık olsa da Halk Savaşı ve kır-şehir diyalektiğine ilişkin TKP/ML'nin görüşlerini şimdilik sistemleşmiş ilkesel görüş farklılığı olarak değerlendirmekte ve birliğin önünde engel olarak görmemekteyiz.

f)İlla da Maoizm

TKP/ML ile Maoist parti arasında ayrı olan anlayışlardan biriside illa da Maoizm vurgusudur.

Maoist Komünistler, parti tarihinde yaşanan bütün başarıların temelinde doğru temelde savunulan ideoloji olduğunu vurgularken, bütün hata, suç ve yanlışlıkların temelinde de ideolojik kırılmaların yattığını ifade etmektedirler. Bunun da esasta günümüzün sorunlarını çözecek olan bilimimizin ulaştığı en üst seviye olan Maoizmden kırılma olduğunu ifade etmektedirler.

Yaşanan sorunların temelini oluşturan ideolojiyi göremeyenler bu hatalardan kurtulamayacakları gibi giderek kötüye gitmekten de kurtulamazlar.

Maoist partide olduğu gibi, TKP/ML'nin yaşadığı bütün sorunların kaynağında da ideolojik olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm'den (Maoizmden) kırılmalar yatmaktadır. TKP/ML, Maoizm temelinde yaşadığı ideolojik kırılmaları göremezse, yaşadığı başarısızlıklar daha da derinleşecektir. TKP/ML, her ne kadar Maoizm'i savunduğunu ifade etse de, felsefe, ekonomi politika ve sosyalizm mesellerinde Mao'nun, Marksizm-Leninizm'e nitel katkılarında kafa karışıklığı yaşadığı kitle toplantılarından, yayın organlarına kadar yansımaktadır. Bu kırılmaya bağlı olarak Kominternin hatalarından DEH'e yaklaşıma, iki çizgi anlayışından birlik anlayışına, kitle çizgisinden halk içerisindeki çelişkilerin çözümüne, tarih anlayışından, ayrılıklara yaklaşıma kadar daha sayabileceğimiz bir çok noktada önemli sorunlar yaşamaktadır.

TKP/ML, Mao savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz anlayışını sadece sözde değil "söz-

de" teorik olarak da kabul ederek pratikte hayata uygulamalıdır. Maoist Komünistler sorunu teorik olarak koymanın yanında pratikte içselleştirmede sorunlar yaşasalar da TKP/ML'ye oranla Mao'nun, Marksizm-Leninizm'e yaptığı nitel katkılarını, Kominternin hataları ve DEH'e yaklaşım, kitle çizgisi ve birlik anlayışı, iki çizgi anlayışı ve tarihsel gelişmelere yaklaşım vb noktalarda bir hayli mesafe kat etmiş durumdadırlar.

TKP/ML yaşadığı tüm sorunlarının temelindeki Maoizm'den kırılmaları görerek aşma gayreti içerisinde olmalıdır. Çünkü bugün açısından Marksizm-Leninizm-Maoizm olarak vurguladığımız ideolojinin üç sac ayağı olan felsefe, ekonomi politika ve sosyalizmin pratik, teorik sorunlarında esasta son nitel aşama olan Maoizm, çözüm gücü olarak ilerlememizi sağlayacaktır.

İdeolojimiz sürekli gelişmekte ve pratikte ortaya çıkan yeni sorunlara karşı yeni çözümler getirmektedir. Maoizm; felsefe, ekonomi politika ve sosyalizm alanlarında karşılaştığımız yeni sorunların çözümünü ortaya koyduğundan bu aşama es geçilerek günün sorunları çözülemez ve yeni ortaya çıkan sorunlarla baş edilemez.

'Marksizm-Leninizm-Maoizm'i nitel aşamalar biçiminde ifade etmemiz tamda bunu ifadelendirmektedir. Her aşama, günün koşullarına uygun ortaya çıkan yeni sorunlara cevap olduğu için nitel aşamadır. TKP/ML, Maoizm'i sıradan bir savunuyu, bir söylem olarak ele almaktan kurtulmalıdır. Yukarıda saydığımız gibi Maoizm'i savunmanın pratikte görevlerini yerine getirmelidir. Aksi halde "sözde" savunmaktan ileri gidemez.

Maoizm bu gün açısından ulaştığımız en üst seviyeyi temsil ettiğinden, Maoizm savunulup uygulanmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz ve uygulanamaz. Maoizm olmadan günün sorunları çözülemeyeceği gibi ortaya çıkacak yeni sorunların çözümü de yaratılamaz.

Bu gelişmeye bağlı olarak Maoizm de kesin sonsuz olamaz. Zamanla Maoizm de aşılabilecektir. Çünkü, yeni çelişmeler, yeni sorunlar ve Maoizmin gelişmesini koşullayan temel değişimler kaçınılmaz olarak gelecektir. Fakat bugün açısından Maoizm, sarılmamız gereken temel bayraktır.

TKP/ML ile ilkesel düzeyde olmayan ayrılıkların esasının temelinde Maoizmden kırılma yatmaktadır. Fakat TKP/ML Maoizm meselesinde önemli kırılmalar yaşasa da bunu aşma dinamiklerini önemli oranda barındırmaktadır. Bunun için de

Partilerin parçası olan her insan bir sınıfın parçası olarak proleter ve burjuva dünya görüşlerini belli ölçülerde üzerinde taşır. Bu düzeyler her insanda farklılıklar arz eder. Bu durum, ideolojik temellere dayalı çizgilerin her birinin, her bir insanda farklı boyutlarının olduğunu ifade eder. Ayrıca bu düzeyler sürekli değişiklikler arz ettiği gibi sürekli bir birlerine de dönüşürler. Proleter ağırlığı yitiren her fikir burjuvalaştığı gibi burjuva ağırlığı yitiren her fikir de proleterleşir. Burjuvalaşmaların da düzeyleri vardır. Bunlar küçük, orta, ya da büyük burjuva düşünceleri biçiminde şekillenir. Proleter fikirler de proleter ya da yarı proleter olarak şekillenirler. Bu boyutların her biri iki sınıfın sistemli fikirlerinin yansımasıdır.

birlik anlayışımızı ideolojik mücadele temelinde devam ettirmekteyiz.

h)İki Çizgi Anlayışı

TKP/ML ile Maoist parti arasında iki çizgi anlayışı noktasında da farklılıklar mevcuttur. Bu farklılık çizgi kavramına farklı yaklaşımlardan ileri gelmektedir.

“İki çizgi” ideolojik bir kavramdır. İki farklı dünya görüşünün, iki karşıt ideolojinin, politik yaşamda yansımasıdır.

İki çizgi, en özlü ifadeyle politik mücadele alanında her farklı görüşün ideolojideki kendisidir. Politika, ekonominin yoğunlaşmış halidir. Politik mücadele ise savunulan ekonomik anlayışın hakim olması için yürütülen iktidar mücadelesinin kendisidir. Aynı zamanda her politik mücadelenin da-

yandığı ideolojik bir temel vardır.

Hangi toplumsal sistem dünyada hakimse, o toplumsal sisteme damgasını vuran sınıflar arasındaki çelişki de temel çelişkiyi meydana getirmektedir. Sınıf mücadelesine dayalı ortaya çıkan temel çelişki ise sürecin başından sonuna kadar doğa ve toplum alanındaki fikirlere damgasını vurmaktadır.

Günümüz dünyasının hakim toplumsal yapısı olan kapitalist sistemin temel çelişkisi proletaryayla burjuvazi arasında şekillenmektedir. Her sınıfın, dünyadaki ekonomik temele, düşünce alanına ve sisteme ilişkin sistemli bütünlüklü bir dünya görüşü mevcuttur.

Binlerce yıldır ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen sınıflar arasında süren mücadele, değişik toplumsal sistemler biçiminde ilerleyerek günümüz dünyasına ulaştı.

Bu sınıf mücadelesi her düzeyde farklı bir sistemli nitelik içererek toplumsal gelişmeye göre değişik ileriye giden iki dünya görüşüne dönüşmüştür.

Birincisi, ezilenlerin-sömürülenlerin dünya görüşü olan ve şimdi de proletaryanın görüşü olarak şekillenmesini sürdüren diyalektik ve tarihsel materyalizm ikincisi ise ezenlerin-sömürülenlerin dünya görüşü olan ve şimdi de burjuvazinin görüşü olarak şekillenen idealist metafiziktir.

Ara sınıflar bunların bir yansımasıysen, ara ideolojiler de bu sınıfların etkilenmelerinden ortaya çıkan fikirlerdir.

Politik bir yapılanma olan partilerde de bütün fikirler bu iki sınıfın dünya görüşlerine göre şekillenerek ortaya çıkarlar. Sınıflardan bağımsız bir fikirden bahsetmek temel yanılgıdır. İşte bu nedenle parti içerisinde siyasi, ideolojik, örgütsel askeri temellerde savunulan her fikir dışımızda nesnel olarak var olan proletaryaya ya da burjuvaziye ait olan sistemli çizgilerden beslenirler.

Kısaca partilerin parçası olan her insan bir sınıfın parçası olarak proleter ve burjuva dünya görüşlerini belli ölçülerde üzerinde taşır. Bu düzeyler her insanda farklılıklar arz eder. Bu durum, ideolojik temellere dayalı çizgilerin her birinin, her bir insanda farklı boyutlarının olduğunu ifade eder. Ayrıca bu düzeyler sürekli değişiklikler arz ettiği gibi sürekli bir birlerine de dönüşürler. Proleter ağırlığı yitiren her fikir burjuvalaştığı gibi burjuva ağırlığı yitiren her fikir de proleterleşir. Burjuvalaşmaların da düzeyleri vardır. Bunlar küçük, orta, ya da büyük burjuva düşünceleri biçiminde şekillenir. Proleter fikirler de proleter ya da yarı proleter ola-

rak şekillenirler. Bu boyutların her biri iki sınıfın sistemli fikirlerinin yansımalarıdır.

Diğer yandan her farklı nitelikte çelişki farklı yöntemlerle çözüldüğü gibi farklı boyuttaki çizgilerin çözüm yöntemleri de farklılıklar arz eder. Doğru ile yanlış arasındaki iki çizgi mücadelesi her alanda sürekli olarak yaşanır. Bu niyetlerden bağımsız nesnel bir gerçekliktir. İki çizgi mücadelesi konusu olan tüm çelişkiler, ideolojik mücadelenin konusudur. İdeolojik mücadele ile bu farklılıklara karşı etkin mücadele yürütülür. Şöyle ki; sistemleşmemiş farklı görüşler bir parti içerisinde her zaman için bulunur. Fakat sistemleşmiş çizgi boyutundaki görüş farklılıkları bir parti içerisinde her zaman bulunmaz ve buna da istisnai dönemler hariç müsaade edilmez, onunla bir arada yaşamak savunulmaz.

Parçalı ve dağınık düzeylerden sistemli hale kadar değişik düzeyler arz eden çizgi boyutlarının kavranması, TKP/ML ile Maoist parti arasındaki farklılığı ifade etmektedir.

Maoist Komünistler yukarıda iki çizgiye ilişkin ifade edilenlere bağlı olarak parti içerisinde siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri her alana ilişkin yansıyan farklı fikirlerin düzeyleri ne olursa olsun, dışımızda var olan bu sistemli fikirlerin yansıması olarak görmekte ve çizginin boyutları olarak ifade etmektedir.

TKP/ML ise parti içerisindeki her farklı görüşü farklı bir çizginin yansıması olarak görmemekte ve sadece sistemli hale gelenleri çizgi olarak tanımlamaktadır.

TKP/ML, bir parti içerisinde sistemleşmemiş fikirlerin dışımızdaki sistemleşmiş çizgilerin yani sınıfların sistemli fikirlerinden yansıdığını görememekte ve sorunu kopuk ele almaktadır. Yine buna bağlı olarak çizginin partilerde sürekli değil dönem, dönem açığa çıktığını düşünerek partiyi tekçi ele almakta ve iki çizgi mücadelesini dönemselsel olarak açığa çıkıp biten bir durum olarak görmekte, Deborin okulunun hatasını sürdürmektedir.

Bu sorun, TKP/ML ile Maoist parti arasında ciddi bir ideolojik ve felsefi sorun olarak durmaktadır. Maoist Komünistler iki çizgi anlayışında ortaya koydukları teorik temeli pratik yaşamda, uygulamada içselleştirerek hala partide belli düzeylerde yaşanan zafiyetleri ve eksiklikleri en aza indirmelidir.

TKP/ML ise hem teorik kavrayışını düzeltilmeli hem de buna bağlı olarak pratik içselleştirmeyi sağlamalıdır. Bu sorun çözülmeden TKP/ML'nin

birlik ve ayrılığa yaklaşımları netleşemez. Buna bağlı olarak iki çizgi mücadelesi kavranmadığından, gereksiz ayrılıklar ve sorunlardan kurtulamaz ve doğru birlik anlayışına da ulaşamaz.

1) Örgütsel Ayrılık İlan Edenlere Yönelik Siyaset

Maoist Komünistlerle TKP/ML arasındaki önemli ayrılıklardan birisi de ayrılık ilan edenlere karşı uygulanan siyasettir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin ayrılanlara yönelik temel siyaseti kaba, sekter pratiklerle doludur. Her ayrılık istisnasız şiddet politikalarını gündeme getirmekte ve bu şiddet bazen ölüme kadar gitmektedir.

Bizim tarihimize de dönem dönem kaba ve sekter tutumlar olsa da bu hiçbir zaman sistemli bir siyasete dönüşerek şiddete ya da ölüme kadar gitmemiştir.

Maoist Komünistler 1.Kongre sonrası tarihinde yaşanan bütün hatalı yaklaşımları mahkum ederek ayrılık ilan edenler dışında esir alınan düşman unsurlarına dahi dayak, küfür, hakaret vb uygulamaları işkence olarak nitelendirmektedir.

Fakat TKP/ML son on yılı aşkın bir süredir geçmiş kültürümüzden hızla kopmakta ve saflarında ayrılık ilan edenlere karşı kaba ve sekter bir çizgi savunarak pratikte bunu şiddete kadar vardırılmaktadır.

Bunu, gerek kendilerinin gerçekleştirdikleri 2. Olağanüstü Konferans, gerek "7. Konferans" sonuçlarında gerekse de Maoist partiye yönelik polemik yazılarında açıktan açığa savunmaktadırlar. Aynı politikaları 8. konferans sonrasında da sürdüren TKP/ML, on yıllı aşkın süredir kendilerinden ayrılan GÖK-Yeniden İnşa-Devrimci Dönüşüm vb kesimlere karşı politikasını şiddet uygulamaya kadar vardırılmış durumdadır.

Örgütsel ayrılık ilan edenlere karşı "zor kullanmayı" politika haline getiren TKP/ML, bu sekter politika tarzını değiştirmelidir. Parti içindeki çelişkilerin çözümünde asla bu yöntemle başvurulmaz. Ne olursa olsun parti içindeki sorunlar barışçıl, ikna eğitime dayalı ve ideolojik mücadele içinde ele alınıp çözülmelidir. Tersiy yaklaşım Maoizm'den ciddi bir biçimde sapmayı ve kırılmayı ifade eder. Halk içerisindeki çelişkilerin çözümünde hiç bir gerekçeyle şiddete baş vurulması savunulamaz. Bunu herhangi bir gerekçeyle teorileştirenler Maoist bir politika izlemiyor demektir.

Şu çok açık bilinmelidir ki, saflarımızdaki mücadele gönüllüğe dayanır. İnsanlar katıldıkları gibi ayrılma hakkına da sahiptirler, ayrılabilirler. Herhangi bir sebeple ayrılan insanlar ayrı örgütlenmeye de gidebilirler. Örgütlenme hakkını hiç kimse insanların ellerinden alamaz.

Maoist Komünistler bir zorunluluk olarak kullandıkları şiddeti sadece düşmana karşı uygularlar. Mümkündür ki, bu ayrılıklarda bizlere haksızlıklar da yapmış olabilirler. Kendimizi savunma dışında herhangi bir girişim kabul edilemez. Bize karşı eleştiriyi ve bizim kitlemiz içerisinde çalışma yapmalarını da yasaklayamayız.

İdeolojik mücadele dışında engelleme, şiddet uygulamagibi pratikler kim yaparsa yapsın devrimcilik adına suçtur.

Maoist Komünistlerin yapması gereken görev kendi saflarını eğiterek olası ayrılıklarda dostça ayrılma biçimini bir kavrayışa çevirmektir.

Bütün Maoistler, bu noktada TKP/ML başta olmak üzere tüm devrimci hareketlerle ayrılık ilan edenlere karşı şiddet uygulama siyasetine karşı ideolojik temelde aksatmadan mücadele etmelidir. TKP/ML başvurduğu bu sektör siyasetinin yanlışlığına ilişkin kamuoyuna özeleştiri vererek vazgeçmelidir.

j)Halk Sınıf Ve Tabakalarına Karşı İzlenen Siyaset

TKP/ML, her ne kadar halk sınıf ve tabakaları arasındaki çelişkinin çözümü noktasında Mao'nun ileri sürdüğü tezleri savunduğunu söylese de ancak pratikte bunun gereklerini yerine getirmemektedir. Halk sınıf ve tabakalarına mensup kesimlere karşı çıkarına ters düştüğünde sektör bir kitle çizgisi izlemektedir.

TKP/ML'nin Maoist kitle çizgisi de maalesef lafta kalıyor. Pratikte bu çizgiden önemli derecede kırılma yaşanmaktadır. Bir savunu pratik göstergeleriyle ancak yerli yerine oturarak gerçeğe dönüşebilir. Yoksa 'ben halk sınıf ve tabakaları içerisindeki çelişkilerin çözümünde baskı ve şiddete başvurmam' diyerek pratikte tersini yapmak bunun kavranmadığını gösterir.

TKP/ML, gerek yurt içinde gerekse de yurt dışında kampanyalarda limit belirleme, vergilendirmeye gitme, halk sınıf ve tabakaları içerisindeki mali sorunları ekonomik kazanç sağlama temelinde ele alma, kendisinden ayrılan grupları dövme, ölüm kararları alma biçiminde baskıyı, zoru, şiddeti ve zo-

ru çağrıştıran politikaları pratikte uygulamaktadır.

Bir yandan bunu yaparken öte yandan da Maoist Komünistlerle değişik sebeplerle ayrı düşen yoldaşları ise pragmatist temelde kullanma siyasetini hayata uygulamaktadır. Bizden kopan yoldaşları dışlamaması doğru bir siyaset olmasına karşın bunu pragmatistçe ele alması hatalı ve yanlış olandır. Yoldaşlarımız bilmelidirler ki 'ne yararlıysa o doğrudur' pragmatist felsefesi kendilerine geçici "kazanımlar" sağlamaktan ileri gitmez.

Bir başka örgüt veya partinin varlık-yokluğunu başka bir örgütün tasarrufunda görmek, MLM'lerin görüş açısı olamaz. Bu, küçük burjuvazinin 'benim dükkânımı eleştiren veya iktidarına baş kaldıranın canını yakarım' bürokratik iktidar anlayışı ve siyaset tarzıdır.

İbrahim yoldaşın TİİKP'ten ayrılma girişimi sırasında komployla karşı karşıya kaldığını hepimiz bilir ve TİİKP'i eleştiririz. TKP/ML'nin bugün uyguladığı politikaya göre değerlendirecek İbrahim Yoldaş TİİKP'den ayrıldığı için Perinçek'in yaptığı doğrudur, TKP-ML ise meşru değildir.

Dikkat edilirse bu tür siyaset tarzına sahip olanlar, bu zor yöntemini ve tasarruf anlayışını nicelik bakımından kendisinden güçsüz ve zayıf olanlara karşı uygulamaktadır. Özellikle kendisinden ayrılan kesimlere karşı şiddeti teorileştirmiş durumdadırlar. Bir yanı sıra bu örgütleri kaba yöntemlerle susturma siyasetini benimserken öte yandan ise kendilerine payanda yapmak için diğer örgütlerden ayrılanları devrimci eylem birlikleri platformlarına almamak siyasetini benimsemektedir. Bu noktada DHKP-C, MLKP ve TİKB çizgisini savunmaktadır.

k)Halkın Birleşik Cephesi ve Kuruluş Zamanlaması

TKP/ML, Halkın Birleşik Cephesi noktasında genel olarak Maoist partiyle aynı görüşleri savunmaktadır.

Bu konuda hatalı ve yanlış savunduğu yön ise; "Bir veya birkaç bölgede Kızıl Siyasi İktidarlar kurulmadan da Halkın Birleşik Cephesi kurulabilir" tezini savunuyor olmasıdır.

1. Konferans'ın savunusu olan bu anlayış yanlıştır. Doğru olan savunu İbrahim Yoldaşın ortaya koyduğu; "Bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar oluşmadan Halkın Birleşik Cephesi oluşturulamaz" şeklindeki anlayıştır.

Maoist Komünistlerin Halkın Birleşik Cephesi'ne ilişkin bu savunuyu yapmasının Halkın Birleşik Cephesine ilişkin o gün gelene kadar hiçbir çalışma yapmayacakları anlamına gelmeyeceği diğer belgelerimizde açık olarak ortaya koyulmaktadır. Zeminin izin verdiği bütün hazırlık ve alt yapı çalışmalarının yapılması, kitlelerin buna hazırlanması, bu temelde ideolojik mücadele yürütülmesi kesinlikle reddedilmemektedir. Fakat objektif bir gerçeklik olarak komünist partisinin kızıl siyasi iktidarlar kurmadan önderliğinin kabul edilmeyeceği de bilinmelidir. Komünist partisi kitlelerle birlikte kızıl siyasi iktidarlar kurarak güçlenerek ilerlemedikçe diğer güçler parti önderliğini kabul etmeyecektir.

Bu nedenle Maoist Komünistler TKP/ML'den farklı olarak Halkın Birleşik Cephesi'ni İbrahim yoldaşın ortaya koyduğu biçimde ele almakta ve savunmaktadırlar.

Bu görüş farklılığı mevcut durumda TKP/ML ile birlik sorununun önünde engel teşkil edecek nitelik ve boyutta değildir. Çünkü gündemde Halkın Birleşik Cephesi'nin kurulması koşulu her iki taraf açısından da bulunmamaktadır. Doğal olarak bu görüş farklılığı içinde bulunduğumuz süreçte sınıf mücadelesi önünde pratik olarak engel teşkil etmemektedir.

1)Türkiye-Kuzey Kürdistan'da

Başlıca Çelişkiler

TKP/ML ile görüş farklılıklarından birisini de Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki başlıca çelişkilerin tespitindeki farklılık oluşturmaktadır.

Bilindiği gibi 1. Kongre öncesi Maoist Komünistlerle, TKP/ML coğrafyamızdaki başlıca çelişkileri aynı biçimde ele almaktaydılar.

Fakat ulusal sorundaki 30 yıllık gelişme ve ortaya çıkan somut gerçekliği değerlendiren Maoist Komünistler 1. Kongre'de Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki başlıca çelişkilere ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkiyi de ekleyerek ülkedeki diğer çelişkiler içinde ön plana çıkan başlıca çelişkileri 5 Başlıca çelişki olarak ortaya koydular. 2. Kongre, 5 başlıca çelişkiyi ele alırken ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkiyi değiştirerek ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus arasındaki çelişki olarak belirledi.

Buna göre

- 1- Feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki
- 2-Emperyalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki
- 3- Emekle sermaye (proletarya ile burjuvazi) arasındaki çelişki
- 4- Egemenlerin kendi aralarındaki çelişkiler
- 5-Ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus arasındaki çelişki

Bu başlıca çelişkilerden feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişkiyi oluşturmaktadır.

TKP/ML bu başlıca çelişkilerden ulusal soruna ilişkin belirlenen çelişkiyi kabul etmemektedir. TKP/ML'nin oldukça önemli olan bu belirlemeyi kabul etmemesi, çelişkiler tespitindeki eksikliğini göstermektedir. Fakat aynı görüş ayrılığının bir parti içerisinde de kendisini göstereceği gerçekliğinden hareketle bu farklılığı da TKP/ML ile bir ayrılık gerekçesi olarak ele almamaktayız.

m)Parti, Ordu Ve Gençlik İsimleri

Maoist Komünistler yapılan 1. Kongre belgelerinde politik ve ideolojik nedenleriyle ortaya koydukları gibi bazı eksiklik ve yanlışlıklardan dolayı TKP/ML ile ortak olan Parti, ordu ve gençlik örgütlenmelerinin isimlerini değiştirmiştir.

Ancak bunu TKP/ML ile olası birlik olgusu önünde engel teşkil edecek boyutta ilkesel bir farklar olarak görmemekteyiz. Maoist Komünistler içerisinde de isimler noktasında TKP/ML ile aynı görüşleri savunanlar olduğu gibi daha farklı isimler savunan yoldaşlar da mevcuttur. Bizler bu boyuttaki görüş ayrılıklarının parti içerisinde iki çizgi mücadelesi gereği yani doğru ile yanlış arasında her zaman yaşanabileceği gerçekliği olarak görmekteyiz. Tersiyalektik gelişmeyi yok saymaktır.

n)PKK değerlendirmesi

TKP/ML ile görüş ayrılıklarından birisini de PKK'ye ilişkin yapılan tespitler oluşturmaktadır. TKP/ML, PKK'yi 'reformist ulusal hareket' olarak nitelendirirken, Maoist Komünistler ise 'devrimci ulusal hareket' olarak nitelendirmektedir.

Ulusal bir harekete devrimci niteliğini veren onun ayrı devlet kurması pratiği değildir. Bir ulusun gasp edilen ulusal hakları pekala ayrılmadan da kazanılabilir. Ulusal sorundaki devrimcilikle sı-

nıfsal sorundaki devrimcilik karıştırılmamalıdır.

Maoist Komünistler, devrimci ve reformist ulusal hareket ayrımını şu üç kriterden yola çıkarak ayırtırlar:

- 1) Dolaylı veya dolaysız emperyalizme darbe vurup vurmaması,
- 2) Komünistlerin çalışmasına engel olunup olunmaması,
- 3) Proleter devrime hizmet edip etmemesi.

Vurgusunu yaptığımız bu üç noktada olumlu bir özeliğe sahip ulusal hareketler ulusal devrimci hareketler kapsamına girerken, bilakis bu üç özeliği olumsuz açıdan niteliklerinde toplayan ulusal hareketler ise reformist ulusal hareketlerdir. İşte bizim ulusal hareketlerin niteliğini ifade eden yaklaşımımız bu bakış açısı üzerinde hayat bulur.

Bundan yola çıkarak ulusal devrimci hareketleri desteklerken yine ulusal reformist hareketleri de desteklemeyiz. İlericilik barutunu tüketen ulusal reformist hareketler ise emperyalizmle girdiği gerici ve bağımlılık ilişkileri nedeniyle her ne kadar emperyalizmin güdümüne girmiş hareketler olarak gözükse de bunlar hala kendi kaderini tayin etme diye bir sorunları olduğu için, yani demokratik yani hala mevcut olduğundan dolayı bunlara karşı asla zor ve şiddet unsurları kullanmayı doğru bulmaz ve savunmayız. Gericileşmiş bu türden ulusal hareketleri kitleler içinde teşhir ederiz.

Aramızdaki bu görüş farklılıkları hiç kuşkusuz uygulamada her iki yapı arasında farklı şekillenmeye de yol açmaktadır. Bunun, ideolojik mücadele yönteminden tutalım da içimizde ve dışımızda yaşanan sorunlara karşı yaklaşımlara kadar aşağıdan yukarıya yansıyıp yeni kültürel şekillenmeye yol açtığını da görmekteyiz. Dolayısıyla ulusal devrimci hareket nezdinde yaptığı tespitite bu bakış açısından bağımsız ele alınamaz. Ulusal sorunun çözümüne dair anlayış bütünlüğünden taviz verilmeden, Kürt ulusal hareketinin pratikte sistem dışı duruşunu koruyup direk ya da dolaylı emperyalizme darbe vurup devrime hizmet ettiği gerçekliğini görüp desteklemeyi gerektirirken,

dostlarımız hem reformist ulusal hareket olarak değerlendirmekte hemde desteklemektedir. Bu başlı başına kendi içinde ciddi bir paradoksu ifade eder. Yapılması gereken bilimsel ve gerçekçi bir tespitite bulunup oradan hareketle ulusal hareketi desteklemektir. Aksi yaklaşım öznelci ve pragmatist bir anlayış ve yaklaşım olur.

PKK'nin devrimci olduğu dönemi sadece bağımsız Kürdistan talebinin olduğu dönemle sınırlayanlar yanılmaktadırlar. Çünkü bizler de iki ulus ve azınlıkların ortak sınıf devrimi mücadelesine bağlı olarak, devrimi zayıflatacak şekilde somut-merkezi talep olarak esas alınan bağımsız Kürdistan sloganının, Türkiye-Kuzey Kürdistan ortak sınıf devriminin önüne çıkarılarak ayrı örgütlenme-milliyete göre örgütlenme perspektifiyle ele alınmasının yanlışlığından yola çıkarak, sosyalist önderlik ve çözüm dışında burjuva milliyetçi önderlik ve çizgiyle mümkün olmadığından hareketle, doğru olmadığını savunmaktayız. Bizim savunduklarımız doğru PKK'nin anlayışı hatalıdır. Tabi ki ulusal devrimci bir hareket olan PKK'nin talep ve istemleri ile sınıfsal devrimi savunan komünistlerinki aynı olamaz.

Şunu da ifade edelim ki, PKK'nin reformist hatta girdiği de bir geçektir. Fakat esas yanını hala devrimci yan oluşturmaktadır. Bu süreç tamamlanmadan PKK'ye reformist damgasını vurmak abartılı bir yaklaşımdır. PKK'nin, ÇKP, NKP (Maoist) ya da ilerde bizimde yapabileceğimiz gibi, uluslararası alanda yaptığı diplomasi girişimleri tamamen emperyalizmle anlaşı-teslim oldu olarak anlaşılmamalıdır. Bir hareketin diplomasi girişimlerinin tümü hatalıda olsa savunularından taviz vermeden sistem dışı duruşunu devrimci tarzda devam ettiriyorsa, bu harekete bu sebeplerden dolayı reformist damgası vurmamalıyız.

Öyle olsaydı birleşmiş milletlerle görüşen Nepal Komünist Partisi (Maoist)'i de reformist olarak nitelermemiz gerekirdi. Bizler ilerde ne olacağını bil-

Ulu -
sal bir hare-
kete devrimci ni-
teliğini veren onun
ayrı devlet kurması
pratiği değildir. Bir ulu-
sun gasp edilen ulusal
hakları pekala ayrılma-
dan da kazanılabilir.
Ulusal sorundaki dev-
rimcilikle sınıfsal so-
rundaki devrimcilik
karıştırılmama-
lıdır

memekle birlikte şu anki haliyle önderlik çizgisinde belli kaygılarımız olmakla birlikte NKP(Maoist)'i hala Maoist Komünist olarak değerlendirmekteyiz.

Bu sorun TKP/ML ile örgütsel birliğin önünde engel teşkil edecek bir problem değildir. Bir hareketin değerlendirilmesi noktasında bir yapı içerisinde herkesin aynı düşünmemesi ilkesel görüş ayrılığına denk düşmez.

Bu konularda ilkesel düzeyde bir görüş ayrılığı aranacak olursa, o da "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" ilkesinin savunulup savunulmadığı olmalıdır. Maoist partiyle TKP/ML arasında bu konuda bir farklılık bulunmamaktadır. TKP/ML PKK değerlendirmesindeki öznellikten vazgeçip savunularını bilimsel temele oturtmalıdır.

o) Olağanüstü Konferansların Olağan Konferanslar Olarak Belirlenmesi

TKP/ML 2002 yılında yaptığı Konferansta, Maoist Komünistleri de doğrudan ilgilendiren 1993 Olağanüstü Parti Konferansı'nı olağan Konferanslar içerisinde saymaktadır. TKP/ML aynı hatayı kendi örgütsel sürecinde gerçekleştirdiği (1995) olağanüstü konferansını adlandırırken de yapmaktadır.

Kavram boyutuyla normal konferans periyotlarının dışında olağan dışı gelişmeleri çözmek için ivedilikle toplanan konferanslara olağanüstü konferanslar adı verilmekteyiz. Bu isimlendirme sadece konferanslar için geçerli değildir. Kongreler, dernekler, kitle örgütlerinin kongreleri, komite toplantıları da dahil her hangi bir nedenle normal periyotlarından önce yapılan toplantılara olağanüstü kongre ya da toplantılar denmektedir. Ve bu toplantı, kongre ve ya konferanslar örgüt ve parti tarihlerine olağanüstü diye geçerler.

Buna bağlı olarak TKP/ML'nin tarihinde var olan 93 ve 95, konferansları olağanüstü olduğundan 2002 yılında yapılan 7 konferans 5. Olağan konferans 8. Konferans da 6. Konferans olarak isimlendirilmelidir. Her iki belirlemede TKP/ML ile Maoist parti arasında bir farklılık bulunmaktadır. Ancak bu farklılık birliğin önünde kesinlikle engel olabilecek ilkesel bir mesele değildir.

p)"Kuruluş Kongresi"

Maoist komünistler 2. Kongrede Kaypakkaya ve yoldaşlarının düşman saldırılarından kaynaklı proletarya partisini bir kongreyle kurma olanağını yakalayamasalar da bugün savunduğumuz tüm

temelleri teşkil eden İdeoloji, program, örgütsel ilkelerimiz, devrimin yolu ve temel taktiklerini ortaya koyan beş temel belge ve 11 temel örgütlenme ilkesini belirginleştiren iradeyi ortaya çıkarmalarından kaynaklı bu tarihi adımı sadece 24 Nisan Parti Kuruluşu olarak değil aynı zamanda bir kongre biçiminde olmasa da "Kuruluş Kongresi" olarak isimlendirmeyi iradeleştirmiştir.

Kuruluş Kongresi TKP/ML ile Maoist parti arasında ilkesel bir sorun olmadığı için örgütsel birliğin önünde engel teşkil etmemektedir.

r) Mali Politika

TKP/ML ile Maoist partinin görüş ayrılıklarından bir diğer nokta ise mali konuda izlenen politikada kendisini göstermektedir.

TKP/ML ilkelerimize ters bir mali politika izlemektedir. Bağış kampanyalarında limit belirleme, bağış adı altında halk sınıf ve tabakalarına mensup kimi insanları vergilendirmeye tabi tutma, halk sınıf ve tabakaları arasında yaşanan ekonomik sorunlara müdahale ederek sorunu çözmek yerine ekonomik kazanç sağlama politikasına dönüştürmek biçiminde pratiklere başta yurt içi olmak üzere yurt dışında da rastlanmaktadır. Bütün bu yanlış politikalarla karşı gelenlere de tehdit ve zor alım uygulamaktadır.

Burjuva yöntemler olarak bildiğimiz bu pratikler devrimci örgütleri çeteleştiren siyasetlerin başında gelmektedir. Partileri kitlelerden kopararak kendisine yabancılaşmalarını sağlayan bu noktada kesinlikle taviz verilmemelidir.

Maoist komünistler, bu sektör politikayı 1999 yılında yapılan Merkezi Konferans'ta alt ettiler. O gün bugündür de bu politika ışığında hareket edilmektedir.

TKP/ML bu çizgisini sistemli hale getirmediklerinden ayrılığın önünde bir engel olarak görmemekteyiz. Fakat tali de olsa TKP/ML bu politikalarla kesinlikle vazgeçmelidir.

s) Parti Tüzüğü

TKP/ML ile örgütsel ilkelerde esasta aynı olmakla birlikte tüzükte bazı noktalarda ilkesel düzeyde olmayan farklılıklar mevcuttur.

Örneğin; üyelerin hakları içerisinde "bir üye, üyesi olmadığı bir başka organ üyesi hakkında kişisel görüşlerini organında açabilir" yönlü siyasetin yer

almasıdır. Bu, 93 yılında parti tüzüğüne yerleştirilen bir maddeydi. Maoist Komünistler bu anlayışı yanlış bularak değiştirmişlerdir. Çünkü bu durum kişi veya kişileri yargılamaya girer. Bir üyenin başka bir organ üyesi hakkında kişisel eleştirileri varsa bunu kapalı zarf usulüyle üst organlar aracılığıyla kişinin kendisine iletilmesini sağlar. Aksi tutum ve anlayışlar kişilerin savunmasız bir şekilde teşhirine yol açmış olur. Ve aynı zamanda örgütsel deşifreye yol açar. Bir üye veya üyeler yer aldığı en üst organ tarafından yargılanır. Dolayısıyla yer almadığı organlar tarafından yargılanması hukuk dışıdır. TKP/ML bu politikayı kendi örgütsel hukukundan kaldırmalıdır.

Bu farklılıklar ayrı örgütler olarak kalmanın önünde engel oluşturmamaktadır. Çünkü her dönem tüzükte yer alan örgütsel ilkelere ilişkin farklı görüşler bir parti içerisinde sürekli var olacaktır.

Görüldüğü gibi TKP/ML ile Maoistler arasında esasta birlik zemini olduğu gibi ciddi görüş ayrılıkları da mevcuttur. Bunları inkardan veya görmezlikten gelemeyiz. Bu görüş ayrılıklarını, ne olduğundan büyük göstereceğiz ne de küçümseyeceğiz. Sorunlarımız ciddi, fakat aşılacak düzeyde değil.

Hiçbir gelişme durağan değildir. Bu ayrılıkların bir kısmı zamanla ortaklaşarak birliğin zeminini daha da güçlendireceği gibi bir kısmına da yenileri eklenerek ayrılık yanlarımızı güçlendirecektir. Sürecin komünistlerin birliği lehine gelişmesi tamamen komünistlerin temel ilkelerde taviz vermeden yoldaşça, doğru temellere dayalı ideolojik mücadeleyle mümkündür. Politik anlayış kendi bağrında bir kişilik şekillenmesi yarattığı gibi Maoist parti ile TKP/ML arasında yaşanan her farklılık ilkesel düzeyde olamasa da farklı kültürel şekillenmelere yol açmaktadır. İdeolojik mücadele yürütürken bunu gözden kaçırmamalıyız.

Tüm bu gerçekliklere karşın şimdilik bu ayrılıkların ilkesel mesellere tekabül eden bir kesimi sistemleşmediği müddetçe hiç birisi ayrılığın önünde engel oluşturmamakta ve parti saflarında da bunların hemen hemen hepsinde farklı görüşler sürekli var olmaktadır. TKP/ML bunların bir kesimini teoride bizim gibi savunsa da pratikte farklı uygulamalar yapmaktadır. Bu uygulamalardan vazgeçmesini sağlayacak dinamiklerin bu yoldaşlarda oldukça yüksek olduğuna inanmaktayız.

Program, ideoloji, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklerde ayrılıklar gelişmedikçe her iki partinin arasında örgütsel birliğin zemini var olacaktır ve Maoist komünistler ısrarlı bir şekilde teo-

rik anlayışlarına bağlı olarak eksiklikleriyle birlikte iki çizgi mücadelesi temelinde ilkelerden taviz vermeden bu birliği sabırla, ısrarla ve inatla savunmaya devam edeceklerdir.

Bütün bu farklılıklar yapılacak birlik kongresinde doyuma ulaşan tartışmalar sonucunda irade tarafından sonuçlandırılabilir. Anlaşmaya gidilmeden o zamanki iradenin kavrayışı doğrultusunda sonuçlar ortaya çıkacak ve çoğunluk iradesinin sonuçları pratikte hayata uygulanacaktır.

Savunduğumuz örgütsel birlik koalisyon olmaya- cağı için, her iki kesimde birlik kararı alınması halinde iradenin çıkaracağı sonuçların istedikleri gibi olmayacağını dikkate alarak kendilerini hazırlamaları gerekmektedir.

Parti revizyonistleşmediği müddetçe, partide ilkesel mesellerde ayrılıklar ortaya çıkmadıkça, kendini ifade koşulu oldukça, dışa karşı çelikten birlik içte de ideolojik temelde iki çizgi mücadelesi yürütmek komünistlerin görevidir.

TKP/ML'ye İlişkin Genel Değerlendirme ve Eleştirilerimiz

Kısa hatlarıyla TKP/ML'nin 8. Konferansı'nın değerlendirmesi: Devrimci ve komünistlerin sorunlarının çözümüne ilişkin gerçekleştirdikleri kongre ya da konferans gibi irade merkezleşmeleri bir partinin bir sonraki konferans ya da kongreye kadar uygulanacak politikalarını belirlediği için belirleyici olan ve bu sürece damgasını vuran ana yönelimi içermektedir.

TKP/ML'nin sorunlarını çözme temelinde gerçekleştirdiği bu konferansının temel sorunlara yaklaşımında, ideoloji, program, örgütsel ilkeler, devrimin yolu ve temel taktiklerde Maoist çizgide ısrar etmesi bizler için en önemli yanı oluşturmaktadır. Doğru temelde ısrar eden komünistlerin kavgamızı güçlendirdiğini ifade etmek isteriz.

Bu olumlulukların yanında 8. Konferans kararlarına yönelik bazı eleştiriler yapmayı da devrimci sorumluluk olarak görmekteyiz.

Konferans ve kongreler uygulanan politikaları değerlendirmek, başarılı olan yönleri güçlendirmek, teorik ve pratik tıkanıklıkları aşmak temelinde gerçekleştiğinden sıradan toplantılar olarak ele alınmazlar.

Uzun yıllardan bu yana devrimci hareket büyük beklentilerin yüklendiği konferans ve kongreleri

düşmanın yoğun saldırıları ve yanlış anlayışlardan dolayı doğru ele alamamakta ve verimsiz geçmesine neden olmaktadır.

Bu durum konferans ve kongrelerimizi ya var olanı tekrarlama ya da örgütsel meseleleri ele alarak sorunları erteleme düzeyinde kalmalarını sağlamaktadır.

Tabii ki örgütsel meseleleri de ele alacağız fakat öncelikle her kongre ya da konferansta gelişmemizin nedenleri, hatalarımız ve başarılarımız biçiminde teorik pratik sorunların ele alınması ve doğru dersler ışığında politikalar ortaya çıkarılması birincil görevlerden birisidir. Bu sorun netleştikten sonra bunu uygulayacak örgütsel meseleler ele alındığında ancak doğru yönelim ortaya çıkarılmış olacaktır.

Örneğin işçi sınıfı ve köylü tabakaları içerisinde başarısız bir çalışma yürütmemizin temel nedeni orada bir örgütlenmenin olmaması değil oraya ilişkin bir politikamızın olmayışıdır. Dolayısıyla sözde bir savununun ilerisine gidememekteyiz. Küçük bir iki denemeye yetinen politikaların geleceği sonuç burası olacaktır.

Konferans ve kongreleri şimdiye kadar bu bilinçle ele almamız irademizin çözümsüz kalmasına neden olmuştur. Bu durum adeta komünist partisini önder değil artçı pozisyona sürüklemekte ve dışındaki sorunların kendiliğinden düzeleceği beklentisi geliştirmekte ve iradi müdahaleyi tamamen boşa çıkarmaktadır.

Maoist parti son iki kongresiyle bu durumu aşarak kendisini ilgilendiren tüm meselelere ilişkin çözümler getirmeye, analizler ortaya koymaya çalışmakta ve bu politikalara uygun örgütlenmeler yaratmayı hedeflemektedir.

Tüm darbe ve başarısızlıklara karşı bilimsel temelde köklerimizden kopmadan arayış içerisinde olmak çözümler bulmak komünistlerin en önemli yöntemlerinden birisidir. Fakat bu MLM yaklaşımı yeterince TKP/ML'de görememekteyiz.

Yapılan 8. Konferans'ta aynı hatları devam ettirmektedir. Birikmiş bir çok sorun olmasına rağmen bunları gündemine almaması, bu durumda olmamıza neden olan sorunların siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri ve kültürel nedenlerine eğilmemesi bu hatalarını hala dışarıda görmesinden kaynaklanmaktadır. Uygulanan yanlış pratikler, her alanda yaşanan başarısızlıklar, kitlelerden koparak marjinalleşme vb. pratik politika ve siyasetlerin hepsinin teorik sebepleri vardır. Başarısız yürüyen

tüm örgütlenmelerde hatlarımızın nereden kaynaklandığını, ideolojik temellerini mutlaka bulup ortaya çıkaramazsak ne yaparsak yapalım aynı sonucu almaktan kurtulamayız.

TKP/ML önemli bir çok sorunu ele almadığını açık olarak söylemese de ileri bir tarihe ertelediğini yaptığı açıklamalarda ortaya koymaktadır. Kamuoyuna yapılan açıklamalarda 4 temel konu öne çıkmaktadır. Bizlere yansımayan başka konular da olabilir fakat biz görebildiğimiz konular üzerinden 8. Konferans'ı ele alacağız.

- 1) Halk savaşı
- 2) Hapishaneler
- 3) Kitleleşme
- 4) Enternasyonal alan

1) Halk Savaşı

Öncelikle şunu vurgulamak isteriz ki, Halk Savaşı diğer üç konuyu da kapsayan bütünlüklü bir devrim stratejisidir. Bu konuların Halk Savaşı'ndan bağımsız ele alınması yanlıştır.

Halk Savaşı'nın kırdan şehire, enternasyonal alandan hapishanelere kadar esas talı görevlerle harmanlanan bütünlüklü bir devrim stratejisi olduğu kavranmadığından Halk Savaşı askeri bir yönelim derekesine indirgenmekte ve yaşanan başarısızlıkların açığa çıkarılmasını sağlamak yerine daha iyi bir hazırlık yapılması halinde başarılı bir gerilla savaşı ortaya çıkarılacağı savunulmaktadır.

Yine Halk Savaşı'na ilişkin artık herkesin Çin'deki gibi olmayacağını vurguladığı bir ortamda Türkiye-Kuzey Kürdistan'da farklılıklar arz edeceğini vurgulamak sorunu oldukça yetersiz ele almaktır. Yapılması gereken tüm görevlerin birbirleriyle ilişkileri, gerilla savaşının biçimi, kızıl iktidarların alacağı biçimler, milis ve köylü örgütlenmelerinin boyut ve biçimleri, şehirlerin ona uygun örgütlenmesi ve ortaya çıkan yeni görevler vb ifade edilmediği sürece Halk Savaşı coğrafyamızda 'farklı biçimler alacak' ya da 'aynı olmayacak' açıklaması yeterli değildir.

En önemlisi de eğer ortada başarılı bir Halk Savaşı yoksa en azından TKP/ML'nin bunu neden başaramadığı açık anlaşılır olarak ortaya konulmalıydı ve buna uygun yeni politikalar açıklanmalıydı. Bütün bunların hiçbirini 8. Konferans'ta görememekteyiz.

Teorik olarak Halk Savaşı'nın teyit edilmesi ve ısrar edilmesi belirleyici olmalıdır fakat bu belirlemeler güne uyarlanmazlarsa ortaya çıkan yeni sorun ve

gelişmelere uygun şekillenmezlerse başansızlıklardan kurtulamayacağımız gibi kitlelerin gözünde Halk Savaşı kurtuluşun umudu olmayacaktır.

Hepimiz açısından kaçınılmaz olan Halk Savaşı'nın ilerletilmesi için siyasi ideolojik örgütsel askeri ve kültürel temellerde somut siyasetlerin ortaya çıkarılması ve bu doğrultuda parti ve kitlelerin harekete geçirilmesi gerekir.

2) Hapishaneler

Hapishanelere yönelik bütün partilerin olduğu gibi TKP/ML'nin de genel bir politikası bulunmamaktadır. Birçok devrimci hareket şimdiye kadar artçı bir politika izleyerek günümüze kadar gelindi. Maoist komünistler 1. ve 2. kongrelerinde bu konulara ilişkin genel bir yaklaşım ortaya koyarak politika belirleme yönelimine girdiler. Fakat TKP/ML 8. konferansı var olanı sürdürme yönlü politikada ısrar etmektedir. Yapılan değerlendirmede ölüm oruçlarında bir yenilginin yaşandığı ve buradaki hakların ortak mücadeleyle geri alınabileceği vurgulanmaktadır. Fakat bunda TKP/ML'nin hataları nelerdir, hangi taktikleri boşa çıkmıştır, devrimci hareketin bölünmesindeki payımız nedir? soruları yanıtsızdır. Genel söylemler yeterli bilinci yaratamaz. Bundan sonra ortaya çıkacak pratiklerde yararlanmak için yaşanan tecrübelerin olumlu ve olumsuz yanlarının açığa çıkarılması bizim yöntemimiz ve görevimizdir.

3) Kitleselleşme

TKP/ML, kitleselleşmeye yönelik genel söylemlerin ilerisine gidememektedir. Gidip kitleleri kazanacağız ve kitleselleşeceğiz demekle sorunun çözüleceğini sanmak büyük bir yanılgıdır. Neden marjinalleştiğimiz ve bizden kaynaklanan boyutları bütün yönleriyle ortaya koyulmazsa, söylemle çözüm değil daha geriye gidişin adımları döşenmiş olacaktır. Yeni kurulmuş bir parti gibi sorunlar ele alınamaz. Neden güç kaybedildiği açığa çıkarılmadan ilerlemek aynı hataların devamına izin vermektir. Bu biçimiyle teorik açılımımız özeleştirisiz politikasız kitleselleşme olurken, pratik adımımız ise marjinalleşmeye devam olmaktan başkası değildir.

Marjinalleşmenin bir çok sebebi vardır. Düşmandan kaynaklı olan yan, uluslar arası komünist hareketin içerisinde bulunduğu durumun yansımaları ve kendi yanlış politikalarımızdan ileri gelenler. Öncelikle bunlar tespit edilmeli ve ona uygun bir yönelim belirlenmelidir.

Hemen, hemen her yazıda Maoist parti de dahil TKP/ML "devrim kitlelerin eseridir. Kitlelerden kitlelere doğru" değerlendirmeler yapılmaktadır. Hatta diğer hareketlerin bu ilkelerin içini boşalttığını ifade etmekteyiz. Ama geline aşamada ciddi güç kaybına uğrayıp daralan hareketler durumuna gelmiş durumdayız. Savunu için buna da bir açıklama bulabiliriz. Ama bu sorunun özünden kaçmaktan başka bir şey olmaz.

Kitleselleşme üç biçimde yapılabilir:

Birincisi; parti birliğini sağlayarak hatalarımızdan kaynaklı bizden kopan kesimle hatalarımıza özeleştiril yaklaşarak zaman içinde birleşmek. Kısa zamanda bunu başaramasak bile yeni kopmaların önüne geçerek daha fazla daralmayı engellemiş oluruz. Ve uzun zaman dilimi içerisinde uygulayacağımız doğru politikalarla büyük bir bölümünü kazanabiliriz.

İkincisi; birlik zemini olan kesimlerle birlik yapmak. Öncelikle ayrılıkların hatalı ve bizden kaynaklanan yanlarını ortaya koyarak özeleştirilerek ilkesiz ayrılıkları mahkum etmeliyiz. Maoistlerin birliğini sağlamak bizleri siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri anlamda güçlenmemizi sağlayarak politik bir odak haline gelmemizi sağlayacak hem de düşman karşısındaki güçlü duruştan kaynaklı kitlelerde güven yaratarak bizlerle birleşmelerini sağlayacaktır.

Üçüncüsü; kitlelerin somut sorunları üzerinden örgütlenmelerinin doğru politikalarla hayata geçirilmesi kitleleri bizlere yaklaştıracaktır.

Devrimci eylem birlikleri başta olmak üzere, akademik, demokratik, ekonomik alanlarda koşullara uygun bütün taktik araçların yaratılarak kitlelere her yönüyle sahip çıkmayla ancak kitleler kazanılarak kitleselleşme sağlanabilir. Geline aşamada işçi, köylü, memur, öğrenci, kadın, çevre, aydın ve sanatçı olanları reformistlere ya da devlete terk edilmiş durumdadır. Bu noktadaki hatlarımızın özeleştirisini vermeden kitleler bizimle birleşmez.

Bu konulardaki eksiklikler somut politikalarla aşılmaya gayret edilirse ve gerilla savaşına hizmet temelinde ele alınırsa kitleselleşme sağlanacaktır. Ayrıca unutulmamalı ki gerçek anlamda kitleselleşmeyi sağlayacak olan devrimci savaşın kendisi olacaktır. Devrimci savaşın kapasitesi ne kadar yükselirse onun paralelinde bir kitleselleşme sağlanmış olacaktır. Bunun için genel programa bağlı her bir özgülük için somut bir politika ve ısrar gerekir.

TKP/ML 'birliği gündeme almadık' diyerek kitlelere kendisini çok güçlü bir odak gibi gösterdiğini sansa da gerçeklikler 'birliği gündeme almadım' demenin çözümsüzlükten ileri geldiğini kanıtlamaktadır. Kendi doğrularına güvenen bir yapı bizi bir tarafa bırakalım kendi kitlesine ve kamuoyuna "bu insanlar bize birlik çağrısı yaptılar. Biz ise bu birliğin şu, şu temellerden kaynaklı zeminsiz olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle Maoistlerin birlik zemini üzerine sundukları şu tezler yanlıştır. Doğru olan budur" diyerek açıklama yapmalıydı. Fakat maalesef TKP/ML bunu yapmak yerine görev ve sorumluluğunu ertelemiştir

Bunların dışında bir kitleselleşmeden bahsetmek anlamsızdır. TKP/ML bu konuda da söylemin ilerisinde bir açıklama yapmamaktadır.

TKP/ML açısından önemli bir tecrübedir. TKP/ML bu belgelerden yararlanarak çok daha ileri adımlar ortaya çıkarma şansına sahiptir.

4) Enternasyonal alana ilişkin

Enternasyonal alana ilişkin ele alınan gündemin oldukça eksik olduğunu düşünmekteyiz. 7. ve 8. Konferanslarda doğru belirlemeler yapılmakta fakat bu noktada da yeni kurulmuş bir parti gibi davranılmakta ve geçmiş yaşanan pratiklerin muhasebesi yapılmamaktadır. 8. Konferans uluslararası alanda bazı başarılı eylem birlikleri yaptıklarını bunu devam ettirmek gerektiğini vurgulamaktadır. Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in durumu, belgelerine yaklaşım ve ona ilişkin sorumluluklar, Maoist çevrelerde ve diğer devrimci hareket içerisinde önderlikten, Halk Savaşı'na, örgütlenme biçimlerinden sosyalizmin sorularına kadar yaşanan hayati derecede önemli tartışmaya adeta kulaklarını tıkayarak görevlerini yerine getirmemektedir.

Sıradan bir yaklaşımla enternasyonal alanın ele alınması sorunlarımızı çözemez.

TKP/ML'nin 8. Konferansına ilişkin kısaca söyleyeceklerimiz bunlar. En özlü haliyle TKP/ML 8. Konferansı dört konuda da eski biçimdeki anlayışa uygun olarak sorunları bütün boyutlarıyla ele almak yerine yüzeysel ele alıp teorik söylemin ilerisine gitmeyen örgütsel boyutlarıyla gerçekleşmiş bir konferans gibi yansımaktadır. TKP/ML geline aşamada örgütsel konferanslarla yaşadığı sorunları aşamayacağını görmeli ve tüm sorunların derinlikli ele alındığı Kongreler ya da Konferanslar yaparak sorunları aşmaya çalışmalıdır.

Maoist komünistlerin yaptığı 1. ve 2. Kongreler

8. Konferansın birliği gündeme almaması çözümsüzlüğündendir

TKP/ML 'birliği gündeme almadık' diyerek kitlelere kendisini çok güçlü bir odak gibi gösterdiğini sansa da gerçeklikler 'birliği gündeme almadım' demenin çözümsüzlükten ileri geldiğini kanıtlamaktadır.

Kendi doğrularına güvenen bir yapı bizi bir tarafa bırakalım kendi kitlesine ve kamuoyuna "bu insanlar bize birlik çağrısı yaptılar. Biz ise bu birliğin şu, şu temellerden kaynaklı zeminsiz olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle Maoistlerin birlik zemini üzerine sundukları şu tezler yanlıştır. Doğru olan budur" diyerek açıklama yapmalıydı. Fakat maalesef TKP/ML bunu yapmak yerine görev ve sorumluluğunu ertelemiştir.

Bizler şuna inanıyoruz ki 8. Konferans ya da 7. Konferans'ta yoldaşlarımız bu sorunu kitlelere istedikleri temelde açıklayabilselerdi mutlaka gündeme alıp bizleri "mahkum" ederlerdi.

Fakat TKP/ML'li yoldaşlar da biliyorlar ki Maoistlerin birlik temelinde getirdikleri bilimsel çözümleme karşısında "darbecilik" ve benzeri savunularla kitleleri ikna edemeyecekleri gibi, 94'ten bu yana arkasına gizlendiği gerekçelerin de yıkılmasına neden olacaktır. Bu nedenle gündeme almaktansa bu sorundan uzak durmak daha "doğru" bir yöntem olarak benimsenmektedir.

Maoist gelenek TKP/ML de dahil tüm bileşenleriyle şimdiye kadar doğru ya da yanlış savundukları

nı kitlelerle açık olarak paylaşan, dışındaki kesimleri savundukları üzerinden ikna etmeye çalışan, hatalı yanlarının özeleştirisini vererek değişen bir gelenek olmasına karşın, gelinen aşamada Maoist komünistler bu geleneği sürdürürken maalesef TKP/ML yaşadığı siyasal gerilik ve ideolojik kırılmalar nedeniyle kendisine güvenini yitirmiş, kitleleri, yoldaşlarını ve dostlarını ikna etmek yerine sorunlardan ve sorumluluklarından kaçan bir yapı haline gelmiştir.

Komünistler bir şeyi nasıl savunuyorlarsa bunları temelleriyle ortaya koyarak kitleler ve dostlara hesap verirler, aksi halde kitleler karşısında var olan güvenimizde yıkılacaktır. Nitekim kitlelerin TKP/ML'nin birlik karşısındaki bu belirsiz ve çekingen siyasetine karşı güveni kalmamıştır.

TKP/ML hiç zaman kaybetmeden bu yazımızı ve-
sile ederek de olsa resmi görüşlerine uygun bir açıklamayı kamuoyuna yapmalı ve bizden bağımsız olarak birlik anlayışlarını temelleriyle ortaya koymalıdır.

8. Konferans'ın Maoistlerin 1. Kongre belgelerine değinmemeleri de büyük bir hatadır

TKP/ML kaygılardan uzak birliği ele alsaydı bu sorunların hepsi çözülmüş olacaktı. Çünkü bizler açısından birliği bilimsel bir yöntemle ele alarak değerlendirmek, iki partinin temel ya da tali tüm meselelerinde arasındaki ayrılık ve birlik noktalarını incelemeye olur. Fakat TKP/ML 8. Konferansında birliği gündeme almadığından genel bir değerlendirme yapma koşulunu da ortadan kaldırmıştır.

Tüm bunlara karşın TKP/ML'nin birlik sorununu gündeme almaması yanlış olsa da geçmişte yaşananları da dikkate aldığımızda anlaşılır bazı yanlış bulmak mümkündür.

Ancak 8. Konferansın; birliği bir tarafa bırakalım, mücadele yürüttüğü Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında kendi temelleri olan Maoizm, Kaypakkaya, parti, Halk Savaşı, Demokratik Halk Devrimi vb. tüm noktalar üzerinden savunu yaptığını iddia eden başka yapılar var ve bunlar kitlelere tüm bu temeller adına farklı söylemler ileri sürmektedirler. Aynı zamanda kitleleri TKP/ML'yi de birçok noktada eleştirerek farklı bir şekilde ikna etmeye çalışmaktadırlar.

TKP/ML'nin kendi adına, kitleler adına bu noktada sorumluluk hissetmemesi, ideolojik temelde mücadele etmemesi büyük gerilemeler yaşadığını

göstermektedir.

TKP/ML iradesi kendisini her noktada önemli oranda ilgilendiren Maoist yapıyı ve Muhasebe, İdeoloji, program, tüzük ve diğer belgelerini mutlaka ele alarak kitlelere açık bir yöntemle hatalı yanlarına karşı mücadele etmeliydi.

Yaşanan bu durum TKP/ML'nin ideolojik mücadeleden ne kadar koptuğunu ve siyasal olarak ne kadar gerilediğini göstermektedir. TKP/ML bu noktalarda en kısa zamanda kendisini sorgulamalı ve görevlerini yapmalıdır. TKP/ML Maoist partiye karşı sorumluluk hissetmeden bir yere varamaz. Bu coğrafyada Maoizm adına hareket eden tüm yapılar ve bireylerin her adımı, her tespiti, her açılımı TKP/ML'yi derinden ilgilendirmektedir. Çünkü Maoistler TKP-ML'nin tarihi temelleri üzerinden yükselmekte ve onlar adına bütün bunları yapmaktadırlar.

TKP/ML ve diğer tüm Maoistlerin her hareketi, her davranışı, her savunusu temellerimiz üzerinden yükseldiğinden diğer dost yapılara oranla saflarımızdaki ki gelişme gibi bizleri derinden ilgilendirmekte ve TKP/ML başta olmak üzere tüm Maoistlerin her adımını takip etmekte, doğru bulduklarımızı desteklemekte, yanlış bulduklarımızı da eleştirmektedir.

TKP/ML de hem uluslararası alanda hem de coğrafyamızda küçük büyük her devrimci ve komünist harekete karşı sorumluluk hissetmelidir. Maoizm ve Kaypakkaya adına hareket edenlerden ise çok daha büyük sorumluluk hissetmeli ve doğru yanlışlarını denetleyerek hem öğrenmeli hem de mücadele yürütmelidir. Ters davranış bilimsel değil yanlıştır.

TKP/ML'nin ayrılık ve birlikleri değerlendirmesi oportünisttir

Bir parti birlik zemini olmadığı halde ilkesiz birlik savunusu yapıyorsa, bu gerçekliklere ters olduğundan oportünizmdir. Aynı zamanda bir partinin birlik zemini olmasına karşın ayrılıkları savunması ya da birlik karşıtı politika savunması da oportünizmdir. TKP/ML temel ilkelerde DABK- Konferans ayrılığı, 92' birliği, 94' ayrılığı ve şimdiki birlik çağrısına yaklaşım ve değerlendirmeleri gerçekliklerden kopuk dayanaksız olduğundan oportünisttir.

Çünkü birlik zemini olup olmadığını tespit etmeden temel olmayan meseleler üzerinden ayrılığı savunmak, var olan gerçekliğin yerine kendi niyet-

lerimizi koymaktır. Yani özneciliğe düşmektir. TKP/ML'nin Maoist komünistlere karşı yaklaşımında da çoğu dönem özneci değerlendirmelerde bulunduğu görülmektedir. Bunlardan birisi Maoist partinin 1. Kongre sonrası, kongre sonuçlarından hareketle yaptıkları eleştirilerde daha çok Maoist hareketin tabanını etkilemeye yönelik "bunlar tasfiyeci" vb değerlendirmeleri tamda öznecilikten gıdasını almaktaydı. Halbu ki TKP/ML kitlenin duygularına seslenmek yerine 1. Kongre'nin hangi kararlarının sağ tasfiyeci bir çizgiye takabbül ettiğini bilimsel olarak ortaya koysaydı bu daha eğitici ve duygularına seslendiği Kaypakkaya geleneğinin kitlesi açısından da daha etkili olurdu.

Yakın tarihimizde TKP/ML ile Maoist parti arasında yaşanan iki ayrılık ve birliğe ilişkin doğru değerlendirme esasta Maoist partinin muhasebe belgesinde mevcuttur.

Bir ayrılıkta veya birlikte yaşanan örgütsel hatalar, yanlış anlayışlar ve suçlar birliğin zeminini ortadan kaldırmaz. Aynı durum örgütsel hatanın olmadığı, suçların yaşanmadığı çok iyi ilişkilerin olduğu bir partide farklı düşünmekten kaynaklı ayrılık zemininin oluşmasını da engelleyemez. Ayrılık ve birlik suç ve hatalara bağlı olarak şekillenmez, bu tamamen savunulan temel ilkelerde ortaklık ve ayrılıklarla ilgilidir.

"İyi geçinme" ya da "kötü geçinmenin" birliğin temelini oluşturduğunu savunmak bizleri bilimsellikten ve gerçekliklerden kopararak hatalı sonuçlara sürükler.

Tarihimizde yaşanan bu hata, suç ve eksikliklerin onlarcasını kendi saflarımızda sürekli yaşamaktan kurtulmayacağımıza göre, birlik anlayışını bunlar üzerinden ele alırsak sorunları çözmek yerine ayrılığı gündeme getiririz ki bu komünist partilerinde kaosun sürekli olmasını savunmak olacaktır.

TKP/ML, 92' birliğini dayanaksız bir şekilde, yapılmaması gereken bir birlik olarak gördüğü gibi 94'ayrılığını da yapılması gereken bir ayrılık olarak savunmaktadır.

Bu anlayışlarından bile anlaşılmaktadır ki TKP/ML birlik ve ayrılığı temel meselelerdeki birliğe göre değil grup çıkarlarına göre, parti kararlarına göre ele almakta ve oportünist bir tutuma düşmektedir.

Oportünist birlik ve ayrılık anlayışından vazgeçmeyen anlayışlar ilkesiz bölünmeler ve birleşmeleri meşrulaştırdığından, hiçbir zaman parçalanmaktan kurtulamazlar.

TKP/ML birlik karşıtı duruşunu haklı göstermeye çalışmaktadır

TKP/ML birlik savunusunda samimi olmadığımızı iddia ederek birliğe ilişkin samimiyetini gizlemekte ve ayrılıkçı duruşunu haklı göstermeye çalışmaktadır.

TKP/ML günlük açıklamalarında birlik diye bir sorunlarının olmadığını iddia etmesine karşın, kitleler tarafından eleştirildiğinde kendi politikasını savunmak ve neden ayrı kalmamız gerektiğini kitlelere anlatmak yerine hemen sorunu kendi üzerinden atarak Maoistlerin yaptığı birlik çağrısını sorgulamaktadır. Yayın organlarında ve kitlelere açık toplantılarda bunları dile getiren yoldaşlarımız Maoistlerin birlik istemlerinde ne kadar "samimiysiz" olduklarını; pratik olarak aramızda yaşanan ya bir sanatçı tartışmasını, ya bir demokratik dernek sorununu, ya da herhangi bir sendikada yaşanan gelişmeleri vb. ortaya atarak birliğe ilişkin kendi samimiyetini gizlemeye, bizlerinde "samimiysizliğimizi" açıklamaya çalışmaktadırlar.

Kısaca TKP/ML birlik noktasındaki "samimiysizliğimizi" her hangi bir alanda pratikte ortaya çıkan sorunlarda onları eleştirdiğimiz ya da onlar gibi düşünmediğimizden hareketle ileri sürmektedir. TKP/ML için birlikte samimi olmak yoldaşları eleştirmekse biz bu anlayışı kabul etmediğimizi hemen vurgulayalım.

Maoist saflarda hangi parti, grup ya da kişilerde olursa olsun, başta biz olmak üzere herhangi bir sorun karşısında ortaya çıkacak farklılıklarda iki çizgi mücadelesi dışında uzlaşma, üstünü kapatma, anlaşma biçiminde bir anlayışla sorunları ele almak kesinlikle kabul edilmemelidir.

TKP/ML'nin siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri, kültürel tüm alan ve örgütlenmelerde içerisine düştüğü tüm küçük veya büyük merkezi ya da bölgesel hatalarını acımasızca ele alacağımız açık bilinmelidir. Aynı tavrı TKP/ML ve diğer Maoist grup ve bireylerden kendimiz için de beklemekteyiz. Bu davranış biçimi birlikte samimiysizlik değil samimiyetin kendisidir. Tersini yapmak samimiysizlik olur.

İşin bir diğer yanı ise TKP/ML siyasal gerilikten kaynaklı yaşanan bu küçük sorunları da ters ve tek yanlı bir şekilde ele almaktadır. Açıkladığı her pratik sorun noktasında yüzde yüz haklı olduğunu peşin olarak kabul etmekte ve bizi yüzde yüz suçlu ilan ederek birlik anlayışında ne kadar samimiysiz olduğumuzu ileri sürebilmektedir. Açık ki

birliğe ilişkin açıklama yapamayan TKP/ML, birlik yapsak dahi bir partide hatta bir organda dahi sürekli var olacak farklılıkları ön plana çıkararak sorununu gizlemektedir.

TKP/ML'yi bu duruma sürükleyen sebepler siyasal gerilik ve birlik noktasındaki kırılmalardır. TKP/ML sahip olduğu bu yanlış politikayla birlik zemini olmasına rağmen, birliğe karşı çıkan, onu gündemine dahi almayan, birliğin yanlışlığını dahi anlatamayan kendisi olmasına karşın, kendisinin birlik noktasında "samimi" olduğunu kitlelere anlatırken; birliği bilimsel temellerle ortaya koyan, TKP/ML ile Maoist parti arasında birliğin zemininin olduğunu bilimsel dayanaklarla açıklayan, eksiklikleriyle birlikte bu savunuyu pratikte hayata uygulamak için çaba harcayan Maoist komünistler "samimiyetsiz" olarak kitlelere anlatmaktadır.

Ama kitlelerin, kim birlik noktasında samimi kim değil bunu ayırt edecek kadar ileri olduğunu bilmekteyiz. Ve birgün birlik noktasında kitleler samimi ya da samimiyetsiz olarak birilerini sorgulayacaksa inanıyoruz ki bu, birlik için çaba harcamayarak hata yapanlar değil, birlik noktasında zemin olmasına karşın hiçbir çaba harcamayanlar ve çaba harcamadıkları için de "hataları olmayanlar" olacaktır.

Maoistler yıllardır geçmişten çıkardıkları dersler ışığında ulaştıkları bilimsel birlik savunusu üzerinden doğru bildiklerini kitlelere anlatarak pratikteki eksikliklerine karşın adımlar atarak samimi olduklarını kanıtlamaktadırlar.

Şunu da belirtelim ki, birliği savunurken hatalar yapanlar tarihsel olarak doğru dersler çıkararak daha ileri gitme şansına sahipken hiçbir şey yapmayarak hata yapmayanların tarihte maalesef bu şansları da olmayacaktır.

TKP/ML'nin "darbecilik" tezi grupçu ve ayrılıkçı yanını gizleme teorisidir

TKP/ML'nin 94 ayrılığını tamamen darbe sorununa endeksli ele aldığı bilinen bir gerçektir. Bu savunuyu da maalesef TKP/ML'nin kavrayış zayıflığının ürünüdür.

TKP/ML maalesef Maoist safların hepsinin yaşadığı siyasal gerilik, birlik noktasındaki kırılmalar ve ideolojik mücadeledeki zayıflığı görmeyerek, ayrılığı yalnızca "darbecilik" şeklinde açıklaması içerisinde bulunduğu siyasal geriliğin sonucudur.

Bu meselenin sorgulanmaması TKP/ML'nin bu

söylemle 15 yıl tüm kitlesini ve kitleleri oyalamasını beraberinde getirdiği gibi, Maoistlerin ayrı yapılar şeklinde kalmasına da neden olmaktadır.

TKP/ML'nin yaygara kopararak 15 yıl savunduğu darbe tezi Geçici Birlik Merkez Komitesi Siyasal Bürosu'nun, Geçici Birleşik Merkez Komite üyeleri ve tüm parti üyelerine darbe yaparak aldığı gizli bir kararla başlayan, daha sonra ise Olağanüstü Parti Konferansı'ndaki delegelerin aynı kararı parti üyelerine yani iradeye darbe yaparak sürdürdükleri bir kararın OPK sonrası iki kişi tarafından OPK iradesine darbe yapılarak parti üyelerine açıklanmasıdır.

Kısaca TKP/ML'nin anlatarak bitiremediği sorun şudur; birlik görüşmeleriyle birlikte TKP/ML'den yoldaşlarında ağırlıklı olarak içerisinde olduğu önderlikler başa olmak üzere, konferans delegeleri de dahil hepsinin birleşerek üyelere darbe yaparak aldıkları kararın, yine bu kültürün bir parçası olan, yine önderlikten iki kişinin konferans delegelerinin iradesine karşı darbe yaparak açıklamasıdır.

O dönemki önderliklerin bu kararı bir süre gizlemesi, sorunun yeni öğrenilmesinden kaynaklı karsarsızlık ve düşmanın saldırılarını gözettiğimizde bir nebze anlaşılabilir. Fakat OPK delegelerinin bu kararın bir şekilde kafa kol, belgelerin ele geçmesi, ayrılıklar, yapılacak yeni konferanslar vb nedenlerle öğrenilebileceği gerçeğini göremeyerek sorunu üyelere gizleyebileceklerini düşünmeleri şaşırtıcıdır.

Maoistler birinci olarak kendilerinin de ortak olduğu dönemin Siyasal Bürosu'nun gizli karar alarak Merkez Komitesi ve üyelere yaptığı darbeyi parçası oldukları iradeye yapılmış olarak görmektedirler. İkincisi; yine Maoistlerin de parçası oldukları delegelerin aynı yöntemle gizli karar alarak yaptıkları darbeyi, parçası oldukları iradeye karşı işlediğini görmektedirler. Üçüncüsü; önderlikten iki kişinin kendilerinin de parçası oldukları OPK'nın darbeci kararını iradeye açmalarını da OPK iradesine yapılmış bir darbe olarak görmektedir. Ve her noktada üzerine düşen paya ilişkin özeleştirme vermektedirler.

Aynı şekilde bu gerçeklikler karşısında TKP/ML de tüm darbeci yöntemlere karşı çıksaydı, iradeyi ayırmadan hepsini sahiplenseydi darbelerle karşı olan hassasiyeti bir nebze anlaşılabilirdi. Fakat TKP/ML her iki tarafın önderliklerinin tüzük ve işleyişlerimize uygun olmayan biçimde yaptıkları darbeleri ve bunu devam ettiren her iki tarafın konferans delegelerinin tavrını "unutarak" işine

gelen bölümü alması darbe karşıtı duruşunda samimi olmadığını kanıtlamaktadır.

Bunca yaşanan gerçeklikler ortada olmasa ya da partinin kuruluş tarihi yeni olsa, gerçekten TKP/ML'nin ya da o zamanki Maoistlerin parti ilke ve kararları noktasında bu kadar hassas olmaları büyük bir kültür ortaya çıkarırdı.

Hiçbir kararın hangi sebeple olursa olsun birileri tarafından bozulmasını onaylamıyoruz. Fakat alınan binlerce karar dururken iradeye karşı üstelik tüzük çiğnenerek alınmış darbeci bir karar bozuldu diye bunun çözümünü örgütlemek yerine ayrılık ilan etmeye ve yıllarca gerçekleri çarpıtarak yaygara koparmaya karşıyız.

OPK da alınan kararlardan bir tanesine ya da işlenen hatlardan birine ilişkin her iki tarafın olumlu ya da olumsuz kopardığı feryatlar ve hassasiyet bu devleti yıkmak için aldığımız diğer kararlara uygulanırsa şimdi devrim olmuştu.

Demek ki hem o zaman Maoistlerin savunduğu sözde "mafyacılık" karşıtı duruş hem de TKP/ML'nin 15 yıldır büyük bir hassasiyetle savunduğu "darbecilik" karşıtlığı samimi değildir.

Trajik olan olaylardan birisi de her iki tarafın üyeleri bu sorunu öğrendiklerinde asıl darbeyi her iki tarafın önderleri ve konferans delegeleri bize karşı yapmış demek yerine, yine parti kültüründen kaynaklı dünden hazır oldukları ayrılığın ortaya çıkmasına sevinerek darbecilerden daha darbeci bir tarzda tüm suçlara ortak olmuş ve grup çıkarları adına suçlara suç ekleyerek parti birliğini bozmışlardır.

Üyelerin kendilerine yapılan darbeyi sorgulamalarının nedeni siyasal gerilik, grup çıkarları, ayrılıkçı kültür, birlik anlayışındaki kavrayışsızlık ve iki çizgi mücadelesindeki kınılmadır.

Maoist Komünistlerin 1. Kongre'lerinde onaylanan ve 2. Kongre'de bazı eksiklikleri giderilen muhasebe belgesindeki ayrılık süreci incelendiğinde görülecektir ki ayrılık nedeni ne "mafyacılık" nede "darbecilik"tir. Birlik anlayışını kavramamış iki grubun birbirini alt etme anlayışı sonrasında bütün partiyi etkisi altına alarak bölmeleri meselesidir. Maalesef başta komünist kadrolar olmak üzere, tüm partinin her iki kanadının da grupçulukta ve ayrılıkta tartışmasız payı vardır. Tüm TKP/ML'li yoldaşların muhasebe belgesindeki bu bölümleri eleştirel gözle bir kez daha inceleyerek TKP/ML'nin savunularıyla karşılaştırmalarını önermekteyiz.

Gelinen aşamada Maoistler ayrılıkta kendi hatalarını görerek özeleştiri yapmışlardır.

Fakat TKP/ML bu yönelimini siyasal geriliğin etkisi ve birlik anlayışındaki kırılmalardan kaynaklı teorileştirerek birlik ve ayrılık anlayışının tümünü temel olmayan meseleler üzerine inşa etme boyutuna taşımıştır.

TKP/ML'nin 94 ve sonrası yaşadığı ayrılıkların hepsini incelediğimizde göreceğiz ki yoldaşlarımız ayrılıkları temel ilkeler üzerinden değil, herhangi bir sebeple yapılabileceğini savunmaktadır. TKP/ML ayrılık için herhangi bir kararın uygulanmamasının bile yeterli olduğu anlayışını bütün kitlelerine kanıksatarak hareket etmektedir.

TKP/ML'nin gelinen aşamadaki birlik ve ayrılık anlayışı; eğer bir gün bulunduğunuz örgütlenmede bir karar uygulanmaz ya da yanlış uygulanırsa sizlerin o yapıdan ayrılmanız ya da atılmanız için yeterli sebep ortaya çıkmış demektir boyutuna gelmiştir.

TKP/ML açısından bir ayrılıkta temel meseller önemli değildir. O gün açısından ayrılığı meşrulaştıracak en uygun şey çok tali bir şey de olsa ayrılığın sebebi yapılabilir. Çünkü "darbeciler" dışında üç beş defa daha bölünmesinin ya da bölünme niteliğinde insan yitirmesinin nedenlerini de yine darbeci, bölücü, yıkıcı, tasfiyeci, parti düşmanı biçiminde gerekçelerle ortaya koymaktadır.

Ayrılıklarda kimin haklı ya da haksız olduğu bir tarafa. Bizim ifade ettiğimiz bu ayrılıklarda birliğin zeminini var mı yok mu, bunun TKP/ML tarafından sorgulanmadığıdır. Sorgulananlar ise temel ilkelere göre değil tali sebeplere ve duygulara göre yapılmıştır.

İnanıyoruz ki TKP/ML birlik ve ayrılık anlayışını istegine göre düzenlemekten vazgeçmezse öyle zamanlar olacak ki çok daha basit sebepler ayrılığın veya bir partiden atılmanın sebebi haline gelecektir.

Maoist kitleler artık temel meselelerde ayrı olduğunu, örneğin MLKP ile temel meseleler olan ideoloji, program, devrimin yolu gibi temel ilkelere ki ayrılıklar gibi, ayrılığın sebeplerini anlatmayan bunun yerine darbeci, bölücü, tasfiyeci, yıkıcı isimlendirmeleriyle ayrılığı savunan komünist partisinin doğru bir yolda olmadığını ve doğru bir ayrılık anlayışına sahip olmadığını bilmelidir.

Tarihten doğru dersler çıkarmak istiyorsak olay ve olguları birbirinden koparmadan, bulundukları koşulları göz önünde tutarak, kanıtlarıyla birlikte ele alıp değerlendirmeliyiz. Ne yapıldı, ne yapılmıyordu, bizim bundaki payımız ne, diğerlerinin payı ne, şimdi ne yapmalıyız? Bizi doğruya götür-

cek tek doğru yöntem budur.

TKP/ML'li yoldaşlarımız bu biçimde bir ayrılık savunusundan hemen vazgeçmeli ve o süreçte karşılıklı yapılan çok daha büyük hataların muhasebesini yaparak doğru ve bilimsel sonuçlara ulaşmalı ve yarına birlikte yürümümüzün koşullarını yaratmalıdırlar.

TKP/ML'nin 'kendini fes et gel' söylemi çizgi ve gayri ciddi bir yaklaşımdır

TKP/ML'nin birlik karşıtlığı ve belirsiz birlik anlayışı birlik ya da ayrılık için her şeyi savunmayı olanaklı hale getirmektedir.

Öyle ki, aynı yazı içerisinde ya da aynı konuşma içerisinde bazen birliği savunan bazen reddeden şeyler savunulabilmektedir.

TKP/ML Maoist parti ile arasında birlik zemininin olmadığını her fırsatta dile getirmesine karşın, Maoistlerin ve kitlelerin eleştirileri üzerine sıkışınca da savunduklarını bir tarafa bırakarak ideolojik mücadeleyi zayıflatan söylemlerle polemikler yapmaktadır.

TKP/ML siyasal gerilikten kaynaklı birlik çağrısını temelleriyle cevaplamak yerine altını hiçbir şekilde doldurmadan ciddiyetsiz bir şekilde "kendini fes et gel" anlayışını olgunluktan uzak bir şekilde ortaya koyabilmektedir. TKP/ML'nin grupçu, pragmatist birlik anlayışı, birlik sorununu gruplar koalisyonu olarak gördüğü için, kendi grubunun çıkarı için komünistlerin eşit haklarla birliğini sağlamak yerine karşı grup olarak gördüğü kesimlere bu biçimde çağrılar yapabilmektedir.

TKP/ML'li yoldaşlarımızın "fes et gel" söyleminin temeli kendileri tarafından doldurulmadığından ayakları havada bir savunu olmaktan ileri gidememektedir.

Fakat tüm ciddiyetsiz söylemlere karşın bizler TKP/ML'nin "fes et gel" çağrısını neden yanlış bulduğumuzu açıklayarak yanıtlayalım.

TKP/ML'yi komünist gördüğümüz halde kendimizi fes ederek gidip TKP/ML ye katılamamamızın birkaç sebebi var.

Birincisi; aramızda tarihsel süreçte yaşanan bunca sorunun karşılıklı muhasebesini yapmadan, Maoistlerin ve TKP/ML'nin karşılıklı hatalarına ilişkin özeleştirel yaklaşımdan, yine TKP/ML'nin kitle çizgisi, şiddet, ilkesiz ayrılık gibi ilkesel gördüğümüz mesellerde bir sonuca ulaşmadan kendimizi

fes ederek TKP/ML'ye gitmemiz birlik adına yıkımdan başka bir şey olmayacaktır. TKP/ML yaşananlara ilişkin başta kendi kitlesi olmak üzere Maoistlere ve kitlelere hesap vermeden bu işi kapatamayacağını anlamalıdır.

İkincisi; geline aşamada siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri temelde hatalarını sorgulayan, ideolojik kırılmalarını aşmaya çalışan, iki çizgi mücadelesinden kaçmayan, sorumluluk hissederek kendisini donatmaya çalışan, kitleleri önemseyen ve kitle siyasetinde doğru yerleri tutan, yoldaşlarına, dostlarına ve kitlelere şiddet uygulamayı kesinlikle reddeden, komünistlerin ilkeli birliğini savunan, uluslararası komünist harekete karşı sorumluluk hisseden, Halk Savaşı'nı güne uyarlamaya çalışan, eksik kalan yanlarını tamamlamaya çalışan, vb yönelimlerle TKP/ML'den çok daha ileri düzeyde bir komünist yapılanma olduğumuzu düşündüğümüz için kendimizi fes ederek kendimizden geri bir yapıya gitmemekteyiz.

Üçüncüsü; TKP/ML'nin laf arasında ciddiyetsiz bir anlam yükleyerek ifade ettiği bir tarafın kendisini fes ederek birleşme yapılması yöntemi karşılıklı iradelerin ortaya konmasını engelleyen burjuva bir yöntemdir. Grupların örgütsel varlığına son vererek partiye katılması da dahil birlik anlayışımız her yönüyle "kendini fes et gel" anlayışına karşı çıkmakta ve temelde farklılıklar içermektedir. Partilerin birliğini bir tarafa bırakalım, gruplarla partilerin birliğinde bile yoldaşlarla yapılan görüşmeler sonrası kendilerini iradi olarak ortaya koyacak olanaklar sağlandıktan ve temel mesellerde birlik zemininin koşulları yaratıldıktan sonra fes etme değil birlik yapma biçiminde grubun irade çoğunluğuyla partiye katılması olarak ele alınmaktadır. Birlik anlayışımızda parti biçiminde iradeleşmiş birliklerde fes etme yöntemlerini dile getirmek başlı başına yanlış ve iradelere saygısızlıktır. Bu nedenle "fes et gel" söylemi komünistlerin dili ve yöntemi olamaz. Komünistlerin söylemi yapının iradelerine uygun birlik olarak algılanmalıdır. Grupla birlik yapılırken bile bir taraf büyük diye kesinlikle fikirlerde küçümseme, kendisini ifade etmede farklılık Maoistlerce kabul edilemez. Bir parti daha başında biçimsel farklılıklardan kaynaklı doğan eşitsizlikleri yoldaşları arasında ayırma dönüştürürse orada yoldaşlık değil grup çıkarları var demektir. Maoistler bu nedenle kendini fes ederek TKP/ML'ye gitmemektedir.

Dördüncüsü; bir tarafın kendisini fes ederek gitmesini burjuva bir yöntem olarak yanlış bulsak da

böyle bir şeyin gerçekleşmesi ancak TKP/ML ile yapılan görüşmelerle sonuçlanmış bir anlaşmayla olabilmirdi. TKP/ML ile böyle bir tartışma ve anlaşma olmadığı halde kendimizi fes etmemiz, birlik değil devrimcilikten vazgeçme olacaktır.

Sonuç olarak; TKP/ML'nin kendini "fes et gel" söyleminin dahi içten savunulan bir şey olmadığını, samimiyetsiz, çığ ve çocukça bir polemik oyunu olduğunu düşünmekteyiz.

Şunu da belirtelim ki bir gün her iki partinin iradeleri geçmiş ve temel sorunlarımızı sorgulamadan, bir tarafın kendisini fes etmesi biçiminde yanlış bir birliği kararlaştırırsa bile inanıyoruz ki iradeler siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri ve kültürel alanlardaki ileri yanları karşılaştırarak fes edilmesi gereken yapı olarak TKP/ML'yi seçer. Fakat bizler şuna inanmaktayız. Eğer bir birlik olacaksa, ki olacak, bu birlik, her iki yapı içerisindeki Maoistlerin doğru yaklaşım ve mücadeleleri sonucunda doğru temellerde sorgulanan, hesap veren, samimi olan ilkeli bir birlik olacaktır. TKP/ML'ye önerimiz polemik olsun diye, birlik adına, bir partiye bu biçimde ciddiyetsiz, burjuva yöntemlerle yaklaşmamalıdır. Bu TKP/ML'nin seviyesini düşürmekte ve saygınlığını gölgelemektedir.

TKP/ML'nin ilkeli birlik istiyoruz söyleminin altında ilkesiz ayrılığı savunma vardır

TKP/ML'nin birlik ve ayrılığa ilişkin hatalı yaklaşımlarından birisi de 1. Kongre öncesi Maoistlerin de savunduğu biçimiyle temelsiz bir şekilde biz ilkeli birlik ve ayrılıktan yanayız, biz ilkeli birlik ve ayrılığı savunuyoruz" söylemidir.

Öncelikle şunu söyleyelim ki dünyada hiçbir hareket 'biz ilkesiz birlik istiyoruz' dememektedir. Tam tersine ilkeli birlik söylemini en çokta nasıl bir ilkeli birlik savunduğu belirsiz olanlar tarafından ileri sürülmektedir. Hem bizde hem de TKP/ML'de pratik olarak yaşananlarda bizlere bu gerçekliği kanıtladı ki, söylemde 'ilkeli birlik ve ayrılık istiyoruz' demek tek başına hiçbir anlam ifade etmemektedir. Her iki parti saflarında tüm ilkeli birlik ve ayrılık savunularına karşın birçok ayrılık yaşandı ve bizlerin ilkeli birlik ve ayrılık anlayışının hiçte savunulduğu gibi olmadığı ortaya çıktı. Genel anlayışımız incelendiğinde bu noktadaki teorik savunumuzun temellerinin olmadığını rahatlıkla görebiliriz.

Demek ki, dünyada biz ve TKP/ML'de dahil 'ben

ilkesiz birlik istiyorum' diyen olmadığına göre doğru ve bilimsel olanla yanlış ve hatalı olanı birbirinden ayırmamız gerekir.

İlkeli birlik savunusuna ilişkin eksikliği 1. Kongreyle Maoistler gidererek ilkeli birliğin bir partiyi var eden ideoloji, program, tüzük ve devrimin yolu gibi temel ilkeler üzerinden savunulan birlik olduğunu tüm açıklamalarıyla ortaya koydular. TKP/ML ise gerek birlik anlayışındaki kavrayışın zayıflığı ve gerekse de yaşadığı siyasi geriliğin derinliğinden kaynaklı Maoistlerin nasıl bir ilkeli birlik sorularını açıklamak yerine 'siz darbecisiniz biz komünist, siz tasfiyecisiniz biz komünist' söylemleriyle kendisi için hayati olan bir sorunu çözmekten uzak durmayı tercih etmektedir.

Bu yaklaşımın doğal sonucu olarak TKP/ML nasıl bir ilkeli birlik istediğini temellendirmek yerine kitlelerin ve Maoistlerin birliğe ilişkin haklı eleştirileri karşısında 'biz ilkeli birlik istiyoruz' söylemiyle sanki Maoistler ilkesiz birlik istiyormuş izlenimi vererek birlik karşıtı duruşunu gizlemeye çalışmaktadır.

TKP/ML değişik tartışma ve yayın organlarına yansıyan Maoist komünistlerin birlik çağrılarını dolaylı açıklamalarla geçiştirme çabası yerine, gereksiz gördüğü bu tartışmaları bitirmek istiyorsa öncelikle kitlelere ve Maoistlere hangi ilkelere dayandırarak ilkeli birliği savunduğunu açıklamalıdır. Bunu yaptığı zaman bizimle arasındaki fark da doğal olarak ortaya çıkacaktır. Bu durum netleştiğinde hem kitleler hem de Maoistler kendi bakış açılarını sorgulayarak belki de TKP/ML'nin dediklerini doğru olarak kabul edeceklerdir.

Tüm bunlardan bağımsız olarak kitleler şunu açık bilmelidir ki, Maoistler ve TKP/ML de dahil hangi hareket 'biz ilkeli birlik istiyoruz' söyleminin temellerini açıklamıyorlarsa, bilinmelidir ki orada bir ilkesizlik ya da eksik kavrayış vardır.

Tüm Maoistlerin temel görevlerinden birisi birlik adına ilkesizlikleri savunan sözde ilkeli birlik savunucularına karşı kitleleri bilinçlendirmek ve mücadele etmektir.

TKP/ML mükemmeliyetçilikten kurtulamamaktadır

Birlik ve diğer meselelerde TKP/ML başta olmak üzere tüm Maoist saflarda önemli oranda kendisini doğruların tek sahibi olarak gören, kolay kolay hata yapmadığını düşünen, eksikliklerinin çok az

Doğru bir birlik anlayışını her biçimde kitlelere açık olanını tercih etmekle birlikte tartışmaya hazırsınız. Temel ilkeler üzerine oturtulmuş, kolektif tartışmalarla şekillenen, kriterleri belli olan bir birlik anlayışını Maoist saflarda oturtmanın çalışmasını yürütmeliyiz.

Tüm Maoistler olarak herhangi bir parti ya da gruptan yaşanacak olası ilkesiz ayrılıklara karşı ortak hareket etmeliyiz. Yaşanacak ayrılıklarda yoldaşlarımıza karşı burjuva yöntem olan tavır alma, küsme, yönelme değil, Maoist yöntem olan ikna etme, değiştirme, dönüştürme yöntemini hayata uygulamalıyız

olduğunu düşünen mükemmeliyetçi bir anlayış mevcuttur.

Dikkat edilirse TKP/ML ayrılıkları da dahil hiç bir sorunda kendi eksikliklerini ayrıntılarıyla ortaya koymamaktadır. Bu davranışın nedeni açıklama gereği duymadığı ya da kitlelerin olumsuz etkilenmesini istemediği için değil, esas nedeni gerçekten kendisinin hata yapmadığını düşündüğündendir.

94 ayrılığında ya da diğer ayrılıklarında yapılan darbeler, şiddet uygulamaları, grupçuluklar, ticaret gibi insanlık suçu ve daha sayılabileceğimiz onlarca eksiklik olmasına karşın Maoist komünistlerin dışında bir tek özeleştiriyeye rastlamak mümkün değildir.

Söylenenler esas olarak şunlar olmaktadır. Bizlere darbe yapılırken biz de bunu yapmak zorunda kaldık, onlar şunu yapınca biz de bunu yapmak zorunda kaldık biçimindedir.

TKP/ML en iyimser halle kendisine ilişkin eksiklikleri, Maoist komünistler olarak eskiden yaptığımız gibi, bir cümleyle "bizim de bazı eksikliklerimiz oldu" biçiminde ifade etmekte ve geçiştirmektedir. Ya da en fazla tüm eleştiriler karşısında "bizimde çok tali, çok küçük, çok etkisiz bazı grupçu eğilimlerimiz oldu" demek ya da benzer başlıklara bir kelimelik vurgu yaparak sorunu diğer tarafta yüklemektedir.

TKP/ML genel yaklaşımları aşarak kendi eksikliklerini siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri tüm boyutlarıyla sorgular ve ortaya koyarsa inanıyoruz ki kendi gerçekliğiyle o zaman yüzleşerek hızlı bir değişime girerek üzerine düşen rolleri oynayacaktır.

Mükemmeliyetçiliğin öne çıktığı bir diğer yan ise birliğin birleşme sürecine ilişkindir. TKP/ML başta olmak üzere, biz de dahil Maoist saflardaki bazı anlayışlar birlik olursa muhtemelen yaşanacak bazı sorunları şimdiden ileri sürerek birliğe karşı çıkılması gerektiğini kitlelere aşılamaktadırlar.

Mükemmeliyetçi bakış açısıyla soruna yaklaşan bu anlayışlar birliğin hatasız ve eksiksiz olması gerektiğini savunmaktadırlar. Çünkü "sorun olursa gene ayrılık olacak" biçiminde meseleye hala eski gözle yani TKP/ML'nin gözüyle bakmaktadırlar. Bu yaklaşım "temel şeyler değil, her şey ayrılığın nedenidir" anlayışından ileri gelmektedir.

Şu çok açık bilinmelidir ki, birlik tonlarca sorun yaşanarak gerçekleşecektir. Yüzlerce sorunu birlikte yaşayarak çözeceğiz. İlk dönemler bu durum doğaldır ki çok daha fazla yaşanacaktır. Grupçuluk ve klikçilik eğilimlerine bağlı olarak adam kayırma, taraf tutma biçiminde liberal yaklaşımlar, birbirimize karşı kaygılanmaz, kuşkuvarlık, hatalarımız, karşılıklı suçlamalar, tartışmalar kesinlikle olacaktır ve bunlar kaçınılmazdır.

Çünkü saflarımızda herkes birliği aynı şekilde kavramadığı gibi herkes komünist de değildir. Komünistlerin yapması gereken kavrayış ve samimiyetimizi ortaya koyarak tüm bu sorunlara önceden hazırlıklı olmak, partiyi hazırlamak ve muhtemelen yaşanabilecek sorunları en alt düzeye indirerek partinin geçiş sürecinde bu hataların etkisinde kalmasını engellemektir.

Zamanla geçiş dönemine ilişkin sorunlar çözülecek ve normal bir partiye dönüşecektir.

Bu süreçte de normal bir partide yaşanan sorunlar ortaya çıkacaktır.

Birliği savunmak veya bu kriterleri ortaya koymak hiç ayrılık olmayacağı anlamına gelmemelidir. Ayrılıkları ve birlikleri tümünden bitirmek, sorunsuz birlik arzulamak, birlik ve ayrılığı stratejik yapan sebepleri yok saymak, zıtların birliği yasası gereği sürekli birlik ve ayrılık zeminlerinin ortaya çıkacağı maddenin gelişme yasasını görmemektir. Bu konuda da mükemmeliyetçi yaklaşmamalıyız. Her zaman ilkeli ya da ilkesiz ayrılıklar yaşanabilir. Kavrayış düzeyindeki eşitsizlik, hatalı tarihsel geçmişler ve siyasal gerilik partimizde ve komünist harekette sürekli ayrılıkların ortaya çıkmasına neden olacaktır.

Maoist komünistlerin yapmak istedikleri hem kendi saflarında hem de komünist ve devrimci saflarda bunun mücadelesini yürüterek ortaya doğru bir bilinç çıkarıp, ilkesiz ayrılık ve birlikleri en alt düzeye indirmektir. Bunu başarmak en büyük kazanımlardan biri olacaktır.

En açık haliyle hiçbir zaman mükemmel bir birlik olmayacağı gibi, mükemmel bir parti de olmayacaktır. Devrimi de mükemmel olmayan birliklerle şekillenen, mükemmel olmayan bir parti önderliğinde, mükemmel olmayan kitleler yapacak ve yürütecektir.

TKP/ML iradesinin kendi önderliklerinin birliğe ilişkin tutumunu değerlendirmemesi yanlıştır

TKP/ML iradesinin birliği gündeme almaması bir sorunken, kendi merkezi önderliklerinin Maoist komünistlere verdiği cevapları değerlendirmemeleri daha büyük bir sorundur.

Bir irade önderliklerinin yaptığı tüm faaliyetleri değerlendirerek, doğru ve yanlışlarını tespit ederek dersler çıkarıp yeni politikalar belirlemezse kendiliğindencilikten kurtulamayarak başarılı olamaz. Konferans ya da kongrelerin işlevi de zayıflayarak anlamsızlaşır. Bu anlayış zamanla kongre ve konferansların formalite olduğunu savunan anlayışa bizleri sürükleyerek kendi kitlemizden dahi kopmamıza neden olur.

Son iki konferansta TKP/ML iradesinin içerisine girdiği bu yaklaşım birlik çağrımıza ilişkin dönemsel önderliklerinin on beş yıl önceki iradi savunular üzerinden günceli cevaplamayan içerikte cevap vermelerini sağlayarak anlamsız ve temelsiz

savunu ortaya çıkarmaktadır. Maoist komünistlerin yaptığı birlik çağrısı yeni argümanlar üzerinden yapılmaktadır. Doğal olarak bizleri ve kitleleri ikna edecek cevaplar da bu yeni argümanlar üzerinden yapıldığında ancak anlam kazanabilir. Maoist komünistler birliğe ilişkin ilkeler üzerinde bir çağrı ortaya koyarken TKP/ML önderlikleri eski savunularına ek olarak sunduğumuz argümanları eleştirmek yerine hala "siz darbecisiniz" söylemiyle on beş yıl önce kendilerinin de ortak olduğu bir karardan bahsetmektedirler.

Bizlere göre birlik stratejik bir mesele olduğundan iradi olarak ele alınıp netleştirilmek zorundadır. Aynı zamanda birlik kararının ret ya da onayının da doğru temellerde işletilmesi iradenin işletilmesiyle ancak yapılabilir.

TKP/ML iradesi bunu yapmak yerine kendisini ve kitlelerini bu konuda tavırsız bir gidişata sürükleyerek silahsızlandırmaktadır. Komünistlerin görevi her noktada kendi kitlelerini ve dostlarını ikna ederek dönüştürmektir. Sorunları es geçmek ya da ertelemek değil. TKP/ML iradesi hem komünist bir partiye yanıt vermede hem de kitleleri bilgilendirmede komünist bir partiye yakışmayan bu ciddiyetsiz tutumdan en kısa zamanda vazgeçmelidir. Yapılması gereken bir başka konferansı beklemeden bu hatalı tutumdan vazgeçerek önderlik kademeleri aracılığıyla iradeye danışma yoluyla birlik ve ayrılığa ilişkin ilkesel temellere dayalı bir birlik anlayışı tartışarak netleştirmelidir. Bu bakış açısına ve çıkacak karara uygun olarak, olumlu ya da olumsuz temelde hem Maoist komünistlere cevap vermelidirler hem de kamuoyuna bu karara bağlı olarak bir açıklama yapıp başta kendi kitleleri olmak üzere kamuoyunu ikna etmelidirler.

Maoistler açısından; Komünist, devrimci, reformist bir partinin bir partiye birlik çağrısı yapması mutlaka temelleriyle cevaplanması gereken bir meseledir. Her hangi bir parti kamuoyuna açık bir şekilde Maoist komünistlere birlik çağrısı yapması halinde yapacağımız tek şey vardır.

Birincisi birlik kriterlerimize uygun olarak ilkesel temelde bu çağrıyı ele alarak olumlu ya da olumsuz cevaplamak.

İkincisi ise kamuoyunu olumlu ya da olumsuz savunduklarımız noktasında bilgilendirmek ve ikna etmektir. Aksi tutum olan, onlarca yıl kararsız, tavırsız, tutumsuz kalma yaklaşımının iradeyi zayıflatmaktan başka bir işe yaramayacağı açık olarak bilinmelidir.

Maoist Parti Merkezi'nin birlik çağrısı karşısındaki tavrı da belirsizliğini korumaktadır

Bilindiği gibi 1. Kongre birlik anlayışına göre Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki parti ve örgütleri değerlendirdiğinde TKP/ML ve TKP-ML (Maoist Parti Merkezi) ile Maoistler arasında birik zemininin olduğunu vurgulayarak birlik çağrısı yapmıştı.

Fakat, grup olarak değerlendirilen TKP-ML (Maoist Parti Merkezi)'nin birlik ile ilgili şimdiye kadar çağrıya yönelik olumlu ya da olumsuz hiçbir cevabı olmamıştır.

Bu tavırlarıyla (bir cevap olmasa da) pratikte birlik yanlısı olmadıkları ortaya çıkmaktadır. Çünkü olumlu bir yaklaşım olmuş olsaydı şimdiye kadar bir girişim yaşanırdı. Bu yoldaşların bir an önce birlik çağrısına yaklaşımlarının ne olduğu, hatalı ve doğru buldukları yanları açıklamaları gerekmektedir.

Birliğin değerlendirilmesi temel meselelerde ortaklık ve ayrılıkların değerlendirilmesidir. Maoist Parti Merkezi'nden iki çizgi mücadelesinin bizlere yüklediği görevin sorumluluğu gereği olarak Maoist komünistlere yönelik tüm temel noktalardaki yaklaşım ve politikalarımızı değerlendiren eleştiri ve önerilerini de beklemekteyiz.

Tüm Maoist birey, grup ve partilere açık çağrımızdır

Hangi yapıda olursa olsun tüm Maoist kadrolara, gerillalara, savaşıtlara, militanlara, sempatanlara, taraftarlara çağrımızdır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın köklü geleneklerinden biri olarak devrim davasına önemli katkılarda bulunsakta geline aşamada hem bizler hem de görevlerimizi yeterince yapamadığımız için devrimci hareket parçalı ve güçsüz duruma düşmüştür.

Şunu rahatlıkla diyebiliriz ki, düşmanın ve bizlerin kitlelerle bağlarını ele aldığımızda 40 yıllık tarihi mücadeleler sonrasında maalesef hak ettiğimiz yerde değiliz. Bazı noktalarda ileri yanlarımız olsa da bazı noktalarda ise özellikle kitleler noktasında gerilemiş durumdayız.

Bu durumun düzeltilmesi ve kitlelere önderlik edilerek kendi kaderlerini ellerine almaları için en büyük görev örgütlü ve örgütsüz Maoistlere düşmektedir. Bu iş için de öncelikle parçalı durumumuzu ortadan kaldırmalıyız. Bunun için öncelikle doğru

bir birlik anlayışını saflarımızda oturttuk ilkesiz ayrılıkları önlemeliyiz. İkinci olarak da bizleri var eden temel savunularımızda (ilkelerimizde) esasta ortak yanlarımız varsa derhal uygun biçimlerde birleşmeliyiz.

Bu görev hepimizin olduğu için hangi saflarda olursa olsun hatalı anlayışlarla sabırla mücadele ederek birlik anlayışını bu saflarda oturtmalıyız. Bu görevi sadece bir partiye yüklemek görevin ağır aksak gitmesine seyirci kalmaktır. İnanıyoruz ki Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasındaki tüm Maoist parti, grup ve bireylerin ortak çabası ve mücadelesiyle ilkeli birlik gerekli aşamalardan geçerek gerçekleşecektir.

Birlik çağrımızı zayıflığımızdan kaynaklı yaptığımızı ileri sürüp, birlik konusunda samimi olmadığımızı savunarak birliği boşa çıkarmaya çalışan anlayışlara karşı birlikte mücadele etmeliyiz.

Samimiyet ve samimiyetsizlik sadece güçle test edilmez en güçsüz anlarda bile bir hareketin savundukları ve uyguladıkları üzerinden samimi mi samimiyetsiz mi olduğunu test edebiliriz.

Zayıflık meselesine gelince; coğrafyada bulunan tüm Maoistlerce kırdan şehirlere, illegalden legale, siyasal düzeyden kavrayışa kadar kısaca siyasal, ideolojik, örgütsel, askeri, noktalarda birbirlerinin ne durumda olduğunu aşağı yukarı bilindiği için bu yönlü bir düşüncenin gerçek olmadığı her halile ortadadır. Bizler birlik anlayışımızı güç değil, birlik zemini üzerine kurmaktayız. Birlik zemini olanlar doğru ve ilkeli şeklide birleştiğinde doğal olarak bir güç de ortaya çıkacaktır. Bahsedilen buysa evet biz bu şekilde güçlenmeyi savunmaktayız. Çünkü bu güçler zaten Maoistlerin parçalı güçleridirler. Ve bizim amacımızda ilkeli bir birlikle bunları bir araya getirmektir.

Maoist Komünistlerin birlik çağrısı rastgele bir birlik çağrısı değildir. Adresleri ve kimlikleri belli olan bizleri var eden temellerde esasta ortak yanları olanlara yapılan bir birlik çağrısıdır. Bu adreslerdeki hiçbir kesimi hatalı yanları ya da az olmaları sebebiyle küçümsememeli, dışlamamalıyız. Hepsiyle ortak çalışmaların zemini yaratılmalı, "tek doğru bende" anlayışından ve büyük ağabeylik yapma tavırlarından kesinlikle uzak durmalıyız. Gerek teorik gerekse de pratik temellerde doğrular hiçbirimizin tekelinde değildir. Doğru ve yanlışları savunmak güçle ilgili bir şey değildir. Birbirimizin eksikliklerini tamamlayarak ilerlemeliyiz.

Tüm olanaklarımızı birbirimize açmalıyız. Başta

TKP/ML olmak üzere tüm Maoistlerle ideolojik temelde iki çizgi mücadelesini hiç bir zaman aksatmadan, gerilladan şehirlere, legalden illegale siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri her noktada merkezi düzeyde birlikte çalışmanın koşullarını yaratmalıyız. Bu paylaşımlar içerisinde birbirimizi çok daha iyi tanıma fırsatı bularak birbirimize öğretip öğrenmiş olacağız.

Ortak çalışma ve olası birlik süreçlerinde yüzlerce sorunla karşılaşacağımız bilinmelidir. Birlikte doğru bir yönelimle hareket ederek çelişkileri derinleştirme değil çözme çabasını ısrarla hayata uygulamalıyız.

Doğru bir birlik anlayışını her biçimde kitlelere açık olanını tercih etmekle birlikte tartışmaya hazırız. Temel ilkeler üzerine oturtulmuş, kolektif tartışmalarla şekillenen, kriterleri belli olan bir birlik anlayışını Maoist saflarda oturtmanın çalışmasını yürütmeliyiz.

Tüm Maoistler olarak herhangi bir parti ya da gruptan yaşanacak olası ilkesiz ayrılıklara karşı ortak hareket etmeliyiz. Yaşanacak ayrılıklarda yoldaşlarımıza karşı burjuva yöntem olan tavır alma, küsme, yönelme değil, Maoist yöntem olan ikna etme, değiştirme, dönüştürme yöntemini hayata uygulamalıyız.

Ulusal ya da uluslararası alanda yaşanan hiçbir soruna duyarsız kalmamalıyız. Önemli bir tarihsel geçmişimiz ve tecrübelerimiz mevcut. Maoist çevreler savundukları ideolojiden kaynaklı ileri sentezlere varma dinamiklerine sahiptirler. Uluslar arası komünist hareketin önemini kavramalı ve enternasyonal görevlerimizi birbirimizle dayanışma içerisinde yerine getirmeliyiz. İçimizden herhangi bir kesim bu davadan vazgeçmedikçe, birlik zemini bulunduğu sürece yoldaşlık temelinde, birlik zemini bir şekilde biterse siper yoldaşlığı temelinde yoldaşça ve dostça hem birlikte yürümeye çalışacağız hem de eleştirilerimizi sakınmadan ideolojik mücadele yürüteceğiz. Tüm Maoistler'den beklentimiz de budur.

Tüm kitlemize çağrımız: Kongrelerin birlik anlayışlarını ciddiyetle kavrayıp hayata uygulayalım

Birlik anlayışının hayata uygulanmasında tek sorun TKP/ML ya da diğer Maoist saflarda yaşanmamaktadır. Çok azda olsa Maoist komünistlerin saflarında da birliğe kavrayıştan kaynaklı karşı çıkan kesimler bulunmaktadır.

TKP/ML dahi Maoist partiyle "ilkesel konularda görüş ayrılığımız var" gibisinden bir argüman savunmadığı halde Maoist saflardaki bu yoldaşlarımızın TKP/ML'nin Maoist partiye yönelik dayanaksız, "siz tasfiyecisiniz, biz Marksist-Leninist-Maoistiz, siz darbecisiniz biz Maoistiz" eleştirilerine tepki olarak, bilimsel birlik savunumuzu bir tarafa bırakarak dayanaksız bir şekilde TKP/ML ile birlik sorununun kalmadığı savunusu yapmaktadırlar. Bir partiyle birlik zemini olmamasına rağmen birlik istemek nasıl oportünizmse birlik zemini olmasına karşın birliğe karşı durmak da oportünizmdir. Maoist komünistlerin saflarında da ortaya çıkan bu anlayış ne yazık ki gerçekliklerin yerine kendi gerçek dışı tespitlerini koyan iki çizgi mücadelesini kavramayan oportünist anlayıştır.

Birlik sorununa ilkeli ve stratejik yaklaşmayan bu yanlış anlayışlara karşı önemle mücadele yürütmeliyiz. Aceleci ve tepkici yaklaşımlarla bir anda birlik olsun beklentisi ve sabırsızlığıyla yılların hastalıklarını emek vermeden, mücadelesiz başarmaya çalışanlar başaramayınca da bir anda ayrılığı savunmaktadır. Tüm bu yanlış anlayışlardan kurtulmanın yolu öncelikle Marksist-Leninist-Maoist'lerin birlik sorununu kendi kafasında oturtmaktır. Kafamızda oturmayan bir anlayışla başkalarını ikna edip doğru yola kanallı edemeyiz. Bu, sadece iki örgütün birliği için geçerli değil, tek bir parti için de geçerlidir. Parti içerisinde daha yüksek birlik sağlamanın yolu iki çizgi mücadelesini doğru savunmak ve uygulamaktan geçer.

Kitlemiz TKP/ML'nin birlik karşıtı duruşu ve savundukları üzerinden bakarak TKP/ML'nin hayatta değişmeyeceği gibi yanılığın bir sonuca varmaktadır. Geçmişteki savunularımızı ve içerisinden geçtiğimiz süreçleri düşünerek bizler nasıl değişerek bu günlere geldiysek, bu yoldaşlar da değişerek ilerleyecektir. TKP/ML de bizim değişimimizi sağlayan Maoist dinamiklere sahiptir. Hatta gerek bizlerin attığı adımlar ve tecrübeler yine ideolojik anlamda yürüteceğimiz yoldaşça mücadeleleri de eklediğimizde TKP/ML çok daha uygun koşullara sahiptir. Biz doğrumuzda sabırla ısrar ettikçe göreceğiz ki, hem kendi saflarımızda hem de TKP/ML'deki Maoistler her gün daha da güçlenecek ve tüm grupçu küçük burjuva eğilimleri yenerek Maoistlerin birliğini sağlayacaklardır. Şimdi TKP/ML'li kitlelerin büyük bölümü belli kaygılar taşımakla birlikte yapılan birlik çağrısına sıcak bakmakta ve birliği arzulamaktadır.

Sonuç olarak

Buraya kadar Maoist komünistlerin birlik anlayışını ve coğrafyamızda bulunan dışımızdaki Maoist yoldaşlara ilişkin eleştiri öneri ve beklentilerimizi yazdık.

Savunduklarımız bizlere doğru gelse de, anlattıklarımızda mutlaka eksiklikler olacaktır. Amacımız yoldaşlarımızla iki çizgi mücadelesi temelinde ideolojik mücadele yürütmektir. TKP/ML ve diğer yoldaşlarımız eleştirileri nasıl algılıyor bilemiyoruz, fakat yoldaşça yapılan eleştirileri olgunlukla karşılayacaklarını beklemekte ve düşünmekteyiz.

Her iki yapı başta olmak üzere Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bulunan Maoistler sert bir iç ideolojik mücadele ve birlikte yürümeyle dünya halklarının coğrafyamızdaki görevini layıkıyla yerine getirebilirler. Bu noktada bugünkü koşullarda önemli sıkıntılar yaşasak da zamanla bunları aşacak bilince sahip olduğumuzu düşünüyoruz. Bu tartışmaların bunun vesilesi olmasını beklemekteyiz. Aynı biçimde yoldaşlarımızın da bizlere eleştiri ve önerilerle cevap vermelerini, bizlerle mücadele etmelerini beklemekteyiz.

SİYASİ MÜCADELENİN KADERİNİ TAYİN EDEN İDEOLOJİK ÇİZGİDİR

İdeolojik saldırıların değişik ton ve cephelerden gelip aynı mecrada birleşerek yoğunlaştığı ve devrimci hareket üzerinde de küçümsenmeyecek düzeyde etki gösterip tasfiyeciliği derinleştirdiği günümüz koşullarında, proletaryanın devrimci bayrağını yükseltmek ve bunun için ideolojik mücadelede net ve keskin bir duruş göstermek son derece önemlidir

GİRİŞ

Maoist ideoloji temelinde, doğru bir ulusal ve uluslararası siyasi çizgiyle beliren genel ve özel devrim programı ve buna uygun doğru temel taktik politikalarla billurlaşmış Maoist komünist parti niteliği; çağımız sınıf mücadelesine ideolojik-politik-örgütsel manada önderlik yaparak proletarya diktatörlüğüne taşıyacak ve oradan da adım adım devletin sönmelenmesine uzanan devasa ilerleme ve karmaşa seyrine damgasını vuracak olan yegane yetenek; işte bu yetenek, "zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına" doğru ilerleyen yürüyüşe yön veren kuvvetin olmazsa olmaz tek niteliğidir. Böylesi bir partinin, yani Maoist Komünist Parti'nin varlığı ve devrimci sınıf savaşımına her bakımdan önderlik yapması şarttır. Bunun dışında hiç bir sınıf ve parti niteliği, proletarya diktatörlüğü ve komünist topluma varma dinamikleri ve yeteneğine sahip değildir. Enternasyonalist proletaryanın evrensel ideolojisi MLM iken, parti ve önderlik niteliğinin gelişmişlik düzeyi ise, Maoist Komünist Parti niteliğidir.

Açık ki, böylesi bir partinin varlığı ve ilerleyerek geleceği kucaklaması, çelişki yasasının dışında değildir, olmayacaktır. Diyalektiğin kanunu dışında bir tek gelişme ve varlık gösterilemez. Zıtların birliği temelinde gelişen kaçınılmaz ve duraksız mücadelelerinin bir görüngüsü olan parti içi ve dışı ideolojik mücadele, partinin ve ideolojinin varlıklarını koruyarak gelişmelerinin en vazgeçilmez unsurudur. Aksi halde, ideoloji bir dogma, parti ise ölü bir organizma olmaktan ileri gidemez. Birlik zemininde mümkün olan mücadelenin, sürekliliği ve evrenselliği, onun belirleyicilik özelliğini de anlatır. Mücadelenin olmadığı her kesit, kabızlık ve kısır döngü girdabıyla eşdeğerdir.

Öneminden dolayı ideolojik mücadele cephesi asla boş bırakılamaz. Burayı boş bırakanların sınıf mücadelesinin siyasi cephesini doldurması beklenemez. Zira ideolojik bakımdan direnç olamayanların her türlü savrulmaya müsait olup dibe vurdukları, gerek kendi tarihimize ve gerekse de dünya devrim cephesi tarihinde kanıtlanmış bir doğrudur. İdeolojide kırılmanın yaratacağı en

mahsus sonuçlar bile, proletaryanın davasına zarar vermektense daha iyi olamaz. Maoizm'deki kırılmaların, sağ-sol hatalarımızın ve yaşadığımız sorunların esas kaynağını oluşturduğunu unutamayız.

İdeolojik saldırıların değişik ton ve cephelerden gelip aynı mecrada birleşerek yoğunlaştığı ve devrimci hareket üzerinde de küçümsenmeyecek düzeyde etki gösterip tasfiyeciliği derinleştirdiği günümüz koşullarında, proletaryanın devrimci bayrağını yükseltmek ve bunun için ideolojik mücadelede net ve keskin bir duruş göstermek son derece önemlidir. Neo liberal emperyalist saldırılar ve bunun yedek lastiği durumundaki sınıf işbirlikçisi, revizyonist-reformist, parlamentarist ve yasalci tüm tasfiyeci saldırıları göğüslemek üzere, MLM ideolojisinin evrensel bayrağını yükseltmek temel bir görevdir. Uluslararası düzlemdeki bu görevin bir parçası ve en somut ifadesi, coğrafyamızda sınıf düşmanlarımıza karşı Maoist Halk Savaşı'nı yükseltmek ve ideolojik cephedeki düşmanlarımıza karşı Maoizm ideolojisinin karşı-saldırısını üstlenerek ideolojik mücadeleye gereken değeri vermektir. "İlle de Maoizm" şırları, günümüz şartlarında her türlü saldırının göğüslenmesi için aktüel olan en güçlü duruş ve tarihsel ödevin yetkin temelidir.

Politik iktidarı kazanmanın yolu, ideolojik cephedeki üstünlük ve bilimsel ideoloji temelinde yükselen devrimci savaşı kazanmaktan geçer. İşçi sınıfı önderliğinde devrimci halk kitlelerinin oluşturduğu devrimci sınıf hareketini bölüp parçalayan ve devrimci halk kitlelerini burjuvazinin kuyruğuna takarak yedekleyen oportünist akım ve hareketlerin halk kitleleri içindeki ideolojik etkisi kırılmadan, onları örgütleyip birleştirerek devrimi başarmak düşünülemez. O halde, ideolojik mücadeleyi sabırla yürütmek, kazanmakta ısrar-devrimde inat etmek; tarihsel sorumluluğumuzun yüklediği görev ve yoksul dünyaya karşı borcumuzdur. Devrim şart, ideolojik savaşım zorunludur.

İşte bu mücadelenin gereği ve bir parçası olarak görevimizi sahipleniyor, ideolojik mücadele cephesinde sağ tasfiyeci akım olan reformizmi konu alan yazımızı okuyucumuza sunuyoruz.

Reformizm sorunu ele alınırken; diyalektik ilişki ve organik bağ içinde olduğu çevreli ilişkiler içinde ortaya konmasının isabetli olacağı inancındayız. Reformizmin tasfiyeci özelliği, legalizm özelliği ve bunlarla bağı vb. açıklanmak durumundadır. Reformizm; diğer tasfiyeci akımlardan bağımsız ve

devrim dışıdaki özleri itibarıyla onlardan başka bir şey değildir. Reformizm işlenirken, onun devrim karşısındaki rolü itibarıyla ele alınması ve devrimin perspektif olarak sunulması gerekli olacaktır. Onunla mücadele yöntemi, onun ortaklaştığı genel ideolojik düşmanlarla mücadeleden bağımsız değildir. Bu yöntemde değinmek elbette gereklidir. Hedefi ortaya koyup, ne yapılacağı ve nasıl yapılacağı açıklığa kavuşturulmazsa, mesele doğru ve tam olarak ortaya konmuş olamaz. Bu ve benzeri sebeplerden hareketle, ayrıntılı ele almayı uygun buluyoruz. Aksi halde, tam bir kavrayış sağlanamaz.

Özetle MLM'nin İdeolojik cephedeki Düşmanı Akımlar

Sınıflar mücadelesinin başlıca üç temel cephede yürütüldüğü bilinmektedir. Siyasi, ideolojik ve teorik cepheler. Bunlardan siyasi mücadele cephesi; iktidarın ele geçirilmesi hedefiyle burjuva-gerici sisteme alternatif olarak toplumsal sorunların her alanında temsil edilerek kapsayıcı yürütülen ve egemen sınıflara karşı zor esasına dayanan, kanlı-kansız biçimleri ihtiva eden, antagonist sınıf karşıtlığı zeminindeki sınıf düşmanlarımıza karşı yürüttüğümüz siyasi iktidar mücadelesini anlatır. Teorik ve ideolojik mücadele cepheleri ise; siyasi düşmanlarımıza karşı da geçerliliğini korumakla birlikte, esasta ve mevcut tarihsel-toplumsal koşullarda antagonist sınıf çelişkileri barındırmayan, işçi sınıfı hareketi içinden çıkan ve ondan kopan akım ve sapmalara, burjuva sınıf ideolojisinin saf larımızdaki etki ve yansımalarına karşı; MLM'ye yabancı ve düşman felsefi akım ve fikirlerin içimizde ve geniş kitleler üzerindeki etkisini kırma, aynı zamanda ideolojik-teorik düzlemde dönüş-türme ve kazanmaya dönük olmak üzere yürütülen ve şiddeti barındırmayan barışçıl mücadele niteliklerini anlatır.

İşçi sınıfı hareketinin bağrından çıkan ve ideolojik cephede MLM ye düşman olan dört ana akım, Revizyonizm-Reformizm-Anarşizm-Ekonomizm (Sendikalizm)'dir. Hepsinin felsefi besini ve ideolojik sınıf zemini, burjuva ideolojisi ve idealist felsefedir son tahlilde. Sınıflı toplumlar çağında sınıflar üstü bir gelişme ve varlıktan söz edilemeyeceğine göre, bu akımlar çağımızın iki temel sınıfından birine aittirler esasta. Proletaryanın damgasını değil, burjuvazi ve ara sınıf katmanlarının damgasını taşır, ona hizmet ederler.

Birlik halinde yaşayan karşıt sınıfların bir birinden etkilenmemesi düşünülemez. Proleter sınıf içinde burjuva ideolojisinin ve tersinden burjuva sınıf içinde proleter ideolojinin etki gösterip doğması ve gelişmesi son derece anlaşılır ve diyalektik bir sonuçtur. Karşıt ideolojilerin etkileşimi salt söz konusu ana akımların biçimi ve niteliğiyle sınırlı değildir. Farklı düzey ve tonlarda değişik etkileşim düzeyleri gündeme gelir. Bunlar ayrı ifadelerle isimlense de hepsi yabancı sınıf izlerini taşır, oradan beslenirler. Tabiatıyla, ideolojik etkileşimin ürünü olan ve MLM'nin içinden çıkan ve ondan kopan akımların, devrimci ideoloji ve sınıf içinde etkisi olmaktadır. Üstelik bu akımların etkisi, açık sınıf düşmanlarının etkisinden daha sinsi ve tehlikeli olmaktadır. Çünkü bu akımlar, MLM'yi sahtekârca kullanır, tahrif ederler. Aynı terminoloji ve jargonu içini boşaltarak kullanır, devrimci sınıflardan yana olduklarını ileri sürerek gerçek yüzlerini saklarlar. Böylece, düşman sınıfların işçi sınıfı hareketi içindeki "Turuva atları" olarak devrimci sınıfları bölüp parçalama, sınıf hareketini baltalama ve yozlaştırıp burjuvaziye yedekleme görevlerini yürütürler. **"Burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki ajanları"** biçimindeki tanımlama, hak ettikleri tarihsel misyonları gereğidir.

MLM işçi sınıfı mücadelesinin bilimidir aynı zamanda. İşçi sınıfı bilimini çarpıtıp içini boşaltmaları, onların sınıf mücadelesi önündeki engelliklerini ve sahtekârlıklarını kanıtlamaktadır. Devrim önünde takoz ve yumuşak tıkaç, bilim karşısında dürüst değildir.

Açık ki, içte ideolojik-politik-örgütsel açılardan gerekli birlik ve sağlamlığını nitelikli olarak pekiştiremeyen siyasi hareketler sınıf doğrultuları ve çıkarlarını gerektiği gibi temsil edemez-koruyamazlar. Sınıf ve sınıf ideolojisi zemininde siyasi örgütlenmelere giden güçler, sınıf ideolojilerini ilkel olarak tesis edip netlikle koruyamazlarsa, politik iktidar amaçlarına ulaşmak üzere oluşturdukları örgüt-parti gibi mücadele araçlarını da amaçlarına bağlı tutamaz, sınıfın önder gücü olarak koruyup temsil edemezler. Dahası, kısa vadede Maoist komünist partisini, orta vadede proleter devrim ve diktatörlüğü ve uzun vadede Komünist toplum hedeflerini sürdüremez, bunlara ulaşamazlar. Bu bağlamda, ideolojik mücadele zemininde ideolojik netliğin korunarak geliştirilmesi vazgeçilmez bir meseledir. MLM'den sapma tüm ideolojik-felsefi sapmalarla aramızdaki ayırım çizgilerinin derin olarak ortaya konması ve bunlarla gerekli teorik-ideolojik mücadelenin yürütülmesi zorunlu ve önemlidir.

Tasfiyeciliğin Sınıfsal Zemini Ve İdeolojik Mücadelenin Önemi

Geçmişte olduğu gibi, günümüzde de her biçimyle tasfiyecilik, sınıf mücadelesinin önünde bir engel ve tehdit olarak varlığını sürdürmektedir. Yükarıda andığımız akımlar sahsında, tasfiyecilik, sol ve sağ tasfiyecilik olmak üzere iki biçimde gündeme gelir. Kuşkusuz ki, tasfiyecilik her biçimde de aynı öze sahiptir. Söz konusu akımların hepsinin genel karakteri tasfiyeciliktir, bunda birleşirler. Tasfiyecilik, ayrı yollardan gelir ama bu ortak özde birleşir. Her türevinin, yani sağ da olsa sol da olsa, hepsinin birleştiği ortak öz; MLM ilkeleri ve dolayısıyla devrim ve proletarya diktatörlüğünü değişik yollarla da olsa yozlaştırmak ve reddetmektir. Devrimin inkârı olan tasfiyecilik, tarihsel ve pratik rolüyle, devrimi olanaksızlaştırma veya reddetme özleriyle gerici-en gerici sınıf diktatöryasının-rejiminin ya da düzenin sınıf karakterini değiştirmeden sürgit devam etmesine hizmet eder. Buna karşın, tasfiyeciler gibi tasfiyeciliğin de bir ceset olduğu yine sınıflar mücadelesi pratiği tarafından kanıtlanmıştır. Bilumum tasfiyeciliğe karşın, proletarya önderliğinde devrimci halk kitleleri kokuşmuş gerici düzen ve tüm burjuva, burjuva-feodal sistemleri alaşağı ederek yeni demokratik ve sosyalist diktatörlükleri ilan etti. Tasfiyeciliğin dar ufkunu nasıl ki, Büyük Ekim devrimi, Çin devrimleri, Vietnam, Arnavutluk, Almanya, Küba, Kore, vb. devrimleri engelleyemediyse ve bugün gelişmekte olan devrimleri engelleyemiyorsa, gelecekte olan devrimleri de engelleyemeyecektir. Doğa ve toplumun gelişim yasasının kaçınılmaz neticesi ve bu yasaya uygun sınıflar mücadelesi kanunu, her türlü gerici zor ve engele karşın, toplumların büyük altüstler içinde ilerleyerek tek dünya toplumuna ulaşacağını kanıtlamaktadır.

Tasfiyeci ideolojik akımlar tarihsel ve toplumsal realitenin dışında olmayıp, onun birebir ürünüdürler. Kapitalist-emperyalist dünya sisteminde antagonist karşıtlık içinde köklü düşmanlığa sahip iki temel sınıf ve iki temel sınıf ideolojisi vardır. Ne var ki, çağımızın, burjuvazi-proletarya olmak üzere iki ana sınıfı dışında ara katman ve çözülmüş, dağılmış sınıf kalıntılarının varlığı da inkâr edilemez. Tabi ki, bunların ideolojik-politik durumları da farklılıklar göstererek saf kalmaz. Emperyalist-kapitalist gerici burjuvazinin kol kola girdiği ve kolladığı feodal sınıf ve genellikle çözülmüş olup tasfiye olmamış feodal sınıf kalıntıları temsili de proletarya ve devrimci sınıf ve katmanlarla uzlaşmaz kar-

Unutulmamalıdır ki, MLM bilim ve ideoloji gibi, revizyonizm-reformizm türü burjuva ideolojik akımlar da evrenseldir. olayısıyla, karşı karşıya olduğumuz bütün parlamenterist, yasalıcı-düzen içi ve tasfiyecı reformist akım türevleri, uluslararası revizyonist-reformist tasfiyecı akımla aynı kundakta olup, neo liberal emperyalist ideolojik saldırının ideolojik cephedeki destekçileri durumundadırlar. İşte göğüslememiz ve mücadele etmemiz gereken MLM'nin temel ilkelerine yönelmiş neo liberal politikalar destekli revizyonizm ve yasalıcı reformizmin tasfiyecilik saldırısıdır

şitlik içindedir. Kuşkusuz ki, bu girift sınıflı toplumsal durum kapitalizmin dengesiz-çarpık gelişim yasasının ürünü olmak-tan başka bir şey değildir.

Devrimci sınıfların, bütün halk kitlelerinin ya da tüm toplumun proleter olması beklene-mez. Salt bir sınıf halinde tek-leşmiş bir durum, mevcut sınıf-lı ya da emperyalist dünya ko-şullarında elbette görülemez. Kapitalizm daima ara katman-lar yaratır. Küçük üretici, kü-çük esnaf, tasarıncı atölyeler, is-letmeler vb. kapitalizmin ihti-yacına bağlı olarak her gün ge-lişirler. Bu üretim evlere kadar uzanır genellikle. Küçük üretim her saat kapitalizmi doğurur, kapitalizm de ara katmanları yaratır ya da koşullar. Toplu-mun hepsi proleter olamaz.

İşte bu biçim, yani iki ana sınıf dışında ara katmanların bulun-duğu sınıflı toplum realitesi, kendine uygun olarak proleter ve burjuva sınıf ideolojisi dışın-da ara katmanlara ait çarpık ideolojik-politik ara akım ve dünya görüşünü koşullar. İki sınıfın net sınıf ideolojisi dışın-da ara ideolojik akımlar ve ara katman ideolojilerinin vb. varlı-ğının sınıfsal, ekonomik zemini iste budur. MLM ye hakim ya da sahip olmayan ara katman-ların, küçük üreticinin, koylu-nun vb. proleter sınıf ideolojisi dışında farklı ideolojik şekille-nişte olması son derece anlaşı-lır bir durumdur. Halk kitleleri, genellikle kitaplardan değil, da-ha çok pratik yaşam ve tecrü-belerinden öğrenirler.

Kapitalizmin azgın sömürsü ve bilumum gerici burjuvazinin acımasız zulmü, bütün bu ara kesimleri proletaryanın safları-na iter. Yani sınıf mücadelesin-de proletaryanın yanında yer

almalarını sağlar. Bu durum, proletarya saflarında, proleter sınıf ideolojisi dışında ara kat-manların dünya görüşü ve ide-olojik-politik yansımalarına yol acar. Bu nesnel zeminle birlik-te, aynı toplumsal koşullar ve aynı dünya sistemi içinde bir arada bulunan, yani bu nesnel zeminde de buluşan tüm sınıf ve ideolojiler, bu ilişkilik içinde bir birlerinden etkilenirler. Do-layısıyla, iki sınıf ideolojisi dı-şında ara akım ideolojik biçim-ler, sapmalar, eğilim ve çizgiler var olacaktırlar.

Ana sınıf ana ideolojileri ne bir-birlerine, ne de ara ideolojik bi-çimler karşısında kayıtsız değıl-dirler ve bu realiteden bağışık olamazlar. O halde, sınıflar mücadelesi boyunca savaşım araçlarında mutlak saf bir ide-olojik-politik-örgütsel halden-varlıktan bahsedilemez. Bu irademiz dışında tamamen nesnel bir durumdur. Kuşkusuz ki, ko-münist ideoloji veya MLM ma-teryalist felsefe; tek ve nettir. Ancak bu, onun dış ideolojile-rin saldırısından ve etkisinden muaf olduğu anlamına gelmez. Komünist partileri içinde ya-bancı ideoloji ve çizgilerin ge-liştiğine ve hatta Komünist par-tilerin içten çürüyerek yozlaştı-ğını kabul etmeyen yoktur. İde-olojinin tek ve net olması ayrı, ama bu ideolojinin pratik tem-sil biçiminin çelişkilerle-karşıt-lar mücadelesinin süreklilik halinin varlığı olduğu ayrı bir şeydir. Komünist parti içinde ve her yerde iki çizgi-doğru ile yanlış mutlaka vardır. Monolo-tik parti anlayışı iradeci ve öz-nelci anlayıştır. Mücadeleyi-çe-lişkiyi reddederek, durağanlığa ve ölüme uzanan felsefi yakla-şım idealizmdir.

Özetle; iki sınıf ideolojisi ve iki dünya görüşü arasında bocala-

yan, ikisinin izlerini taşıyan ve ikisinin peşinden sürüklenmeye müsait zayıflıkta iki tarafa yakın olan ama sınıfsal köken ve pozisyonları gereği, gö-reli devrim aşamalarında devrimden çıkarılıp devrimci olan ara-millî burjuva sınıf katmanları; ideolojik akımlar bağlamında, işçi sınıfı hareketi içinden çıkan ve MLM'den koparak ideolojik cep-hede MLM'ye düşman olan ama sınıfsal köken ve pozisyonları itibarıyla sömürücü, ezen ve egemen sınıf burjuvazisi gibi ekonomik ve politik sınıf düş-manlarımız arasına girmeyen ideolojik-politik kes-imler; iki sınıf karşısında proletaryaya her bakımdan daha yakın olup devrimci sınıf katmanlarını temsil eden ama ideolojik-politik temsiller olarak MLM'den etkilenmiş olmakla birlikte MLM veya komünist ideolojiye esasta yabancı olan sınıfsal, sosyal ve siyasi kesimler; işte bütün bu kesimlerin temsil ettiği ideolojik akım, çizgi, sapma, eğilim, düşünce ve görüşlerine karşı, tamamen ideolojik-teorik cephede mücadele etmek durumundayız. Önemle altını çizelim ki, bu mücadele asla zor ve şiddeti barındıran siyasi mücadele değil, tamamen ideolojik teorik düzlemde.

Bütün bu kesimlerin ve genel olarak burjuvazinin içimizdeki ideolojik etki ve yansımalarına karşı da iki çizgi mücadelesini aynı önemde yürütmek ve canlı tutmak büyük ihtiyaçtır. Maoist çizgi ve ide-olojimizin gelişip güçlenmesinin en temel faktörle-rinden birisi budur. Doğru temeller üzerinde, doğ-ru yöntemlerle yürütülen mücadelenin geliştirip ilerleteceği unutulmamalıdır.

İdeolojik Mücadelede Esas Hedefler

Her şeyden önce, yürüteceğimiz ideolojik müca-delede de hedeflerimizi isabetli ve doğru tayin et-mek durumundayız. İdeolojik cephede MLM'ye düşman bilumum tasfiyeci burjuva ideolojik akımlar ile dışımızdaki diğer küçük burjuva devrimci çizgi veya anlayış kapsamındaki kesimleri, aynı biçimde iç ideolojik mücadele ile dış ideolojik mü-cadeleyi titizlikle ayır etmeliyiz. Aksi taktirde ilke-sel sorunlarla taktik sorunları, iç sorunlarla dış so-runları bir birine karıştırarak hataya düşmüş olu-ruz. Yani, ilkelerde katılık, siyasette esneklik ilke-sine uymamış ve pratikte buna uygun olarak ey-lem birlikleri politikamızı doğru uygulayamayıp sol-sekter bir hatta düşmüş oluruz ya da tersi ola-rak iç veya dışta ideolojik mücadelenin-iki çizgi mücadelesinin sınırlarını aşındırarak uzlaşmacı li-beralizme düşmüş ve özellikle iç ideolojik müca-delede örgütsel disiplini iğdiş ederek irade ve ey-

lem birliğini baltalayarak bozmuş oluruz. Kısaca-sı, sınıfsal köken ve ideolojik-politik olarak dev-rimci olan yapı ve kesimlerle aramızdaki ideolojik mücadeleyle, ideolojik-politik anlamda devrimci olmayıp MLM'ye düşman olan sağ ve sol tasfiyeci akımlarla aramızdaki mücadeleyi bir ve aynı gör-memeli, öyle ele almamalıyız.

Özellikle günümüzde ve genellikle, ideolojik mü-cadele cephesinde sağ tasfiyeci akımlar olan reviz-yonizm ve reformizm esas tehdit ve tehlikelerdir. Bunlardan revizyonizm, genel ideolojik mücadele cephesinde baş düşmandır. Zira MLM'nin temel ilkelerini hedeflemekte ve genellikle sınıf hareketi içinde taban bulup güç olarak gelişen engel duru-mundadır. Açıkta MLM'ye karşı olduğunu söyle-meyerek ona karşı kesin bir saldırı içindedir. "Kızıl bayrağa karşı kızıl bayrak sallayarak" komüniz-min ilkelerine karşı kapalı savaş yürütmektedir. Reformizm de revizyonizm gibi MLM ilkeleri ta-mamen reddeder. Dolayısıyla revizyonizmi arat-mayacak kadar ona yakın ve MLM'ye düşmandır. Reformizm ile revizyonizm, diz dize ve kandaş ak-rabalık bağıyla bir bütünün iki parçasıdır. Re-formizm düzen içinde iyileştirmelerle sistemi nitel olarak değiştirme hayaliyle meşgul kalan bir takat-sızlıkta olduğunu saklamayarak, revizyonizm ise MLM'yi geliştirme, yeterli hale getirme kılıfı altın-daki argümanlarla MLM'ye düşmanlıklarını yürü-türler.

Reformizmi açıktan savunmayan-reformcular ola-rak ortaya çıkmayıp klasik reformculuktan salt bi-çimde-yöntemde ayrıran (ve böylece reformizmi revizyonizme tam örtüşüren) ama gerçekte düzen içi sığlıkla reformist olan politik hareketler, sözde ya da söylemde reformculuklarını kabul etmeye-rek politik iktidar hedefini dillendirerek gizlenme ihtiyacı duyan reformist kesimlerin(ki, bunlar aynı zamanda revizyonisttir olduğunu da unutmama-lıyız (bu, revizyonizmle reformizmin ne denli iç içe olduğunu da göstermektedir.) Reformculuğun bu temsilcilerinin daha tehlikeli olduğunu söyleye-lim. Biçimde farklı olan bu reformistler özünde ay-nıdırlar. Reformizm, revizyonizmi besleyen esas kaynaktır.

Yasalcı-parlamentarist reformizm; düşmanın as-keri hedefi olmama ve karşı-devrimle şiddet çatış-ması dışında kalma avantajının sağladığı tehlike-siz ve bir o kadar da kolay olan düzen içi "müca-dele" gerçekliğiyle, geri ve küçük burjuva devrim-ci kitleler, ilerici, demokrat, aydın kesimler ve yor-gun pasifist çevreler içinde geniş ilgi ve taban b u-

arak, devrim kitlesini düzen içinde oyalayarak devrimin gelişmesi önünde tam bir tasfiyeci engel durumundaki akımdır. Reformizm, pratikte ve/veya pratik olarak ülkemiz devrimci hareketi içinde ideolojik olarak iyice kök salarak oturmuş, devrimci kitleler önünde ideolojik ve örgütsel bakımlardan büyük bir engel olarak ayakta durmaktadır. Bu gelişmenin, cılız da olsa-yabancılaşarak elek altı olan mamulde de olsa, Maoist Parti içinde de etki gösterdiğine pek yakın geçmişimizde tanık olduk.

İdeolojik Mücadelede Yöntem

İdeolojik hasımlarımızın ana unsurlarının temel ilkelerimize saldırarak, ideolojik-politik-örgütsel tüm değerlerimize çeşitli biçimlerde zarar verdikleri tartışma götürmeyecek kadar kesindir. Aynı biçimde, sınıf hareketi içindeki burjuva uzantı ve odaklar olarak sınıf düşmanlarımıza hizmet ederek, bir biçimiyle burjuvaziyi temsil ettikleri, bu bakımdan gizli iç tehlike ve düşmanlar oldukları bir o kadar doğrudur. Devrimci kitleleri etkileyerek pasifize etmeleri, silahlı mücadeleye düşmanlıklarıyla onu gözden düşürme çabaları, kitleleri sınıf örgütü dışına çekerek, düzene yedekleyip devrimden koparmaları, her halükarda sınıf hareketini bölüp parçalayarak zayıflatıkları ve baltaladıklarını kanıtlar. Kısaca bütün bunlar, ideolojik olarak düşman akımların başlıcalarının ideolojik esasta devrime düşman olup, burjuvaziye yandaş oldukları doğrudur.

Meselenin diğer bir yanı da şudur. En az yukarıdaki doğrular kadar doğrudur ki, bu akımlar devlet iktidarında oldukları koşullar öncesi sınıf mücadelesi dönemi boyunca, devrimci sınıfa karşı siyasi bir savaş yürütmemişlerdir. O halde bizlerin de onları siyasi düşmanlarımız olarak hedefe alıp onlara karşı siyasi savaş yürütmemiz düşünülemez. Maoistlerin kendi çabalarıyla ve isabetsiz olarak siyasi düşmanlar yaratması, bizlere karşı siyasi düşmanlık yapmayanları siyasi düşmanlarımızın cephesine itme pratiğine girmeleri asla kabul edilir olmayıp, tersi düşünülemez de. Ancak, bunların ideolojik düşmanlarımız olduğunu da asla göz ardı edemeyiz. O halde ideolojik mücadele, bunlara karşı vazgeçemeyeceğimiz bir savaşım biçimidir. İdeolojik mücadelenin sınırlarını aşarak ve ideolojik mücadele dışı başvuracağımız her yöntem, açıktır ki, bizlere zarar verecektir. Dost ve düşmanlarını doğru tayin edemeyenlerin, doğru siyaset, taktik ve metot uygulayamamanın yanında ilkesel hatalar işlemesi de kaçınılmazdır. Dev-

rim, ancak dost ve düşmanlarını bilimsel bir nesnellikle tayin ederse başarılı olabilir. Devrimci sınıflara karşı ve onlara rağmen bir devrim gerçekleştirilemez. Gerçekleştirilse bile, bu, gerçek bir devrim olamaz, yıkılması veya yozlaşması da önlenemez.

Özetle, ideolojik cephe düşmanlarımızın kitleler içindeki ideolojik-politik-örgütsel nüfuzunu kırıp kaldırmak ve devrim tasfiyeciliklerini önlemek için amansız ilkeli bir ideolojik mücadele yürütmede tavizsiz, ama kaba zor ve devrimci olmayan tüm ve metotlardan ilkeli titizlikle uzak durulmalıdır. Güçlünün güçsüzü ezme hak ve keyfiyeti gibi gerici burjuvazinin felsefesini asla benimseyemeyiz. Ters durumda, egemen sınıfların haksız ve gerici özünü onaylamış oluruz.

Aynı nitelik ve düzeyde olmasa da hatalı görüş ve anlayışlar olarak her ideolojik sapma ve sakat eğilimin devrimci yapı ve dolayısıyla davaya zararlar vereceği-verdiği mantıklı ve pratik bir doğrudur. Bu kapsamdaki ideolojik nüanslar da bir anlamda ve kendi çaplarında ideolojik olarak düşman sınıfa hizmet ederler. Ne var ki, bunların içimizde bulunması tamamen nesnel bir gerçeklik ve kaçınılmaz bir durumdur. Bunların içimizdeki varlığı, olağan koşullarda düşünüldüğünde ve esasta, verdikleri zararların yanı sıra daha çok devrime faydaları olup, ideolojik mücadelenin canlı sebepleri olarak gelişmeye hizmet ederler. Karşıtımız olmasa, gelişmemiz ve hatta varlığımız söz konusu olamaz. Ancak bu, onları iradi olarak parti içinde var edeceğimiz şeklinde yorumlanamaz. Dediğimiz gibi, bunların içimizdeki varlığı, irademiz dışında tamamen nesnel bir durumu ifade eder. Karşıtlık her yerde, her şeyde vardır, çelişkinin evrenselliği bunu açıklar.

Kavranması gereken önemli bir halka, bu nitelikteki (farklı fikirler vb.) karşıtlıkların yasaklanarak, bastırılarak, zorla sindirilerek vb. ortadan kaldırılamayacağı ve dahası, esasta da hiç bir zaman farklı düşüncelerin tamamen yok edilemeyeceği gerçeğidir. Sürekli olarak var olacak farklı görüşlere karşı, sürekli ve canlı bir ideolojik mücadelenin yürütülmesi tek doğru yöntemdir. Bunun dışındaki bir beklentinin varacağı yer karamsarlıktır. Ve yine bu ideolojik etkileşim durumlarına, yani içimizde veya yanı başımızdaki farklı görüşlere karşı ideolojik mücadele dışında, kaba, sekte ve zora dayalı zararlı mücadele biçimlerine başvurmak zaten savunulamaz. Zira farklı görüşlere sahip olmayan, bu bakımdan da burjuva ideolojisinin et-

kisini şu veya bu kadarıyla da olsa üzerinde taşımayan, yani sınıflar üstü hiç kimse olamaz-yoktur. Bu durumda, kim kime uygulama ve neye göre uygulama hakkına sahip olabilir ve uygulanmasını savunabilir... O halde, farklı görüşlere karşı baskı ve kaba yöntemlerle mücadele etmeyi savunmak teorik olarak mümkün değildir. Pratik olarak yapılan ise açık ki, ilkesizlik ve doğrudan kopuk, burjuva ideolojisinin etkisini yansıtan hatalı tarzdır.

İdeolojik boyuttaki meselelerde, teorik açıdan mümkün olmayacak kadar yanlış olan kaba zor yöntemini, daha yüzeysel durumdaki ideolojik sorunlardaki mücadelede yanlış bulup ama ideolojik sorunun nitelik olarak aynı düzeyini ifade eden ve düşman ideolojik akımlar olarak tabir ettiğimiz ana ideolojik akımlara karşı uygulanmasını istemek ayrı bir ironi ya da handikapıdır. Oysa nitelikleri farklı da olsa hepsi ideolojik mücadele sahasının konuları olup özleri birdir. Mücadele metotlarımız amaç ve ilkelerimize göre ve uygun olarak şekillenir, tespit edilirler. 'Şu kadar zarar veriyor, bu kadar zarar veriyorsa' ya göre ya da büyüklüğüne küçüklüğüne göre ölçütüyle ilkesel öneme sahip mücadele metotları belirlenemez, savunulup uygulanamaz. Yani, "büyük zarar verdi" gibi gerekçelerle ilkesel yaklaşımımızı atlayıp kaba yöntemlere başvuramaz, bu gerekçelerle sekterizmi teorileştiremeyiz. Zor ve tehlike karşısında renk değiştiren buka-lemun yeteneğidir, devrimci ilkelerin değil.

Evet, dost sınıflara karşı tutumumuz ilkesel bir sorundur, dostlarımıza zor uygulayamayız. İşte önemli olan noktalardan biri de ideolojik olarak düşmanımız olan bu akımların siyasi temsillerinin sınıfsal olarak düşmanımız olmadıkları gerçeğidir. Bunlar, hakim sınıflarla aynı siyasi-ekonomik sınıftan olmayıp ara sınıf temsilcileridir. Bu manada sınıfsal olarak, karşı-devrimci sınıftan değil, devrimci sınıflardandılar ve genellikle devrimden yanadırlar. Yani sınıf mücadelesinin görece aşamalarında devrimin dostları arasında yer alırlar. Söz konusu aşamalarda devrimin dostları veya en azından tarafsız durumdadırlar. Bunların etkilediği halk kitleleri de göz önüne alındığında, bu kesimlere karşı devrimci zor uygulamak, açıktan halka zor uygulamak anlamına gelir. İlke buna onay vermez. Tek metodumuz ideolojik mücadele yoluyla bunların gerçek yüzlerini açığa çıkarmak üzere ideolojik-politik teşhirleriyle etkilerini kırmaktır. İdeolojik hastalıklar kapsamı ve ideolojik akımlar kapsamının arasındaki nitel farklılık, bunlara karşı yürüteceğimiz mücadelede, yalnız-

ca, ideolojik mücadele oklarımızın ucunu esasta kime yönelteceğimiz ve mücadelemizin niteliğinin yoğunlaşma derecesini vb. etkiler, mücadelemizin özünü değil.

Tasfiyeciliğin Niteliği Ve Kapsamı

Ülke somutumuzda yaşanan bu gelişmelerin uluslararası alandaki gelişmelerden ve emperyalist neo liberal politika ve saldırılardan bağımsız olduğunu düşünemeyiz. Emperyalizm bir taraftan kanlı kıyım saldırılarını "demokrasi götürme", "insani yardım", "barış gücü" gibi yalan ve demagojik manipülasyonlarıyla gerçekleştirdiği işgal ve ilhak müdahaleleri terörüyle ezilen ulus ve emekçi halk kitlelerini korku iklimine sokarak; diğer taraftan askeri teknik güç barbarlığına paralel olarak yenisünya düzeni projesine uygun olarak ideologları vasıtasıyla ve topyekün yürüttüğü ideolojik-psikolojik-kültürel çok yönlü bombardımanı, çıbanbaşı gördüğü silahlı mücadeleleri "terör" hareketleri biçiminde tasfiye tahtasına oturtarak dikenli gül bahçesi yaratmak peşindedir. Emperyalist güçlerin aralarındaki çıkar çatışmalarına karşın bütün bu politikalarda esasta bir uyum ve birlik içinde oldukları bilinen bir gerçektir. İster sınıfsal-sosyal siyasi hareketler, ister etnik (ve hatta dinsel) mantalıyla radikal hareketler olsun, silahlı mücadele temelinde gelişen tüm bu haklı mücadele ve savaşları "terör" hareketi olarak değerlendirip tasfiye edilmelerini sağlamak, neredeyse bütün emperyalistlerin tam ve stratejik olarak uzlaştığı tek noktadır. Bunun sınıf mücadelesinin gelişmesi ve zaferinin önünde kesin bir engel olmadığını Nepal, Hindistan, Filipinler ve dünyanın birçok ülkesinde gelişmiş ve gelişmekte olan Maoist Halk Savaşları gerçeği ispatlamaktadır.

Evet, kapitalist-emperyalist burjuvazi ve ideologlarının hempalarıyla birlikte, silahlı mücadeleler ve devrimci dinamiklerin buzlu sulara gömülmesi emeliyle, dünyayı sarmalayan yasalci legalizm, revizyonist-reformist tasfiyeci bir rüzgâr estirdiklerini; globalim, postmodernizm gibi zehirli yanılsmalar ve diğer "sekere bulanmış mermileriyle" devrimci cephe içinde, sınıf çelişkilerinin" başat olmaktan çıktığı" ve hatta "sınıfların ve sınıf savaşlarının sonunun geldiği" ve dolayısıyla da "Proletarya diktatörlükleri ve komünist partilerinin eskiyerek tarihe karıştığı" vb. şeklindeki ihaneti örmeyi belli ölçüde başardığını söylemek

Reformizmi; ege-
men sınıfların tayin
ettiği yasalar ve ta-
nındığı şartlar çerçe-
vesinde; mevcut
düzenin katı-temel
sınırları dışına taş-
madan, bu anlamda
da gerici devlet öl-
çüleri anlamında
meşruiyete sahip
bir nitelikte kalarak,
parça parça reform-
sal iyileştirmeler yo-
luyla mevcut düze-
nin içten dönüşüm-
lerle nitel değişime
uğrayabileceğine
dayanan, kapitalist
sistemden sosyalist
sisteme geçişi, dev-
rimci zor dışında
öngörerek gerçekte
devrimi reddeden,
ideolojik-teorik ba-
kimdan MLM'ye
düşman bir ideolo-
jik-politik akım ola-
rak tanımlamak
mümkündür

mümkün. Dünya çapında gü-
dülen emperyalist manipülas-
yon ve ideolojik saldırının, ül-
kemiz devrimci hareketinde kü-
çümsenmeyecek boyutta yasal-
cı tasfiyecilik depresyonu şek-
linde dışa vurumu ve bunun en
taze örneklerinden olan "yeni
sentez" in ölü doğumu anlaşılır
olmakla birlikte, kuşkusuz ki,
uluslararası tasfiyeci dalganın
kopmaz bir parçası ve neo libe-
ral saldırının utangaç yankısı-
dır. İdeolojik-politik cephede
yaşanan bu gelişmeler, kendi
başına bağımsız ve lokal değer-
de olmayıp uluslararası düz-
lemde etkileşim ve uyum halin-
deki cereyanı oluştururlar.

Unutulmamalıdır ki, MLM bilim
ve ideoloji gibi, revizyonizm-re-
formizm turu burjuva ideolojik
akımlar da evrenseldir. Dolayı-
sıyla, karşı karşıya olduğumuz
bütün parlamentarist, yasalçı-
düzen içi ve tasfiyeci reformist
akım türleri, uluslararası re-
vizyonist-reformist tasfiyeci
akımla aynı kundakta olup, neo
liberal emperyalist ideolojik sal-
dırının ideolojik cephedeki des-
tekçileri durumundadırlar. İşte
göğüslememiz ve mücadele et-
memiz gereken MLM'nin temel
ilkelerine yönelmiş neo liberal
politikalar destekli revizyonizm
ve yasalçı reformizmin tasfiyeci-
lik saldırısıdır.

Sınıf Mücadelesinin Özürlü Doğumu Olarak MLM'den Kopan REFORMİZM!

Her şeyden önce, savunduğu-
muz ya da "saldırdığımız" şeyin
bütünlüklü bir tanımlamasını
yapmak ve o şeyi temel karak-
teristikleri ve ayrıntılarıyla orta-
ya koymak şarttır. Eylemin her
biçiminde ilk adım, amaç ve he-

defleri nesnel bir tanım, tahlil
ve değerlendirmeye işe koyul-
maktır. Amacımızı yeterli ve bi-
limsel olarak açıklayamazsak
ve aynı biçimde hedefimizi de
bu ölçüler içinde izah edip so-
mutlayamazsak; açık ki, doğru
bir yöntem izlememiş olup, ba-
şarılı da olamayız.

Bu yazı kapsamında amacımız,
devrim ve komünizm yürüyüşü-
nün önünde ideolojik bakı-
mdan engel teşkil ederek ideolojik
düşmanlarımız durumundaki
akımlar arasında yer alan refor-
mizmin gerçek yüzünü bir kez
daha teşhir ederek, devrimci ya-
pı ve kitleleri bu tehlikeye karşı
koruyup uyarmak ve böylece sı-
nıf hareketi içinde tam bir zehir-
li virüs işlevi gören burjuva ide-
olojisinin zararlarını önleyerek
devrimci ideoloji ve çizginin üs-
tünlüğünü ideolojik mücadele
yoluyla yeniden kanıtlamaktır.
Hedefimiz, amacımızda göröl-
düğü gibi, burjuva ideolojik, po-
litik ve örgütsel tasfiyeci oportü-
nist akım türlerinden olan
sağ tasfiyeci reformizmdir.

Sınıflar mücadelesi sahnesin-
de, ara katmanlar proletarya-
nın sınıfsal müttefiki durumun-
daki güçleri oluştururlar. Bun-
ların ideolojik-politik nitelikleri
MLM olmasa da sınıf kökenleri
itibarıyla dost-müttefik kesim-
ler arasına girerler. Mark-
sizm'den kopmuşlardır ancak
sakatta olsa sınıf hareketinin
çocuklarıdır. Bu bakımdan
sınıf hareketi bunlara karşı uz-
laşmaz bir ideolojik mücadele
yürütmekle birlikte, siyasi he-
defleri-düşmanları arasına ala-
maz. Tamamen ideolojik-teorik
cephede olan bu mücadelenin
metodu yukarıda özetlediğimiz
niteliktedir. Asla kaba-fiziki
şiddet barındırmaz. Reformiz-
min sınıfsal kökeni ve reformiz-
me karşı mücadele yöntemi bu

özet içindedir.

Şimdi reformizm hakkında bilinen tanımı yaparak tahlil ve değerlendirmelerimize geçebiliriz. Tanım, reformizm hakkında bize genel bilgi vererek onu temel özelliğiyle tanımamıza yardımcı olup hedefimizi gösterir. Gerçeği tespit etmek, yorumlamak ve değiştirme pratiğine girmek, devrimci felsefe ve diyalektiğin tutumudur. Önce tahlile dayalı tespit, sonra yorumlayarak çözüm...

Sözlükten alıntılanarak başlayalım;

"Reform:(lat. Reformare, yeniden biçim vermek)

1) Dönüşüm, değişim, yeniden kuruluş (örneğin; ekonomik reform, eğitim reformu...)

2) Egemen sınıfların temel ayrıcalıklarına, toplumsal-siyasal yapının temellerine dokunmadan, var olan düzeni koruyarak, egemen devletin yönetim çevrelerince gerçekleştirilen politik yenileşme, düzeltme hareketleri." diye tanımlanmaktadır.

Reform ihtiyacı veya reform olarak olgusal hareketin, reformculuk- reformizm siyaseti ve felsefesinin temeli olduğunu söyleyelim. Özcesi reformizmi; egemen sınıfların tayin ettiği yasalar ve tanıdığı şartlar çerçevesinde; mevcut düzenin katı-temel sınırları dışına taşmadan, bu anlamda da gerici devlet ölçüleri anlamında meşruiyete sahip bir nitelikte kalarak, parça parça reformsal iyileştirmeler yoluyla mevcut düzenin içten dönüşümlerle nitel değişime uğrayabileceğine dayanan, kapitalist sistemden sosyalist sisteme geçişi, devrimci zor dışında öngörerek gerçekte devrimi reddeden, ideolojik-teorik bakımdan MLM'ye düşman bir ideolojik-politik akım olarak tanımlamak mümkündür.

Reformculuk, reformun siyaset edilmesi hali, ideolojik akım olarak biçimlenmesi ya da felsefi savunusudur. Ama egemen sınıf devleti ve düzenini koruyup pekiştirmenin hareketi ya da felsefesidir. Reform, değişim-dönüşüm yönünde bir eylem ya da bir hareket, reformculuk ise, reformun sistemleşmiş ve devrimi reddetme kaydıyla, yenileşme-düzeltilme hareketleri ve felsefesidir. Reformların ve reformist taleplerin amaçlaştırılmasıdır. Reformizm reformculukla aynı şeydir, reformculuk hareketinin 'im'leştirilmiş akımsal ifadesidir. İşçi sınıfı hareketi içinden çıkan ve ondan kopan hali ve ideolojik-politik-örgütsel olarak sağ tasfiyecilik akımının felsefi ifadesidir.

Bu tanım ve özetlemeden, reformun, nitel anlamda reformculuk ve reformizmden ayrı olduğu; ancak reformculukla reformizmin öz ve nitelik bakımından aynı oldukları açığa çıkmaktadır. Reform,

her hangi bir ideoloji, sınıf ve devlet niteliği tarafından her hangi bir alanda gerçekleştirilen iyileştirme adımı veya hareketi vb. dir. Sınıflardan bağımsız olmasa da onlar karşısında esasta kayıtsızdır. Hangi sınıf ve hangi amaçla kullanırsa ona hizmet eder, genel olarak da ileriye doğrudur. Reformculuk-reformizm ise tamamen sınıfsal ideolojik akım olup burjuvadır. Böylece, açığa çıkan iki önemli nokta daha belirir.

Birincisi; siyasi iktidar mücadelesine bağlı ve tabi olarak ve mücadelenin gereği olarak reformları savunmanın; devrim hedefi ve devrimi savunmanın önünde engel olmadığı-olamayacağı; bilakis, reformlar için de mücadele etmemizin gerektiği ve reformların siyasi iktidar savaşımızın hem tabii kazanımları, hem de siyasi mücadelemizin tek tek sorun ve taleplerde somutlanarak üzerinde yükseldiği genel mücadelenin birer parçaları olarak; reformlar için mücadele etmemizin doğruluğu açığa çıkmaktadır. Reformları, amaçlaştırmamak kaydıyla savunmamızın gerekliliği açıktır. Reformlar, devrim mücadelemizin birer araçlarıdır. Reformlar uğruna mücadele, demokratik mücadele anlamında reformist taleplerin savunulması-bunlar için mücadele edilmesi demektir. Reformizm perspektifi veya bakış açısıyla, yani, reformist talepleri amaçlaştırmak değil, devrim perspektifiyle ve demokratik mücadelenin parçaları-unsurları olarak ve bu anlamda reform taleplerinin savunulması doğru olanıdır. Bu anlamdaki reformist talepler için-uğruna mücadele, demokratik mücadelenin içinde olup, devrim hedefine bağlı reform talebi üzerindeki mücadele biçimi ya da aracıdır. Reformist talepler için mücadeleyi savunuruz. Bu, onları amaçlaştırdığımız, devrim perspektifi önüne çıkardığımız anlamına gelmez.

Elbette ki, her reformist talep savunulamaz. Ama bu, genel kaideyi oluşturmaz. Talebin nasıl ve hangi amaçla ele alındığı, muhtevasının ne olduğu, devrimci mücadele karşısında oynadığı rol ve dolayısıyla da tarihsel-toplumsal konjonktürde kazandığı içerik, gibi meseleler bizlerin kriterleridir. Buna uygun olarak, demokratik mücadele ve demokratik hak ve talepler kapsamında bulunan reformist talepleri savunuruz. Örneğin, Kürt ulusunun demokratik muhtevaya sahip hak ve taleplerini savunmamazlık yapamayız. Bunları savunurken, elbette ki, ulusal bağımsızlık hakkını ihmal edemez ve bağımsızlığı yolundaki mücadelenin araçları-parçaları olarak ele alırız. Kürt ulusal hareketinin ya da yasal partisinin, bu talepleri amaçlaştırmak, yani gerçek anlamda reformist

yaklaşım ve politikalarla savunması, bizlerin Kürt ulusunun demokratik muhtevaya sahip mücadele ve taleplerini savunmamız önünde engel olamaz. Ana dilde eğitim talebi; ulusal hareketin ele alış ve savunulmuş biçimi reformisttir. Böyle olmasına karşın, bizler bunu savunmamızlık yapamayız ama kendi perspektifimizle ve demokratik muhtevası gereği savunuruz. Yani sıra, onurlu ve demokratik koşullara sahip olmayan barış taleplerini destekleyemez-savunamayız. Dahası, reformist talep, amaç haline getirilerek savunulamaz. Ama amaca bağlı olarak savunulur.

Lenin, "Reform, tarihsel olarak ileriye doğru atılmış bir adımdır" derken, latife yapmıyor, söylediğinin sorumluluğunu bilerek taşıyarak konuşuyordu. Marks'ın, "İleriye doğru atılmış bir tek adım, bir düzüne programdan daha değerlidir" aforizması son derece eğitici. Mao'nun, "devrime hizmet eden en küçük bir gücü bile ihmal etmeden devrim için kullanma"(ybaç) öğüdü oldukça anlamlıdır. Halkımızın "Domuzdan bir kıl koparsan o kardır" şeklinde kullandığı atasözü, bencillik ve pragmatizmden uzak yorumlandığında yol göstericidir.

Kanaatimizce, "niçin reformlar için mücadele etmeliyiz" sorusu da yanıtlanmış olmaktadır. Niçin reformlar için mücadeleyi savunmalıyız? Çünkü reformlar, devrime hizmet ve halka faydalı olup daha iyi şartlar getirdiği ve karşı devrimi sınırlayıp geri ittiği için. Kötü değil, iyi oldukları için. Mücadele ve emeğimizin, yani ödediğimiz bedellerin küçük de olsa ürünleri olduğu için savunmalıyız. Ya da tersten sorarak doğruyu bulalım; Neden reformlar için mücadele etmeyelim ki? Etmemiz kadar normal bir davranış olamaz. KAYPAKKAYA yoldaş, bu mücadeleyi yürütmemiz gerektiğini bilimsel yaklaşımla açıkça ifade etmektedir: "Proleter devrimci hareket reform uğruna mücadele içerisinde yer almalıdır. Fakat mücadelemizin birer aracı olarak onu amaçlaştırmadan yer almalıdır, neyin aracı, demokratik devrimimizin bir aracı olarak yer almalıdır." demektedir.

R e -
formizm, gerici-burjuva sınıfların işçi sınıfı hareketi içindeki ideolojik temsilcisinden başka bir şey değildir. Tam bir sağ tasfiyeci devrim düşmanı, uzlaşmacı-liberal uyuşturucu ve burjuva-ideolojik gerici bir akımdır. Reformizmin özü, burjuva gerici düzeni kutsayan ve devrimin kitlelerin eseri olduğuna inanmayarak devrime derin bir güvensizlik besleyen karamsarlıktır

İktidarcı; Reformizm veya reformculuğun aynı şeyler olarak devrimi yadsıdıkları, egemen sınıfların temel çıkarları ve düzenlerinin temellerine dokunmayıp korudukları, bununla da yetinmeyip gerici hakim sınıf iktidarlarını onararak pekiştirip kalıcılaştırmaya yarayan hareket ve akımlar olduğu, kesinlik kazanan rolleri olarak öne çıkmaktadır. Dahası, bu ikisinin öngördüğü değişim-dönüşüm ya da düzeltme-yenilenmeleri de yine egemen devletin kendi eliyle yaptığı, yani açıkça gerici devlet ve sistemlerini koruyup güçlendirme amacıyla başvurdukları orta yerdedir.

İsterse, aynı nitelikteki değişim-dönüşüm vb. savunusunu (reformculuğu), devlet ve yöneticisi kesimler değil de işçi sınıfı hareketi adına başka birileri savunsun, yani bildik reformistler savunsun, reformculuğun özü ve felsefesi aynıdır, devrimi yadsımaktadır. Açık ki, ne adına olursa olsun, ideolojik akım olarak devrimin önündeki bu buz dağı, gerici sınıf diktatörlüğünün besleyici ve koruyucu olan bu sağ tasfiyeci illet, ne benimsenebilir ve ne de savunulabilir. Böylece, reformculuk veya reformizmin, ideolojik cephe devrime düşman bir akım olup, tavizsiz-uzlaşmaz ve keskin ideolojik mücadelede önceliklerimiz arasında olduğu açığa çıkmış durumdadır.

Reformizmin Doğuşu

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, gelişen üretici güçlerle hakim olarak hüküm süren gerici üretim ilişkilerinin uyumu bozulmuş oldu. Mevcut toplumsal sistem, bu sistemin sahibi olan gerici sınıfların ihtiyaçlarını artık tam olarak karşılamada yetersiz kalıyordu. İlerici-devrimci sınıf olarak gelişen burjuvazi sistemin geliştirilmesini koşulladı. Bir taraftan, sistem gelişen kapitalist burjuvazinin ihtiyaçları temelinde, liberal politikalar benimsenerek parça parça reformlarla düzenlenip yenilenirken, diğer tarafta gelişmeye ayak direyen feodal muhafazakâr sınıflar gelişen burjuvazi tarafından devrimlerle alaşağı edilmeye başlandı. Bu, burju-

va demokratik devrimlerinin eşikte olduğu ve feodalizmin bağrında burjuva kapitalist sınıfın doğup geliştiği dönemdi. Devrimci sınıf geliyor ve gerici sınıf sistemini devrimlerle yıkıyordu. Bu tehdit, mevcut egemen sınıf güçlerini yenilenmeye, reformlara itiyordu. Devrimlerin önlenip boşa çıkarılması ve böylece iktidarın elde tutulması için liberal reformcu yolun benimsenmesi en akıllı ve neredeyse tek yoldu. Özcesi, reformculuk-reformizm, devrimci gelişmenin baskılanması sonucu ve devrimi engellemenin aracı olarak doğdu. Reformculuğun, kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak İngiltere'de doğduğunu da ekleyelim.

Reformculuğun liberal burjuvazinin ya da burjuvazi ve onunla birleşen gerici sınıfların liberal politikası olduğu ve gerici egemen sınıfların toplumsal sistemlerini organize ederek, sınıfsal menfaatlerinin ihtiyaçları temelinde yeniden tesis edip korumanın ve daha da güçlendirmenin yöntemi olarak başvurdukları bir manevra olduğu saklanamaz. Devrim ve devrimci sınıflara karşı gerici burjuvazinin ya da egemen sınıfların kullandığı bir hile olduğu gün kadar açıktır. Reformculuğun; kelimenin tam anlamında, gerici, burjuva egemen sınıfların "can simidi" olduğunu söylemek, gerçeği tam olarak dillendirmek olur.

Gerici sınıflardaki reform hareketi, işçi sınıfı hareketi içinde ortaya çıkan ve ondan koparak burjuva ideolojik akım durumundaki reformizmin sınıfsal temeldir.

Reformculuğun tüm bu temeli, onun işçi sınıfı hareketi içindeki halidir de. Ütopik sosyalistlerin reformizmin ilk temsilcilerinden olduğunu söylemek, yanlış olmayacağı kadar, gereklidir de. Sosyalizmi savunuyorlardı ama onu, sınıflar çatışmasının doğasına uygunluk içinde değil, ileri üretim ilişkilerini geliştirip temsil ederek, örnek teşkil ederek, bunların gerici olanın yerini üstünlükleriyle alacaklarını ve bütünlüklü gelişmelerle kapitalist sistemin yerini ileri olan sosyalist sisteme bırakacağını düşünüyorlardı. Dolayısıyla, özünde sosyalizmi bir hayale dönüştürüp imkânsızlaştırıyorlardı. Rol her zaman ve her yerde aynıydı...

Devrimci sınıf hareketi, burjuvazinin devrimci olduğu çağda, daha da doğrusu işçi sınıfının kendi devrimci partisi olmadan ya da Komünist Manifesto ve Paris Komünü öncesi "Çartist" mücadeleler döneminde, kısacası işçi sınıfının, "kendisi için sınıf olduk"tan önceki, "kendiliğinden sınıf" olduğu dönemde, pek tabi ki bu dönem de sınıf hareketine burjuvazi önderlik yapıyordu. İşçi sınıfının

gelişim düzeyinin diğer ideolojik-teorik-politik etkenlerle birlikte kendi öz proleter sınıf partisinin varlığına uygun olmadığı için ve burjuvazi de devrimci olduğu için, işçi sınıfı burjuvazinin peşinden sürükleniyordu. Ve elbette ki, bütün bu dönem de sınıflar mücadelesiydi, sınıf mücadelesine tanıklık yapıyordu. Bu bakımdan burjuvazinin önderliğinde ve aynı zamanda kendiliğinden ve Çartist mücadeleler döneminin hepsi, işçi sınıfı mücadelesinin ilkel dönemi olarak işçi sınıfı hareketinin ta kendisidir. Bu gerçeklikten hareketle, reformizmin işçi sınıfı hareketi içinden çıktığı ve ondan koptuğu tespiti yanlış değildir. Reformculuğun sınıf zemininin gerici-burjuva egemen sınıflar olduğu gerçeği ile onun ideolojik-teorik olarak işçi sınıfı hareketi içinde doğup ondan koptuğu tespitleri bir biriyle çatışmaz. Liberal burjuvazinin reform hareketi, işçi sınıfı hareketi içinde ideolojik akım olarak var olmuştur...

Gelişmiş kapitalist emperyalist toplumlarda reformizmin palazlandığı ya da beslendiği bir sınıfsal dayanak ya da aldığı biçim kuşkusuz ki, işçi aristokrasisidir. Sınıf hareketini içten bölen ve burjuvaziye yamayan büyük bir unsurdur işçi aristokrasisi. Belki de reformizmin vardığı en baltalayıcı ve tehlikeli hal budur. Reformizmin güçlenmesi anlamında yeniden doğumu da diyebiliriz işçi aristokrasisine.

Reformizmin Özü

Reformizm, gerici-burjuva sınıfların işçi sınıfı hareketi içindeki ideolojik temsilcisinden başka bir şey değildir. Tam bir sağ tasfiyeci devrim düşmanı, uzlaşmacı-liberal uyuşturucu ve burjuva-ideolojik gerici bir akımdır. Reformizmin özü, burjuva gerici düzeni kutsayan ve devrimin kitlelerin eseri olduğuna inanmayarak devrime derin bir güvensizlik besleyen karamsarlıktır. Başka türlü, proletarya ve halk kitlelerinin kurtuluşunu burjuvazinin icazetine havale eden, düzen içi iyileştirmeler ve tedrici gelişmeler yoluyla sığ olan görüşü açıklanamaz. O, devrim hakkı ve kaçınılmazlığını, devrimci sınıfların yeteneğine has bir şey olarak görmemekte ve bunların devrimci eylem hareketleriyle tarihi yazma kudretine sahip olduklarını inkâr ederek, bu hakkı burjuvaziye tanıdığı gibi, devrimin kaçınılmazlığını görmemekte-saklamaya hizmet etmektedir. Sınıflar savaşımının toplumlar tarihini ilerleten yegâne güç olduğu ve toplumlar tarihinin sınıflar mücadelesinden ibaret olduğu gerçeğini utanmazca atlamakta-yok saymaktadır.

Fillen sınıflar mücadelesi tarihini inkâr etmektedir. Gerici sistemi kutsayıp baki kılma eğilimindedir. Reformizmin bütün özü budur.

İngiliz Fabianlar, aydınlardan ve işçi sınıfı önderlerinden oluşan politik bir grup olarak işçi partisi için teorik temel oluşturuyorlardı. Bunların, "derece derece değişimin kaçınılmazlığı" şeklindeki özet görüşü reformculuğun özünü oluşturur. Bu görüşün daha somut ve açık biçimi ise, Kapitalizmin (ki, aynı zamanda bütün gerici sistemlerin), "hiç bir niteliksel değişiklik olmaksızın", yani devrim olmaksızın, "bir dizi tedrici değişiklikle Sosyalizme" ve elbette ki, diğer ilerici-devrimci toplumsal sistemlere "dönüştürülebilirler" şeklindedir.

Bu görüşler tamamen saçma, gülünç ve aldatmacadan ibarettir. Sosyal patlama olarak bir sınıf devrimi yaşanmadan-böylesi bir nitel patlama olmadan, gerici-en gerici egemen sınıfların kendi iktidarlarını devrimci sınıflara terk edebileceğini ileri sürmektedir. Bu safasalarına inanacak kadar safdilli olduklarından emin olunamaz. O halde bu görüşlerinin altında yatan temel bir ögenin, karamsarlığın batağında büyüyen sağ tasfiyeciler-teslimiyetçi ruh hali olduğu söylenebilir. Karamsarlığı temelsiz düşünceler beslediği doğrudur.

Kendiliğinden gelişmelerin evrim yoluyla, toplumsal-siyasal sistemin nitelik olarak değişmeye uğrayacağını ileri sürmek, olsa olsa gerici ve emperyalist burjuvazinin karakterini anlamayacak kadar "yalın kat düşünce" ve yoksul beynin, bir o kadar da uzlaşmaz sınıflar arasındaki köklü düşmanlıktan bihaber olan sınıflar ötesi yaratıkların işi olabilir. Ya da burjuva ideolojinin gönüllü savunuculuğunu üstlenen hizmetçilerinin ve tarih çarpıtcısı riyakârların işi olabilir. Gerici sınıfların isteyerek-kendi rızasıyla, bırakalım iktidarını, bir tek lokmayı bile halka reva görüp verdiği tarih boyunca görülmemiştir. Onlar, daima ezilen emekçi halk kitlelerini sömürmüş ve egemenliklerini sürdürmek için acımasızca baskı ve zulüm uygulamışlardır. Hep isteyip almış, zorunlu kalmadıkça hiç vermemişlerdir.

Sömürü, baskı ve mezalim uygulama, gerici hakim sınıfların varlık gerekçesidir. Bunu yapmaksızın ayakta kalmaları ve varlıklarını sürdürmeleri düşünülemez. Haksız kazanç, emek gaspı ve gerici zor üzerinde karakterize olan, bu öze dayalı bir siyasal sistemin sahibi olan gerici burjuva asalak sınıfların, iktidar nimetlerinden vazgeçmeleri anlamına gelen toplumsal-siyasal sistemlerinin nitelik değişimine-sınıfsal el değişimine göz yummalarını

ummak, ahmakça bir akıl almazlık ve tamamen hayalden ibarettir.

İktidarın ele geçirilmesi ve yeni nitel bir toplumsal-siyasal sisteme geçilmesi, tamamen devrimci zor biçimleriyle mümkündür. Gerici sınıflar iktidarını kolaylıkla bırakmayacak, yenilmeden vermeyeceklerdir. O halde proletarya ve geniş halk kitleleri kesin bir savaşla ve gerici sınıfları yenilgiye uğratabilecek olan devrimci zor yoluyla iktidarı almaktan başka bir şansa sahip değildir. Bu o kadar kesin ki, düşünme yeteneğine sahip olan her kes bunu algılar. "*Zor, eski toplumun bağrında doğup gelişen her yeni toplumun ebesidir.*" (ybaç) sözü boş bir söz değildir. Mesele iki düşman sınıf arasındaki mesele olduğundan, bunlar arasındaki iktidar sorununun çözümü, ancak ve ancak bu iki sınıfın savaşarak yenilmesi biçimiyle vücut bulan nitel patlama sonucunda iktidar paylaşımı halledilebilir-yeni toplumsal sistem nitel olarak değiştirilebilir.

Ekonomik alt-yapının da siyasi üst-yapının da kesinlikle sınıf karakteri vardır. Sınıflardan bağımsız bir gelişme-hareket vb. olmadığına göre, üretici güçlerin kendisine uygun üretim ilişkileri- üst-yapı talebi, kendiliğinden evrim yoluyla değil, siyasal-ekonomik sınıfların müdahalesi dışında olmayıp müdahalesi dahilinde gerçekleşebilir. Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki büyük uyumsuzluk, ancak büyük siyasi sınıf devriminin nesnel koşullarını-patlamaların zeminini hazırlamış olur, kendiliğinden, sınıfların iradesi dışında devrim gerçekleştirmiş olmaz. Reformizmin temeli çürük, ileri düzen savunusu ise sınıflı toplum doğasına aykırı tam bir hayaldir.

Devrim, objektif şartların yanı sıra subjektif etmenin de hazır bulunmasını gerektirir. Subjektif etmen, üretici güçlerin esas olan üretici-emekçi sınıfın siyasi-ideolojik-örgütsel açılardan önder örgütü-Komünist partisidir. Dolayısıyla, devrimin nesnel zeminiyle birlikte subjektif öge olarak siyasi devrim partisinin olması devrimin gerçekleşmesi için şarttır. Devrimci sınıfın kendi siyasi devrimi veya savaş örgütüyle iktidardaki sınıfı alaşağı etmek üzere hücumla geçip bunu gerçekleştirmede durumda, bir devrim ve sistemin nitelik olarak değişmesi söz konusu olamayacağı gibi, özellikle de komünist partisi önderliğinde bir devrim gerçekleştirmede koşullarda, gerçek devrimci bir iktidar ya mümkün olamaz ya da gerçekleşse bile ayakta kalamaz. Reformizm bu görüş açısından tövbeyle yoksundur. Bu gerçekler, reformizmin "elma ile ar-

mutları karıştırdığını" ve sınıflar mücadelesi bilimi karşısında sınıfta kaldığını göstermektedir.

Kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak, Avrupa'da üretici güçlerin gelişmesi muazzam bir durumdaydı. Asya-Doğu hala geri orta çağ koşullarının hükümündeydi. Marks'tan, bir dönemiyle Lenin'e kadar her kes Avrupa'da devrimler bekliyordu.(Bu beklentinin mevcut gelişme ve tarihsel koşullar içinde anlaşılır olduğunu tartışma dışı bırakalım.) Tüm bunlara rağmen, devrim beklenen yer tersine Doğuda-Rusya'da patlak verdi. Güneş Doğudan doğdu. Marks'ın bu öngörü "yanılgısının" arkasına sığınarak, ama Marks'ı çarpıtarak-ona tezat oluşturulan ve özü sınıf işbirlikçisi üretici güçler teorisi olan "Avrupa merkezci" siyasetler, "Doğu Rüzgârının Batı Rüzgârını Alt etmesiyle"(yba.) iyice toz-buz oldu.

Demek ki, üretici güçlerdeki gelişme bir devrim için ve dahası kapitalist düzenin "tedrici gelişmeler veya aşama aşama gelişmeler" yoluyla sosyalist düzene dönüşmesi için yetmiyormuş-bunu sağlayamaz. (Reformizm ölüp ölüp diriliyor burada...) Demek ki, üretici güçlerin gelişmiş olması her zaman devrimci durumun ve devrim şartlarının toplam olarak var olduğu anlamına gelmiyor-gelmez.

Nitekim devrim önce kapitalist ülkelerde gelişmedi. Eğer revizyonist-reformistlerin tezleri(özellikle üretici güçler teorisi, tedrici gelişmelerle düzenin nitel değişim düzeyinde dönüşmesini öngören akımlar ve Troçkist aşamalı kesintisiz devrim teorisi... Bu benzer türdeşlerin hepsi ya da birisi) doğru ve bilimsel olmuş olsaydı, devrimin önce kapitalist Batı devletlerinde patlak vermesi gerekmez miydi? (Reformist teoriler bu tarihten beri dö-küntüydü...)

Öyle gerekiyordu ama öyle olmadı, devrim, geri ülkelerde patlak verdi. Çünkü bura halkları çok daha acımasız sömürü, baskı ve zulüm koşulları altında yaşıyordu. Yani devrimin objektif koşulları buralarda daha güçlüydü ve halk kitleleri daha çok devrim istiyor-daha çok devrimciydiler. Kültürel-demokratik olarak daha geri olmaları-"çağdaş" Batı toplumları kadar modern ve ileri toplumlar olmamaları, bura halklarının daha az devrimci olması veya olduğu anlamına gelmiyor, ya da buna yol açmıyordu. Bilakis, devrimin objektif koşulları bu geri toplumlarda güçlüydü ve devrim için belirleyici olan temelde buydu. Devrimci koşullarda devrimin büyümesi son derece tabi bir gelişmeydi.

Marksizm evrensel bir ideolojydi ve coğrafya-sınır

gibi engeller tanıyamazdı. Bu ideolojiyle donanan bura sınıf partileri, mevcut devrimci durum üzerinde gelişerek devrimlerini önce gerçekleştirdiler. "Demokratik kapitalizm" koşullarından mahrum da olsalar, devrimci sınıf hareketi içinde kendi önder partilerini yaratarak toplumsal alt-üst oluşlara yol açıp dünya halklarına ilham verdiler. Böylece, Reformizm ve revizyonizmin sıkı sıkıya sarıldığı çürük tezleri çöpe atarak, modern Batı toplumlarını geride bıraktılar. Batının bilgili-"aydınlanmış" toplumlarının devrimleri gerçekleştirerek, cahil ve "devrim yapamaz" durumdaki Doğu halklarına öncülük yapması ya da Doğu halklarının kurtuluşları için muhtaç oldukları mutlak Batı devrimi teorileri, Doğu halklarının devrimci atılımıyla ters-düz oldu.

Tarih, bu ideolojik akım ve teorilerin öngördüğü bir tek devrime, bir tek düzenin nitel değişime tanık olmadı. Gariptir ki, reformizm ve revizyonizm MLM düşmanlığında bir türlü uslanmadı.

Ülkemiz Sınıf Mücadelesi Yelpazesindeki Reformist Yapılar

Ülkemizde sınıf mücadelesi cephesini oluşturan örgütlenme ve yapıların oldukça kabarık-kalabalık ve dağınık bir durumda olup, mücadelenin ise bu kabarıklığa tezat olarak dar-geri ve zayıf olduğunu söylemek doğru olacaktır. Nicel anlamda kabarık olan ancak nitelik olarak geri ve zayıf olan bu örgütlenme ve mücadele realitesi, devrimci temelde tesis olan örgütlenmelerin güdük ve marjinal duruma düşmelerinin de bir resmi ve gerçekliğidir. Madalyonun diğer yüzü ise, devrimci öz ve duruştan yoksun olan reformist hareketlerin önemli bir yer tutması gerçeğidir. Kof örgütlenmenin esası oluşturduğunu ve bunun da ülkemiz devrimci hareketini nitelik ve nicelik bakımından geri bıraktığını tespit etmek isabetli belirleme olacaktır. Devrimci hareketin cılızlığı, devrimci durumun geriliğinden ve devrimin kitle temeli ve tabanının zayıflığından değil, nitelikli örgütlenmelerin zayıf ve etkisiz olmasından ileri gelmektedir. Devrimci halk kitleleri mevcuttur, ancak gerekli önderlik yeteneği ve misyonu zayıflıkla eksiktir.

Devrimci sınıf hareketi içinde reformist öz ve nitelik temelindeki yapılar, önemli orandaki devrimci kitleleri gerçek devrim mecrasından çekip düzen içi potada eritmektedirler. Maalesef devrimci öзде gelişen hareketlerin halk kitleleri üzerindeki etkileri-özellikle örgütsel etkileri, reformist temelde ge-

lişen hareketlere oranla daha az ve zayıftır. Komünist hareketin durumu da oldukça sınırlıdır. Bu durum devrimimizin gelişimini etkilemektedir. Zira devrimci dinamiklerin-kitlelerin devrimle birleşmeleri objektif olarak engellenmiş olup, güç ve enerjileri düzen içinde çarçur edilmektedir. Komünist hareket, tasfiyeci reformist ve bolumum oportünist hareketlerin halk kitleleri üzerindeki teorik-ideolojik-örgütsel etkisini kırmadan kendi etkisini kuramaz ve kitleleri örgütleyip devrime seferber edemez.

Reformizmin ülkemiz devrimci hareketi önünde önemli bir engel ve hareket içinde ciddi bir zaafıdır. Ülkemizde, devrimci kitleler üzerinde etkisi kırılarak engel olmaktan çıkarılması gereken ve genel olarak bulunan revizyonist-reformist tasfiyeci akımın belli başlı temsilcileri şunlardır. ÖDP, EMEP, İP, TKP, HAK-PAR, SDP, DTP... Bu partiler, reformizmi temsil eden esas partilerdir. Bunun dışında başka küçük örgütlerde bulunmaktadır.

Sınıf kökenleri itibarıyla devrimci olan sınıfların bir kesiminin siyasi temsilcileri durumundaki bu siyasal partiler, sınıfsal olarak devrimci olmalarına rağmen siyasi-ideolojik temsil ve çizgileri bakımından devrimci değil, reformisttirler. Sınıfsal köken ve durumları farklı şey, ideolojik-siyasi çizgi ve durumları farklı şeylerdir.

Reformist hareketlerin doğasına uygun olarak, ülkemizdeki reformist hareketler belli noktalarda aynı özünü yansıtır, bunlarda birleşmektedir.

Devrimin zora dayalı örgütlenip gerçekleştirilmesinin kuvvetle-köklü inkârı ve silahlı mücadele düşmanlığı ortak özelliklerinden biridir. Yukarıda saydığımız partiler de tarihsel ve toplumsal koşullara uygun olarak devrimimizin silahlı mücadele içinde gelişeceğini ve devrimin, zorun şartlarımızda aldığı biçimle örgütlenip gerçekleştirileceğini reddetmektedirler. Silahlı mücadele düşmanlıklarını; "şiddet kimden ve nereden gelirse gelsin karşıyız" diyerek devrimci eyleme kin kusan açıklama ve tavırlarıyla ortaya koymaktadırlar. Bu, onların devrimci öz karşısındaki burjuva reformist özlerini gösteren önemli bir ayrımdır.

Bunların Kürt ulusal sorunu ve hareketi karşısındaki tutumları ve genel çizgileri de özünde burjuva sosyal şovendir. Kürt ulusal hareketinin tamamen meşru ve haklı temelde gelişen silahlı mücadele-gerilla savaşına karşı, hakim sınıfların kullandığı dile yakın bir dil kullanmakta ve bir bakıma Türk hakim sınıflarını destekleyici duruma düşerek ezen ulus milliyetçiliğine çanak tutmaktadır.

Gerilla savaşı karşısındaki tutum ve anlayışlarıyla, ezilen ulusun karşısında, ezen ulustan yana tavır takınmış olup milli baskıyı aklamaktadırlar. Kürt ulusunun silahlı mücadelesini, hatalı yanları(kimi yanlış eylemleri) bakımından değil, genel bir olumsuzlama tutumuyla, egemen sınıfların silahlı mücadeleye saldırılarına ve aynı zamanda tasfiyesine yönelik saldırılara ortak olmaktadır. Bu partilerden bazılarının Kürt ulusal hareketi karşısında olumlu yaklaşım gösteren eğilimleri, tamamen ulusal hareketin reformist eğilimiyle birleşme ve onu destekleyerek geliştirme amacından ileri gitmemekte ve bunun pratiğinden başka bir şey de değildir. Ulusal hareketin devrimci yanı ve esas yönüyle değil, reformist yanı ve eğilimiyle ilgilenip tasfiyeciliğe oynamaktadırlar.

Ulusal hareketin reformist eğiliminin, düzenle uzlaşma çabasını koşullayan burjuva milliyetçi ideolojik çizgisi olduğunu, bunun somut-pratik bir ifadesinin DTP misyonu olduğunu da söyleyelim. DTP, pratik örgütte, ulusal hareketin reformist yanı ve eğilimini temsil etmektedir.

(Burada, ulusal devrimci hareket-PKK ile DTP'yi ayırttığımızı ve PKK'yi esasta-politik olarak devrimci değerlendirdiğimizi özellikle belirtelim. Devrimci olan ulusal hareketin silahlı mücadeleyi kullanması anlaşılmalıdır. Ulusal hareketin yasal siyasal partisinin silahlı mücadeleyi yürütme biçiminde değil ama ulusal hareketin taktik olarak kullanmasını inkar etmemesi, hem silahlı reformizme uygundur ve hem de onun silahlı mücadeleyi taktik olarak da olsa savunduğunu göstermektedir. Özü burjuva milliyetçi çizgi olan ulusal hareketin taşıdığı reformist eğiliminin ürünü olarak gündeme gelen yasal partinin, kendi başına ele alındığında reformist olduğu açıktır. Reformist bir araçtır ve ulusal hareketin devrimci niteliğini belirleyen özelliklerinden değil-bu özelliklerini değil, reformist olan yönünü temsil etmektedir. Ancak, ulusal hareketin genel demokratik muhtevası, genel eğilimi, tarihsel ve somut haklılığından hareketle, bu parti diğer reformist partilerle de aynılaştırılmaz.)

Bizim gibi ülke koşullarında da komünist ve devrimci partilerin yasal parti aracından yararlanmaları, yani esas örgüt-örgütlenme ve mücadele biçimlerini korumak kaydıyla ve devrime hizmet etmesi şartıyla yasal parti örgütlenmesine gitmeleri, devrimci öz ve ilkelerine ters olmadığı gibi, bu reformizm de değildir. Ancak bu yasal parti örgütlenmesinin, esas örgüt, örgütlenme ve mücadele

öneminde ele alınması, yani yasal partinin, devrimin stratejik unsuru olarak mücadele ve örgütlenmenin merkezi gövdesini oluşturacak biçimde öne çıkarılarak ele alınması açıktan reformist yoldur.

Söz konusu reformist partiler, nesnel koşullarla uyumlayan örgütlenme ve mücadele yaklaşımları-çizgileriyle devrimi olanaksız hale getirmekte ve fiilen reddetmektedirler. Düzen içi yasal örgüt ve mücadele sınırlarını aşmayan devrim anlayışları, örgüt ve mücadele ilkeleri ve buna bağlı metotları, onların reformizmde konakladıklarının göstergeleri ve reformist özlerinin gereğidir. Bu partilerin programlarında devrimin zora dayalı gerçekleştirileceği yer almamakla birlikte, sosyal pratikleri ve eyleminin içeriği de devrimci öz ve nitelikte değildir. İlegal örgüt ve mücadeleden tamamen kopuk olup, tamamen legal ve barışçıl mücadele ve örgüt-örgütlenmelere dayalı olan varlıkları, reformist doğrultularının açık ifadesidir. İlegal devrimci örgütlenmeyi rafa kaldırıp, yasal-legal örgütlenme ve barışçıl mücadeleyi esaslaştırıp tek biçim olarak ele almaları, onların devrimci ilkelerden uzak olup reformist olduklarını göstermektedir. Hepsinin diğer ortak özelliklerinden biride budur.

Legal parti örgütlenmesi ve barışçıl mücadele biçimini esas aldıkları gibi, reformları, reformlar için mücadeleyi ve diğer demokratik örgüt ve mücadele araçlarını, devrimin temel öğelerini-esaslarını reddederek ele almakta ve devrimci dönüşümü böyle gerçekleştireceklerini savunmaktadırlar. Bu reformist mücadele ve talepleri amaçlaştırmamanın bir biçimidir. Burjuvazinin icazetinde kalarak, onun "merhamet" sınırlarına sığınarak devrimin gerçekleştirilemeyeceği açıktır. Burjuvazinin hayırhah tutumla tanıdığı muhalefet koşulları içinde yürütülen çalışmanın devrime çıkmayacağı ve düzen içi sınırlarda boğulup kalacağı bilinmez değildir. Devrimin, kendi ilkeleri ve genel olarak illegal ve zor esasları temelinde gerçekleştirilebileceği kesindir. Böyle olmasına karşın bunları reddederek tamamen legal ve barışçıl biçimleri temel almak; devrim hedefini karartmak olduğu gibi, düzen içi uğraşla reformlar uğruna mücadeleyi amaçlaştırmak olur. Andığımız partilerin durumu tamda böyledir. Aralarında kimi nüansların olduğunu söylemek gerekse de özünde aynı kulvarda bulunmaktadırlar.

Bütün varlıkları, hakim sınıfların anayasal düzeni tarafından korunarak kabul gören nitelikte burjuva meşruluk zeminindeyken, örgütlenme ve mücadeleleri gibi, talep ve hedefleri de egemen sınıf-

ların tayin ettiği kanunları tanıyan çerçeveyi taşımamaktadır. Bu çerperlerden çıkıp devrimci meşru zemine oturmayan ilgili partiler ve her hareketin hakkı, reformist olarak anılmaktan başka bir şey olamaz. Şayet legal varlıkları ve barışçıl mücadeleleri dışında illegal ve barışçıl olmayan esaslar ihtiva ediyor olsalardı; yani sıra, eylemlerinin içeriği ve ileri sürdükleri talepleri düzen içi arayışı aşıp devrimci perspektif ve çareyi öngören nitelikte olsaydı; kuşkusuz ki, yasal örgütlenme ve mücadele biçimlerini kullanmış olmaları onları reformist kılmazdı. Ancak, durum böyle değil. Kuruluş nitelikleri hakim sınıfların iktidarına açıktan ve direk ya da dolaylı olarak yönelen bir tehlike olmadığı gibi, bütün uğraş ve eylem çizgileri de düzen içindedir. Öte yandan, devrimci eylem ve özellikle silahlı eylem şahsında komünist ve devrimci harekete karşı, en azından kınayıcı açıklamalarda bulunarak da olsa, egemen sınıflarla benzer tutum ve dili kullanmaları önemsiz bir tepki değil, doğal ideolojik sınıf tavırlarının ürünü olup, devrimci ve komünist harekete yaklaşımlarının göstergesidir. Hakim sınıfların bunlara karşı takındıkları hayırhah tutum da bundan ileri gelmektedir.

Düzenin genel olarak devrimci ve komünist hareketin önünü alıp, gelişimini engellemek ve devrimci halk kitlelerinin aldatılması amacıyla kullandığı, daha çok da kaba devrimci hareketin yarattığı basınç karşısında tanımak zorunda kalarak başvurduğu geçici nispi burjuva demokratik hak ve kısıntılar ortamıyla yetinip oyalanan;

Düzenin bekasının devamı için hakim sınıfların halk kitlelerine uyguladığı faşizmi, dolayısıyla da düzenin gerçek yüzünü gizleme amacı ve halk kitlelerini kandırıp yedekleme ihtiyacıyla kullandığı, egemen sınıfların hangi kesiminin halkı ayakları altına alıp ezeceğine-yöneteceğine karar verme işlevi gören araç olmaktan öteye geçemeyen, göstermelik ve uydurma parlamenter sistemi demokratik koşullar olarak telakki edip burjuva parlamentarizmini kutsayarak ona bel bağlayan;

Burjuva-feodal sınıf iktidarı ve gerici-faşist sistemin devrimci tasfiyesi yerine içten geliştirilmesi yoluyla sosyalist sisteme dönüştürülebileceğine canı gönülden inanıp, doğru orantılı olarak sosyal, pratik, eylemlerinin içeriği ve genel talepleriyle burjuva potada duran;

Devrim mücadelesini, anayasal burjuva meşruiyeti ve mevcut gerici faşist egemen sınıfların tanıdığı haklar zemininde sınırlayıp ele alarak, iktidardaki sınıfların tasfiyesini sağlayan siyasi devrimi ger-

çekleştirmeden demokrasiyi kurabileceklerini düşünenler yanılmaktadırlar. Meseleye böyle yaklaşanlar devletin sürekli olan faşist karakterini ve sürekli faşizm olan yönetim biçiminin gerçek yüzünü niyetten bağımsız olarak da olsa gizlemekteler. Ülkemizde demokrasi sorununun devrim sorunu olduğunu görmeyen-görmemelerine yol açan yanılgılı faşizm ve sınıf tahlilleri, bunun da ötesinde düşman sınıflar arasındaki siyasi iktidar sorununu devrim meselesi olmaktan çıkarıp içten reformsal iyileştirmeler ve tedrici gelişmelere indirgeyerek ele alan evrimci yol yaklaşımlarının reformlar uğruna mücadeleyi amaçlaştıran temel doğrultuları; andığımız bu partilerin bütünlüklü doğrultuları, düşman konumdaki sınıflar arası ilişkiyi, uzlaşmaz karşıtık değerinde tanımlamayıp uzlaşır nitelikte ele aldıklarını, yanı sıra "barış içinde bir arada yarışma" biçiminde özü sınıf işbirlikçi olan revizyonist anlayışın destekçileri veya savunucuları durumunda olduklarını göstermekle birlikte, bütün bu özellikleri onların reformist nitelikte olduklarını kanıtlar.

Bunların bazılarının programlarında sosyalizmden vb. dem vurmaları, onların gerçekten sosyalist olduklarını göstermez, tek başına program ifadesi onları devrimci yapmaz. Programdaki ifadeler; devrimci ilkeler ve içerikle desteklenmez, kağıt üzerindeki bu talepler sosyal pratik'in örgüt ve eylem biçimleriyle yürütülüp somutta paralellik arz etmez, örgüt ve mücadele ilkelerinde temsil edilmezlerse ve genel talepler gerici düzen sınırlarını aşmayan burjuva demokratik saha içinde tutulup bunların mücadelesi yasal-barışçıl çizgilere sıkıştırılarak güdükleştirilirse, bunlar değersiz hükümlerden ileri gidemezler. Program elbette önemlidir. "O her kesin gözleri önünde göklere çekilmiş bayraktır." Ancak program kendi başına her şey değil, niteliği belirleyicidir. Evrimci reformist yol ile devrimci sosyalizm hedefini çarpıklıkla bir araya getiren eklektik program niteliği, sosyalizm hedefinden uzak bir programdır. Böyle bir programdaki sosyalizm maddesi sahte olduğu gibi, programın kendisi de devrimci değildir.

Programın bilimsel dürüstlikle oluşturulup aynı samimiyetle savunulup sahiplenilmesi, MLM ilkeler bütünlüğünü taşıması ve aynı ilkeler hükmü altında teorik-pratik ilkelerde tutarlılık kazanarak temsil edilmesi ona gerçek anlamını verir. Devrimci değişirme pratiğine yön vermeyen ve sokulmayan, yanı, sınıf mücadelesini devrimci öze uygun olarak yönetip yönlendirmeyen ve ora pratiğinde temsil edilmeyen, salt kağıt üzerinde tutulan-ka-

lan bir program gerçek manada değersizdir. Sosyalizmi programa koyup, bunu Sosyalizmin devrimci ilkeleri dışında ele almaları; onların Sosyalizmi gerçekte değil, salt motivasyon aracı ve demagogik propaganda malzemesi olarak kullandıklarını kanıtlar. Reformizmin programında Sosyalizme yer vermesi, onun sosyalizm karşısında geri ve yenik olduğunun da göstergesidir.

Faşist devlet de anayasasında faşizmi yasaklar. Buna karşın faşist özü değişmiş olmaz ve faşizmi uygulamaktan geri durmaz. Komprador sınıf partilerinin bazıları da programlarına demokrasi gibi birçok ilerici madde koyarlar. Faşist ya da gerici burjuva iktidar kliklerinin aralarındaki iktidar dalasında demokrasi havariliği yaparak ahkam kesdikleri ve muhalefetteki klik partisi ya da partilerinin, hükümet eden klik partilerine karşı, halkçı, ilerici söylemleri ağızlarından düşürmedikleri bilinmektedir. Ama gerçekte programlarına uygun hareket etmedikleri ve halk kitlelerini peşine takmak amacıyla bunları kullandıkları, hükümete geldikten sonra aynı faşist politikaları uygulayıp gerçek yüzlerini açığa vurdukları gün kadar açıktır.

Demek ki, salt program ya da söylem bütün bir niteliği belirlemek için tek ve yeterli ölçüt olamaz. Programla sosyal pratiğin ahengi şarttır. Programda yer alan taleplerin gerçekte savunulup savunulmadığını; hangi ilkelerle, hangi araç ve biçim esaslarıyla ve nasıl uygulanacağını açıklayan içeriğe bakarak anlayabiliriz. Ölçüt; amaçların hangi ideolojik-teorik-pratik ilkelerle, hangi pratik örgüt ve mücadele metotları temelinde uygulanacağı meselesidir. Amaç ve taleplerle birlikte, bunların hangi ilkelere bağlı olarak ele alındığı, açıklandığı ve tarihsel-toplumsal tüm nesnel koşullara uygun olan devrimci pratik yoluyla gerçekleştirilmesinin benimsenip benimsenmediği önem kazanır. Kısacası, bu partilerin sosyalizmi programlarına koymaları ve sosyalizm savunuları ütöpik sosyalizmi aşmamaktadır.

Özetle; reformist partilerin programlarında devrim, sosyalizm veya başka devrimci sınıf taleplerinin lafzını yapmaları anlaşılır olduğu gibi, bu, onların devrimci programa sahip olduklarının kanıtı ve ideolojik, politik ve örgütsel bakımdan devrimci oldukları anlamına gelmez. Onların devrimci sınıf hareketi ve sosyalizmden etkilendiklerini ve etkilene düzeylerini gösterdiği kadar, kimi devrimci partilerin devrimi terk edip reformizme otururken izledikleri seyri de gösterir. EMEP'in ÖDP'ye oranla, daha fazla sosyalizmin etkisinde olup etki-

lendiği gerçeği ve daha çok devrimci ögeler taşıdığı doğrusu da bunu açıklar niteliktedir. Aynı biçimde, DTP'nin, sosyalizmden belli düzeyde etkilenecek olan ve siyasi olarak ulusal devrimci çizgi güdümündeki PKK'den aldığı eğilimle, HAK-PAR'dan önemli derecede ileri özellikler taşıması da benzer durumdur.

Sosyalizmden, komünizmden vb. bahseden bu reformist-revizyonist partiler, sosyalizm-komünizm dahil programındaki tüm talep ve hedeflerini, gerici düzeni devrimci yolla yıkararak değil, içinde kalıp muhafazasını sağlayan evrimci yol ve içten iyileştirme-dönüştürme biçiminde gerçekleştirmeyi düşünmektedirler. Devletin feodal-faşist karakterini atladıkları gibi, kapitalist sistemin kendiliğinden iç gelişmeler ve reformlar yoluyla sosyalist sisteme varacağı/vardırılacağını ummaktadırlar. Tüm bunlarla, komünizm ütopyası karşısında, ütöpik sosyalizmi canlandırıp temsil etmektedirler.

Devrimin zor ilkesini her bakımdan reddederek, gerici sınıfların demokrasi hilesine bel bağlayıp bura içerisinde talep ve hedeflerini tamamlayacaklarını sanmaktadırlar. Burjuvaziden zor yoluyla koparıp alma yerine, onun gelişmeler karşısında sıkışıp boyun eğerek nitel gelişmeleri kabul edeceği ve ilerici rol oynayacağı kanaati taşımaktadırlar. Egemen sınıfların karşısına istemlerle çıkıp, zora dayalı olmadan onun bu istemlere rıza göstererek karşılayacağını ve sistemlerinin değişeceğine -iktidarlarını vereceklerine inanmaktadırlar. Gerici sınıflarla devrimci sınıflar arasındaki iktidar sorununun, iki zorun şiddete dayalı çatışması neticesinde çözülebileceğini unutmakta-devrimci değişim pratiğini inkar etmektedirler. Reformlar için mücadeleyi ve reformist talepleri amaçlaştırarak, siyasi iktidar talebi ve devrim mücadelesinin yerine koyup önde tutan partiler, reformizm çöplüğündeki yer ve niteliklerini sabitleştirmiş durumdadırlar.

Reformizmin Bir Biçimi Olarak Silahlı Reformizm Üzerine

En özlü ifadeyle reformizmin, düzeni değiştirmenin yolu olarak devrimi öngörmeden, tedrici ve içten değişimlerle yani devrimle değil, reformlarla düzeni nitel değişime uğratmayı benimseyen ideolojik-politik bir akım olduğunu söyleyebiliriz. Pek mümkündür ki, reform yani iyileştirme taleplerinin karşılanması için-bu reformların gerçekleştirilmesi için, söz konusu hareket değişik mücadele yol ve araçlarını uygun görüp bunlara başvurur,

uygular. Bu yol ve araçlar, koşullara, dengelere, konjonktürel duruma bağlı olarak silahlı zor biçiminde gelişebilir. Araç ve yöntemlerin niteliği, tek başına devrimciliğin ya da tersinden devrimci olmamanın ölçütü olamayacağı gibi, belirleyici olan, talebin içeriğidir. Güdülen amaç ve ilkelerdir... Yani yürütülen silahlı mücadele ile veya kullanılan yöntemlerle, neyin elde edilmek istendiğidir. Şayet, istediğimiz devrim ise ve bunun için silahlı savaşa başvuruluyor ise, bu durumda problem yok demektir. Yok, eğer, iyileştirmenin-reformun yapılması için silahlı savaş yürütülüyor ise, işte burada problem var demektir. Silahlar-silahlı mücadele reformlar için kullanılıyor demektir ki, bu, silahlı reformizmdir. Reformlar amacıyla kullanılan silahlı mücadele, devrim mücadelesi olarak atfedilemez. Araç ve yöntemin ne olduğu değil, ne için kullanıldığı belirleyici olmalıdır.

Açıkçası, bu silahlı mücadelenin taktik bir unsur olarak mı, yoksa ilkesel olarak mı yürütüldüğü önemli bir ayrışım noktasıdır. Silahlar taktik bir unsur olarak geçici, yani devrim hedefiyle değil görece kazanımlar ve dar-belli talepler için bir baskı unsuru biçiminde kullanılıyor; ama stratejik, ilkesel ve temel mücadele biçiminde siyasi iktidar hedefiyle kullanılmıyorsa, bu durumda yürütülen silahlı mücadelenin, silahlı reformizm olarak değerlendirilmesi haklı ve yerindedir. Önemli olan içeriktir, biçim değil. Politik amaç ve hedefin tayin ettiği siyasi çizgi belirleyici öz"dür. Kullanılan araç ve biçimler ise genellikle değişken ve taktiktir. Elbette öz, kendine uygun biçimleri öngörür genel kural olarak. Ancak bazen, özle biçim arasında uyumsuzluğun olduğu da görülür. Tarihse-toplumsal şartlar, kaideler dışında gelişmeleri gerekli hale getirerek devreye sokarlar. Kimi biçimler stratejik, ilkesel önem taşırlar. Önemli olan bu biçimlerin nasıl ele alındığıdır. Stratejik önemdeki biçimlerden olan silahlı mücadele de taktik önemde ele alınabilir örneğin. Bu durumda, ilkesel ve stratejik önemdeki silahlı mücadele gerçek içeriğinden arındırılarak kullanılmış olur ki, reformizmin silahlı mücadeleyi kullanması böyledir-bu da reformizmde enderdir.

Silahlı mücadele, reformlar uğruna ve taktik bir unsur derekesinde ele alınmıştır. Kısacası, reformizmin reformist politikayla başvurdukları silahlı mücadele, genel anlamında temel ve ilkesel bir mücadele biçimi olduğundan dolayı, reformistlerin devrimci olduğu ve bu mücadeleyi ilkesel yaklaşımla ele aldıkları anlamına gelmez. İşte, reformizmin bildik dar hedefleri için bir basınç veya

pazarlık gücü ve koz olarak silaha başvurusu silahlı reformizmdir.

Bir noktayı daha belirtelim. Reformizme ilişkin yaptığımız doğru tanımlardan açığa çıkar ki, devrim-siyasi iktidar hedefiyle birlikte devrimci biçimler kullanan hareketler reformist olarak değerlendirilemezler. Bir hareketin ideolojik-politik olarak komünist olmaması, onu reformist kılmaz veya devrimci hareket olmasını yadsımaz. Komünist değildir ama devrimcidir. Örneğin küçük burjuva devrimci hareketler ve aynı biçimde devrimler, komünist değildir ama devrimcidirler. Milli burjuvazinin sol kanadından-devrimci kanadından bahsedilen koşullarda, küçük burjuvazinin devrimci olup olmadığını tartışmak hafif deyimıyla kafa karışıklığıdır. Bu kesimler her bakımdan esas olarak devrimcidir, devrimleri de aynı niteliğe uygun devrimdir. Açıkta siyasi iktidarı hedefliyor ve devrimlerini gerçekleştirdiklerinde de siyasi iktidarı gerici sınıflardan almış oluyorlar-alıyorlar. İktidar ve iktidardaki sınıflar nitelik olarak değişmiştir. Bunlara reformist demek aklı zorlamak olur. Che'yi reformist değerlendirmemiz(eski tarihlerde, yıllarca önce gazetemize yansımıştı), böyle bir zorlamaydı.

Bir devrimin ayakta kalmasında, devrim önderliğinin niteliği önemlidir. Ancak bununla birlikte, dünya koşulları da önemli rol oynarlar. Sosyalist kamp veya ülkelerle ilişkiler içinde söz konusu küçük burjuva devrimler ayakta kalabilir, emperyalizmden korunarak sosyalist ülkelerle ilişkiler içinde ilerleyebilir vb. Yani küçük burjuva devrimlerinin önderliğinin niteliğinden dolayı, son tahlilde burjuva diktatörlüklere dönüşebileceği öngörüsü veya salt bu niteliklerinden dolayı reformist değerlendirilmeleri bilimsel bir yaklaşım olamaz.

Reformizm anlayışımızı yerli yerine oturtmadan, ittifaklar politikasında hatalardan sakınamayacağımız gibi, reformizme karşı da doğru mücadele edemez ve reformlar için mücadele etme anlayışımıza uygun pratik adımlar atamayız.

Reformizmin Revizyonizm Biçimine Dönüşmesi

Bütün bilimsel veriler, reformculuk'un-reformizmin, üç dünyacı sınıf işbirlikçi üretici güçler teorisi ve revizyonizmi beslediğini gösterdiği gibi, özünde revizyonizmle aynı olduğunu meydana sermektedir. Revizyonizmin, reformculuktan beslenerek, onun görüşleri üzerinden türediği inkar edilemez. Reformizm-reformculuk, İngiltere'den

genel olarak Avrupa'ya ve özellikle Almanya'ya sıçradı. Burada bir zamanlar Marksist olan Bernstein'in hünerli ellerinde revizyonizm biçimine ulaştı. Bernstein'in görüşlerinin çoğunu ilk reformcu İngiliz Fabian'lar grubundan alması da revizyonizmin reformculuktan türediğini gösterir. Bernstein'in, "nihai hedef hiçbir şeydir, hareket her şeydir." sloganı revizyonizmin en derli toplu anlamıdır. Bir kez daha söyleyelim ki, revizyonizmi reformculuktan ayıran tek nokta, "revizyonist düşüncelerin Marksizm'de yapılan bir takım düzeltmeler olarak sunulmasıdır." gerisi tek çizgidir.

Reformculukla revizyonizmin salt sunuluş biçimi olarak yöntemde farklılık gösteren ama içerikte-özde aynı şeyler olduğunu, Lenin'in revizyonist politikaya dair söylediği kısa bir pasajı aktararak görelim.

"Durumdan duruma tavır almak, günün olaylarına, siyasi ıvr zıvırdaki değişikliklere uymak, proletaryanın temel çıkarlarını, kapitalist düzenin temel özelliklerini, tüm kapitalist evrimi görmezlikten gelmek, bu temel çıkarları gerçek ya da tahmini anlık yararlar kurban etmek-işte revizyonist politika budur." Bu söylenelere eklenecek fazla bir şey yoktur. Tam olarak reformizmi de resmetmektedir. Revizyonizm için yerinde söylenenler, olduğu gibi alınıp hiç değiştirilmeden reformizmin tanıtımı için de kullanılabilirler. İkisi, dörtlük ile nakaratı kadar bütünler.

Peki, buna karşın neden aynı öze sahip olan bu kandaşlar ayrı ikili olarak isimlendiriler? Reformizmin revizyonizm ismini almasındaki talihsizlik, öncede söylediğimiz gibi, onun Avrupa seyahatinde Almanya'ya giderek Bernstein'in eline geçmiş olmasıdır. Bernstein eski Marksist'ti ama reformizme geri düşmüş, artık reformcuydu. İkinci bir talihsizliğe bakın ki, Almanya'da Marksizm işçiler arasında öyle derin kökler salmıştı ki, alabildiğine güçlü olan bu işçi sınıfı doktrinini açıktan ve bütünüyle yadsımak hiçte akılca olamazdı. Bunu göze almak, tepe taklak olmayı başından kabul etmek demektir. Bernstein bunu göze almayarak, sahtekârca bir yol benimsedi. İşte bu yüzden, "Marksizm'de bir takım düzenlemeler" iddiasıyla ortaya çıkan bu akım, revizyonizm olarak ünlendi. Bununla, Marksizm, "devrimci özünden koparak yeniden yorumlandı." İşte, reformizmin revizyonizme uzanan serüveni kısaca budur.

Biz Gelişmeden Yana- yız. Devrimi Savunu- yoruz!

Ülkemizde de-
mokrasi sorunu
devrim sorunu-
dur. Devlet özü-
nün sürekli fa-
şizm olması ve
faşizmin iktidar
ve yönetim biçimi
olarak sürekli
devrede olması,
demokrasinin an-
cak devrimle ge-
lebileceğini ko-
şullar. Bu, ülke-
miz ve aynı du-
rumdaki ülkeler-
de, demokrasi so-
runuyla devrim
sorununun kop-
maz şekilde iç
içe, bir ve tek şey
olduğunu göste-
rir. Buralarda
devlet-iktidar ve
yönetim biçimi-
nin sürekli faşizm
olması, buralar
hakim sınıflarının
keyfi bir tercihi
değil, tamamen
sınıfsal pozisyon-
larına bağlı olan
emperyalizme ba-
ğlımlılıklarının ya-
rattığı siyasi-eko-
nomik nitelikleri-
nin kaçınılmaz
sonucudur

İki temel felsefe ve iki temel sınıf
ideolojileri arasındaki uzun tarih-
sel mücadele dönemi tanık olmuştur
ki, her defasında buruşturula-
rak tarihin çöp kutusuna atılan
idealist felsefe, her defasında ken-
disini değiştirip yeni biçim ve savu-
nularla yeniden Marksist materya-
lizmin karşısına dikilmiştir. Özü
aynı kalmakla birlikte yeni elbise
ve kıyılar altında birçok biçim al-
mıştır.(objektif idealistler, subjektif
idealistler vb. vs. gibi.) Aynı felsefe-
ye dayalı olan bilumum gerici sınıf
ve burjuva ideoloji de aynı biçim-
de, özünü korumak kaydıyla, ken-
disini kılıktan kılığa sokarak "yeni-
lenip" değişiyor. (serbest rekabetçi
piyasa ekonomisi, liberal ekonomi,
yenidünya düzeni ve bırakınız yap-
sınlar- bırakınız etsinler neo liberal
stratejiler, ulus devlet öldü, globa-
lizm-küreselleşme vb. vs. gibi) so-
yal demokrasi, sosyal devlet, cum-
huriyet gibi formlar geliyor. Özel-
likle kapitalist-empyralist burjuva
ideolojisi, devrimci sınıf ideolojile-
rine bulaşarak ekonomizm, anar-
şizm, reformizm, revizyonizm ola-
rak ortaya çıkıyor. Bütün bunlar,
burjuvazinin taktiği, hilesi ve aldat-
macasından ibarettir.

Karşıtların mücadele içinde bir bi-
rini tasfiye etmeleri kadar, geliştir-
meleri de kaçınılmazdır. İdeoloji
ve felsefenin hasımlarıyla savaşıp
üstünlüğünü kabul ettirme, kendi-
sini gelişip değişen koşullara uyar-
lanma vb. ihtiyacına bağlı olarak;
daha güçlü kuşanıp donanması
yolunda, yeni biçim, nitelik ve
araçların gündeme gelmesi kaçınıl-
mazdır. Bu gelişmedir. Gelişmenin
devrim cephesinde olanı iyi, karşı-
devrim cephesindeki ise kötüdür.
Burjuvazinin tüm cephelemlerindeki
gelişmeler bozulmadır ve kötüdür.
Çünkü bunların özü gerici olup,

gelişme yasasının tersine geriye
dönük gelişmelerdir.

Burjuva ideolojik akımların çeşitli
gelişme ve şartlara bağlı olarak, ta-
bi değişik zamanlarda, değişik ver-
siyon ve biçimlerde karşımıza çı-
kacağı sınıflar mücadelesinin ide-
oloji-teorik mücadele cephesindeki
kaçınılmazlarıdır. Bunlar bozulma
ve yozlaşma çürümedir.(mesela,
Reformizm-revizyonizm gibi... Da-
ha özel kapsamda, komünal dev-
let, komün cumhuriyeti, halkın
devleti, yeni çağ ve MLM'nin ye-
tersizliğini aşan ileri sentez, daha
da ilerisi yeni sentez ve eski sağ
tasfiyeciliğin tekrarı parlamenta-
rizm-yasalcı reformist revizyonist
akım gibi... Ama hepsi de tama-
men boştan zırnık kadar az dolu
olan şeylerdir.) Devrimci gelişme
ve gerici sınıflar dışında genel ola-
rak gelişme iyidir. Burjuvaziye geri
doğru bozulma ve genel olarak bo-
zulma kötüdür. Devrimci sınıfların
tüm cephelemlerindeki gelişmeler iyi-
dir, gerekli ve zorunludur. Çünkü
bunlar, gelişme yasasına uygun,
ileriye dönük ve büyük özgürlüğe
doğrudur.

Gelişme ve yenilenme reddedile-
mez. Çelişki yasası devam ediyor,
tüm yaşam pratiği sürüyor. Yeni
çelişkiler, yeni sorunlar, yeni ihti-
yaçlar, bu diyalektik içinde büyü-
yerek önümüze yığılıp çözülme-
yi bekliyorlar. Toplular yaşamında ve
en genel manada yaşanan değişim
ve gelişmelere ayak uyduramayan
ve kendisini bunlara göre de gelişt-
tirip yenilemeyen, en güçlü biçim-
de donanmayan kuvvetler (isterse
adı devrimci olsun), kuyrukçu ve
geri duruma düşmekten kurtula-
mazlar. Somut koşulların somut
tahlili ve sürekli ilerleme doğrultu-
su, MLM'nin gelişen canlı ruhudur.

Gerici sınıf ve ideolojilerde, dev-
rimci sınıfların ve gelişmelerin ba-
sıncıyla da olsa, biçimsel ve görelî
de olsa, bozulma-değişme-yenilen-

me anlamında da olsa, "gelişmeden" bahsederken, devrimci sınıf ve ideolojide gelişmeyi benimsemek ve gelişmemek düşünülemez. Devrimci-ler tutucu bağnazlar değildirler. Dün ülkemiz devrimci hareketi yelpazesinde, baz istasyonlarına karşı mücadeleye, barajlara, siyanürlü altın aramaya vb. karşı mücadele ve örgütlenmeye rastlanamazdı. Mücadele araçları ve örgütlerimiz bu zenginlikte değişik değildi. Ancak bu gün bunlar var ve bu alanlarda olmamız son derece tabiidir. Gelişen dünya, gelişen yaşam ve gelişen kapitalizm, bir taraftan görev ve sorumluluklarımızı artırırken, diğer taraftan bizleri de geliştiriyor, mücadelemizi yeni olanaklara da kavuşturuyor. Kısacası, "dışımızdaki" gelişmelere kayıtsız kalamayız, bunlardan muaf da değiliz. Gerekli ve yerindelikle doğru-bilimsel olan her yeniliğe, her taktiğe ve araca kapalı değil, açığız. Tek meselemiz, bütün bunların doğru zaman ve yerde, doğru kullanılıp kullanılmaması ve devrime hizmet edip etmediği tartışmasıdır. İhtiyaçlardan kaçamayız, kaçmıyoruz.

Fakat "her parlayanın altın almadığı"(yba) gibi, önümüze gelişme diye sunulan her şeyin de gerçek anlamda gelişme olmadığını bilmek durumundayız. Aksi halde, yani gerekli politik uyanıklığa sahip olunmamış olsaydı, Revizyonizmi yol belleyerek MLM'yi silmiş durumda olacaktık. Revizyonizm, Marksizm'in geliştirilmesi-yenilenmesi olarak sunulmamış mıydı? MLM ilkelerine sadık kalması dolayısıyla, tasfiyeciler cephesince dogmatiklikle vb. suçlandı hep. Ama Marksizm, bu dogmatiklik suçuyla Leninizm ve oradan da Maoizm aşamasına kadar gelişti. Bu zemin üzerinde pratik olarak da gelişmektedir. Ancak bunu yastık altı yapıp yatmayı da benimseyemeyiz elbet. Gelişme yolu terk edilemez.

Ne var ki, ilkeler ve temel ilkelerden genel teori ve ideoloji düzeyine uzanan günün mevcut tasfiyeci kaotik münakaşaları yersizdir. Taktik siyaset ve politikalar şahsında ise her gün yenileriyle tanışmak durumundayız. Komünizm esasına uygun olarak devrimin ihtiyaçları belirleyicidir. Tasfiyeci akım bu ihtiyaçları gerekçe ederek ilkelerimize yönelmiş bulunmaktadır. Özü revizyonist yasalci parlamentarist olan bu reformist tuzak, Maoist Komünist Partisi'ni özünden kopararak düzen içi bir legal parti haline getiren ve legal partiyi neredeyse devrimin tek stratejik unsuru olarak gören budalalığıyla tam reformizm-legalizm batağındayken; legal parti, TV, radyo, günlük gazete vb. vs. gibi taktik politika ve araçlardaki yaklaşım ve pra-

tik eksiklerimize sahtekârca sarılmaktadır. Oysa biliyoruz ki, tasfiyeciliğin sorunu, devrimin taktik sorunlarıyla sınırlı değil, MLM ilkelerimizdir. Bu da bizlere, ilkelerimizde sıkı durup ama taktik meseleleri de ihmal etmeden, mümkün olan en geniş ölçülerde ele almanın önemini gösteriyor. Her türden tasfiyeciliğin silahsızlandırılması, devrimin örgütlenmesi görevinde hafiflenemez bir mücadele konusudur.

Bizler, devrimci gelişmelerden yanayız. İlerici olan her gelişmeyi benimseriz. Gelişmenin gerekli olanını değil, devrimci olanını savunur, devrimin hizmetinde ele alınız. Devrimden koparılmış gelişmeler, yani devrim hedefi taşımayan gelişmeler yolu, reformların amaçlaştırılmasıyla reformculuk yoludur. Devrimden geri düşen gelişme amacı bozulmadır. Devrimi aşındırarak gelişme adına ileri sürülen adımlar savunulamaz. Bizler gelişmeleri reddetmeyiz ama bu gelişmeleri devrim uğruna mücadelenin parçaları olarak kıymetlendirip, devrimi savunuruz. Gerçek gelişme devrimdir ve devrim ile mümkündür. Düzeni koruyarak iktidarı sürdüren gelişmeler devrimci değil reformisttir. Kapitalist-emperyalist burjuva düzenin gelişmesi ve idealist felsefenin yenilenmesi, devrimci gelişmeye varamaz-devrim tamamlamayamaz.

Devrimci Politika, Tasfiyecilik Ve Demokratik Mücadele

Bir kez daha diyoruz ki, "Tasfiyeciler birer cesettir." Lenin'in zamanındaki tasfiyecilere seslenişyle; Beyler, siz, bataklığa gitme hakkınızı kullanmakta özgürsünüz ama biz de sizinle o batağa gel-meme, batağınıza batmama hakkına sahibiz! Diyoruz.

Tasfiyeci iftirayı reddediyoruz: Biz gerçek ilerlemeden, devrimden yanayız. Devrimci halk kitlelerini aldatmıyor, sahtekârca devrimle oynamıyoruz. Devrimin tüm gerçek ve gerçekçi, stratejik ve taktik, karşılanabilir ve karşılanması gereken tüm ihtiyaçlarını somut ve nesnellikle sahipleniyoruz. Çünkü biz; burjuvazinin "peteği kurtarmak için ağzımıza çaldığı bir parmak bala" kanmayacak kadar büyük iddialara sahip olup, devrimde ısrarlı ve siyasi iktidar talebine kenetli bir siyasi savaş partisiyiz.

Bu nitelik, hedef ve bütünlüklü görevlerimize uygun olarak; halk kitlelerinin hiç bir talebini, hiç bir devrimci-ilerici gelişme adımını ve hiç bir mücade-

le biçimiyle aracını görevlerimizden koparıp dışarıya havale edemez ve tasfiyecilere bırakamayız.

Bir strateji ve genel siyasi çizginin net katılığı altında, bin bir türlü taktiği zemininde devreye sokup gerektiğinde ise devre dışı bırakma esnekliği ve inisiyatifli hareket etmek, tek doğru devrimci politikadır. Toplumun devrimci halk kesimlerinin sosyal, kültürel-ideolojik, örgütsel, ekonomik, demokratik ve tüm talepleri alanlarında temsil edilen mücadele tutumu ve anlayışıyla, tam bir uyum içinde yürütülerek, dar ekonomik ya da reformist sınırları aşan siyasi iktidar eksenli siyasi mücadele; MLM ile yönetilen gerçek devrimci mücadeledir.

Esaslarımızı unutmadan ve onları silikleştirecek bir legalizm hayranlı boyutunda genel niteliğe varmadan; merkezi halkaya tabi ve ona hizmet etmeleri perspektifiyle; kullanılması mümkün olan tüm yasal, demokratik, kültürel vb. mücadele araçları ve olanaklarını kullanarak, devrimin geliştirilmesi için seferber etmemiz, devrimci iddiamızın ötelenemez ihtiyacıdır. Bunun, kitlelere nüfuz edebilen her türlü tasfiyeciliğin ve burjuva ideolojinin etkilerini daraltıp sınırlayarak, MLM ideolojinin hakimiyetini genişleteceği açıktır.

Halk kitlelerinin genel taleplerinin yanı sıra, onların yaşamlarına bizzat etkide bulunan sorun ve somut talepleri karşısında kayıtsız kalan bir politikanın, halk kitleleriyle birleşmesinin ve onları peşinden sürükleyebilmesinin oldukça zor olacağı, tahmin değil, gerçektir.

Demokrasi sorunu devrim sorunundan bağımsız olmayıp, bütün insanlığın genel ortak sorunu ve talebidir. Bu, demokrasi mücadelesinin her zaman ve yerde var olacağı ve her devrimin bir parçada da olsa sorununu oluşturur. Demokrasi sorunu bir gerçek ve genel bir sorun ise, demokratik mücadele de kaçınılmaz olarak, tüm devrim süreçlerinin vazgeçilmez bir parçasını oluşturacaktır.

Ülkemizde demokrasi sorunu devrim sorunudur. Devlet özünün sürekli faşizm olması ve faşizmin iktidar ve yönetim biçimi olarak sürekli devrede olması, demokrasinin ancak devrimle gelebileceğini koşullar. Bu, ülkemiz ve aynı durumdaki ülkelerde, demokrasi sorunuyla devrim sorununun kopmaz şekilde iç içe, bir ve tek şey olduğunu gösterir. Buralarda devlet-iktidar ve yönetim biçiminin sürekli faşizm olması, buralar hakim sınıflarının keyfi bir tercihi değil, tamamen sınıfsal pozisyonlarına bağlı olan emperyalizme bağımlılıklarının yarattığı siyasi-ekonomik niteliklerinin kaçınılmaz sonucudur. Aksi halde, yöneticilerin yani hü-

kümet edenlerin değişmesiyle (sanki bu yöneticiler yani hükümetler devleti elinde bulunduran ekonomik-siyasi sınıfların siyasal sözcüleri-temsilcileri değilmiş gibi... Ülkemizde faşizmi bilimsel olarak açıklayamayan çarpık faşizm anlayışına sahip olanların ve iktidarla hükümeti aynı şeyler olarak değerlendiren yanılıdır bu.) birlikte, yönetim biçiminin de değişeceği beklentisi içinde olan ham hayal görüş sahibi kesimlerin durumuna düşmüş oluruz. Bu görüş sahipleri, burjuvaziden medet umarak düzen içi arayışlarla, yasalci legalizm ve reformist sağ tasfiyeciler ve küçük burjuva oportünist hareketlerdir. Bu görüş, bu açmazdaki hareketlerin ortak görüşüdür.

Tekraren söyleyelim, bizim gibi ülkelerde, tüm sağ ve sol oportünist görüş ve akımların hayalleri tersine, demokrasi devrimle mümkün olacaktır. Buna karşın, demokrasi mücadelesi, devrim mücadelesinde önemli bir yer tutarak ertelenecek ve küçümsenerek göz ardı edilecek bir mücadele alanı değildir. Devrim mücadelesi, demokrasi mücadelesini kapsadığına göre, onu yadsımaz. Yani, "demokrasiyi devrimle getireceğiz" diyerek, demokrasi mücadelesini, dolayısıyla da demokratik mücadeleyi erteleyemez, onu devrim mücadelesi dışında gören sol oportünist tasfiyeci bir pratik ve anlayış içinde olamayız. Ama sağ tasfiyecilerin yaptığı gibi de yasal-demokratik mücadeleyi, devrimin temel-stratejik ve neredeyse tek mücadele olarak değerlendiremez, esas alamayız.

Devrim, başından itibaren ve esas olarak silahlı mücadele içinde ve bunun günümüzdeki biçimi olan silahlı devrimci savaş biçiminde gelişecektir. Reformizmin ve her türden tasfiyeciliğin eğreti politikası ve çapsız saldırılarına inat, devrimci politika; esas-tali dengesindeki önceliklerini ayarıştırarak, kendi gerçek dinamikleri-esasları üzerinde, ama ikincil önemdeki unsurları reddetmeye düşmeden, illegal-legal/barışçıl-barışçıl olmayan/yasal-yasa dışı/kanlı-kansız biçim ve araçlarla her mevzide desteklenmiş bütünlük içinde, pratik yürüyüşünü sürdürme yeteneğindedir. Bundan kuşku duyan, somut ya da güncel pratik eksikliklere bağlı olarak şekillenen faydacı oportünizme, pragmatizmin ilkesiz pençesine düşmekten kurtulamaz. Strateji ve ilkeleri, günlük, anlık çıkar ve gelişmelere esir eden politika, reformist-revizyonist politikadır.

Devrimci politika, reformist politika gibi ilkeleri kenara bırakarak, salt günlük demokratik mücadele ve taleplerle ilgilenen mücadeleyi merkezine

koyama tutumunda olamayacağı gibi; günlük, demokratik mücadele ve taktik unsurları hiçleştirip taşıdıkları önemi görmeyerek, salt ilkesel değerdeki mücadeleler ve temel strateji veya taktiklerle de kendisini daraltamaz.

"Hiçbir mücadele biçimini ilkesel olarak reddetmeyiz" şeklindeki komünist perspektif ışığında, "kitlelerin (yoğun) bulunduğu en gerici kurumlarda bile örgütleniriz" direktif formülasyon örgütlenme-mücadele doğrultumuz ve politikamızı açıkça ortaya koymaktadır. "Çepheyi geniş, hedefi dar tutmak" şeklindeki Maoist komut ve buna uygun olarak, burjuvazinin arasındaki çelişkilerden yararlanma ve devrime hizmet eden her güçle birleşmemiz mümkün olan en son yere kadar birleşme siyaseti ve milli burjuvaziye karşı siyasetimiz, genel olarak anlayışımızı ortaya koymaktadır. Ortaya çıkan sonuç, demokratik mücadele ve örgütlülüklerimizin devrime hizmet eden her biçim ve aracı ihtiva edeceği-ettiği yönündedir. Aynı çerçeve, mevcut kullandığımız somut- pratik örgütlülüklerimiz ve mücadele biçimlerimiz tarafından da doğrulanmaktadır.

Daha da somut ifade edelim. Yasal ve demokratik mücadele ve örgütlenmelerini reddetmiyoruz. Doğru orantılı olarak, legal partiye ilkesel olarak karşı değiliz, kesin ret tutumumuz olamaz. Televizyon, radyo gibi araçlara, hayvan ve doğayı koruma örgütlemeleri ve mücadelelerine karşı olmadığımızı; sıkılacak kadar gereksiz bir beyan olduğu halde söylemek durumunda kalıyoruz. Peki, bütün bunları; devrimdeki rollerine uygun değerlendirmeye önceliklerimiz-sonralıklarımız arasındaki ayırıma bağlı olarak ele almamız, mevcut olanaklarımızla ve andaki misyonlarıyla birlikte, somut taktik olarak koşullardaki geçerlilikleri ve taktik unsur olarak devrime katkı sunup sunmamaları değerlendirmelerine binaen secici davranmamız, bunları kullanmayacağımız ya da tamamen reddettiğimiz anlamına gelebilir mi? Eğer değilse (ki, değildir) tasfiyeci toplamın saldırıları, "Güneşi

balcıkla sıvamaktan" öteye geçmeyen cabalar kadar değeri vardır.

Ciheti ne olursa olsun suçlama, iftira ve hatalı fesat yaklaşıma yanıtımız şudur; devrim vazgeçilmezimiz, Maoizm varlık gerektirir. Devrim lehine yükselen bir tek sese karşı bile, nerden ve kimden gelirse gelsin, asla kayıtsız değiliz. Demokrasi yolunda bir tek demokratik tutum-tepki-talep ve gelişme nerde olursa olsun, onu destekler- o kesitte birleşiriz. Demokratik mücadele olarak reformlar için mücadele ve reformlar için mücadele anlamında (altını çiziyoruz, bu anlamda) reformist taleplerin savunulması... Sanınız bütün bunlar, söz konusu alan mücadelesine ilişkin anlayışımızın ne olduğu hakkında belli bir bilgi vermeye yeterlidir.

Reformistlerin tüm stratejik ve ilkesel kusurlarıyla, devrimi yadsıyan ideolojik-teorik-politik kısırlık timsali doğrultularıyla, devrimden tır tır korkan evrimci, yasalıcı, düzen içi tüm nitelikleri ve gerici düzeni muhafaza eden devlet bekçilikleriyle, devrimci sınıf hareketi içindeki burjuva zabıtalıkları ve ideolojik düşmanlıklarıyla, akla gelebilecek en iyi niyetleriyle bile birleşmeden, onlarında ileri sürdükleri ama ezilen-sömürülen devrimci halk kitlelerin de ve dolayısıyla devrimci savaşımın da zorunlu, doğal kazanımları, mevzileri, ileriye dönük talepleri durumundaki haklı istemlerini, yani reformist doğrultu dışında tamamen devrimci ilkelimiz ve politik iktidar savaşımımıza bağlı olmak kaydıyla, reformist talepleri savunmamız neden sakıncalı olsun ki?

Reformistlerin ufku reformlarla sınırlı olup devrimi hedeflemedikleri için reformist taleplerle sınırlı mücadelesi benimsenip desteklenmez. Ama bizler, bu talepleri reformist politikayla değil, devrimci politikayla-devrimci mücadelemizin kapsadığı haklı talepler olarak savunuyoruz-savunuruz. Bunda ne benzerlik, ne de kusur olabilir.

Reformlar dediğimiz şey nedir? Yapılması gereken

Pro-
leter dev-
rimlerin ideolo-
jik-politik-örgütsel
ve teorik-felsefi tüm
zemini nesnel olarak
gelişmektedir. Gelişme-
lerin yönü, esasta emper-
yalist savaşlardan yana
değil, proleter devrimler-
den yanadır. Derin sınıf çelişkilerinin keskinleşerek
açık çatışmalara yol açacak nitelikteki emperyalist dünya sisteminin iç çelişkileri, proleter devrim dinamiklerinin gelişmesinden başka bir eğilim esasta göstermeyecektir

ilerlemeler, halkın yaşam alanlarındaki ekonomik, demokratik, vb. talepleri değil midir? Bunlar için neden mücadele etmeyelim ve ettiğimizde reformistlerle aynı duruma düşüp devrim hedefi ve ilkelerimizi mi yitirmiş oluyoruz? Hayır. Bu talepleri devrim ve iktidar mücadelesine tabi olarak ele aldığımız zaman, ki, böyle ele alıyoruz, neden reformistlerle aynı duruma düşmüş olalım. Devrimi ve devrimci mücadele biçimlerini vb. esas aldıktan sonra, reformlar için mücadele ve bu anlamda reformist taleplerin savunulması hiçte reformizm olmaz. Reformistleri reformist kılan şey, reformları her şey gören ve devrimi reddederek düzenin reformlar yoluyla derece derece değişerek niteliksel olarak değişeceğine inanan-bunu öngören ideolojik akım olan çürük politik teorisi. Bunlardan farklı olarak bizler, devrim öngörüyor, devrim için ve halkın daha iyi koşulları elde etmesi için istiyoruz. Bu talepler devrimin de gerçekleştirdiği işlerdir. Reformistler tarafından bu talep ve işlerin dilendirilmesi ve politika haline getirmesi, onları mundaş şeyler yapmaz. Kendi başına ele alındıklarında, konusu reform olan bu anlamdaki reformist talepler kötü-zararlı şeyler değildir. Hangi politik-ideolojik ilke ve politikalarla ele alındıkları ve ne için savunulduklarına bağlı olarak iyi ya da kötü içerik alabilirler. Bunlardan kopuk içerikleri iyileştirme olup, Lenin'in deyişiyle, tarihsel olarak ileriye dönük şeylerdir reformlar.

Devrim isterken, devrim öncesi mücadele döneminin kazanımları ve devrimi güçlendiren birikimleri reddetmek akla aykırı olup, hiç bir gerekçeyle anlaşılır olamaz. Kavrayışsızlıktan kaynaklı kaygı ve korkularımız; elimizi-kolumuzu bağlayarak devrimci görevlerimiz karşısında güdük kalmamıza ve yaşanan gelişmeler karşısında tedirgin ve çaresiz acz içinde kalıp, seyircilikle kuyrukçu duruma düşmemize yol açacak kadar gelişmenin önünde engeldir. Ulusal hareketin demokratik muhtevasını ve demokratik taleplerini desteklemede titrek durumumuz bunun en çarpıcı örneğidir. Demokratik mücadele konusunu da haklı ve doğru olarak hiç bir çekince taşımayan ama reformlar için mücadele ve bu anlamda reformist taleplerin savunulması meselesinde acıbalı ikircik içinde kalarak terse dönen yaklaşım hatalıdır. Bu hatalı yaklaşım, Che Guevara'yı zorlama anlayışla reformist değerlendirmemize yol açacak kadar çarpıktır.

Doğru bilincimiz şu olmalıdır; demokratik mücadeleyle reformlar için mücadele öz olarak aynıdır ve ikisini de aynı açıklıkla savunmalıyız. Reformizmden ilkesel ayrılığımızı kalın çizgilerle koru-

yarak, savunacağımız reformlar veya reformist talepler hangi özellikleriyle demokratik mücadele-den ayırırlar? Örneğin, ana dilde eğitim hakkı, demokratik bir talep olduğu, aynı zamanda reformist talep değil midir? Kadın haklarının geliştirilmesi, üniversitelerin özgürleştirilmesi mücadelesi vb. aynı nitelikte değil midir? Hangi demokratik talep reform-reformist talepten başkadır? Kısacası, bu mücadeleler ve mücadele araçları, esas devrim mücadelemizin soluk boruları ve halkın yaşamına uzanan kılcal damarlardır, devrimci bünyeyi besleyen fonksiyonlardır. Devrim ırmağına akan bu kanalların açılarak ırmağı beslemeleri sağlanmalıdır. Hassasiyetle kavramamız gereken husus, bütün bu demokrasi sorunlarının ülkemizde devrim sorunu olduğunu unutmadan bu bakış açısıyla ele alınmasının gerekliliği-zorunluluğudur.

Proletarya Önderliğinde Devrimler Kaçınılmazdır

"Emperyalizm ve proleter devrimler çağı" kapanmadı. Küreselleşme-namı diğer globalleşme teorileri iflas etti, emperyalizmin klasik kriz ve buhranı kendisini vurarak tarihsel, içsel ve politik çürümüşlüğü gözler önüne serdi ve proleter devrimler yükselen değer olma koşullarına daha güçlü kavuştu. Emperyalizmin özü tekerrür; kaderi ise, kriz, savaş ve nihayetinde proletaryanın kahredici sillesiyle mezarlık inzivasıdır.

Devrimci halkların heyecanı daha bir gelişmektedir. "Kağıttan kaplan" yanarken savrulan sıcak külleri bozkırı kavururcasına ısıtacaktır. Acıya acının, açlığa açlığın, baskıya baskının eklenerek derinleşmesi kaçınılmaz olan zulmün, isyandan başka doğumu olamaz. Çanağı "boşalmış" emperyalist burjuvazinin yoksul dünya nafakasına barbarca el koymaktan başka bir tercihi deneyeceği beklenemez-başka bir yeteneği düşünülemez. "Küreselleşme-globalizm" gizemi altında taşıdığı "gelişme dinamiği", onu "muhtaçlara" muhtaç edecek kadar kof ve sahtedir. Onun asıl dinamiği; saldırı, savaş, yeniden savaş, her defasında savaş kaynağı ve düzlemidir.

Şayet diyalektik reddedilmeyecekse ve gerçeklik diyalektiğe eklenerek konuşulacaksa; emperyalizm devasa bir askeri-pratik güç ve sistemdir. Buna karşın devrim ise, pratik-örgütsel olarak zayıf ve güçsüzdür. Ne var ki, stratejik ve ideolojik-teorik ve bilimsel sistem bakımından durum tam tersidir. Gene ne var ki, emperyalizm büyük de olsa,

çürüyen ve eskiyen bir güçtür ama devrim güçsüz ve zayıf olmasına karşın gelişen büyüyen bir güçtür. İki kampın iç çelişki ve iç gelişim dinamikleri tam tamıyla böyledir. Emperyalizm silahtan, devrim ise halktan beslenir. Devrim haklılığına inanır, bundan güç alır, emperyalizm ise, haksız zora dayanır. Emperyalizm eskiyi, devrim geleceği temsil etmektedir. O halde her türlü itiraza karşın, yeni eskinin yerini alacak ve geçmiş yerini geleceğe bırakacaktır. Sözü öz, muhtaç durumdaki bilimum "baldırı çıplaklar"ın devrimci heyecanı evrimden sabırsızdır. Emperyalizmin defi-bertaraftı proletaryanın zorunlu tarihsel görevi olarak engellenemezdir.

Bugün emperyalistler sistemsel kilizlerini giderme arayışlarında olup baş aktörün pozisyonundaki sarsılma ve taşıdığı gerileme eğilimine bağlı olarak esasta uzlaşi durumunda hareket etmekte ve aralarındaki çelişkiler savaşmalarına kısa-orta vadede yol açacak gibi gözükmemektedir. Emperyalist savaş gündemde değildir. Daha çok, hepsinin kendi etki alanlarını sağlama alıp pekiştirme, uzun vadede pozisyonunu garanti ederek sarsılmış olan baş aktörün bu durumundan, ona fazla dokunmadan ama soluk almada sağladığı rahatlama fırsatını da kaçırmadan zayıflıklarını tamamlayıp ileride "söz hakkını" geliştirmeye dönük bir hazırlık-güç biriktirme biçiminde işleyecek bir süreç olacaktır. Çünkü hali hazırda hiç biri bir paylaşım savaşı başlatacak güç ve tam toparlanmış durumda değildir. Ancak, krizin daha da derinleşmesinin ve dolayısıyla bir çoklütünün yaşanmasının önüne geçilemez ise, bu durumda kapışma kaçınılmaz olacaktır. Ne var ki, söz konusu çöküşe izin vermeyecekleri açık. Zira yerini dolduramayacakları bu büyük ekonominin çökmesi kendi ekonomilerinde çökmesi ve dahası kapitalist-emperyalist sistemin coşkusu söz konusudur ki, buna hiç bir koşulda göz yummazlar.

Krizin faturasını ezilen geri ve yarı-sömürge ulus ve halklara yüklemekten başka bir yeteneği olmayan emperyalist burjuvazi, daha ağır sömürü ve baskıcı faşist politikalarıyla devrimci koşulların gelişip devrimlerin patlak vermesinin zeminini güçlendirecektir.

MLM ile donanmış devrimler gelişip genişleyecek, dünya gericiliği ve tüm burjuva ideolojik akımlar gerileyip daralacak! ABD'de başlayan ve diğer dünya ülkelerini etkileyen emperyalist sistemsel ekonomik krizle birlikte, "Marks haklıymıydı", "Tarih Marks'ı mı doğruluyor" vb. şeklinde, "Geç kal-

dınız beyler" dedirten türden başlayan, Marksizm'e ilgiyi büyüterek burjuvaziyi "sarsacak" doğrultudaki bu tartışmalar, dünya çapında MLM'nin daha güçlü yayılmasına ve tabiatıyla önemli gelişmelere yol açabilecek sonuçlara gebecektir.

Hiç küçümsememelidir. İdeolojik-kültürel etki önemlidir ve bu, Marks'ın okunmasıyla dünya çapında devrimci bir etki yapacaktır. Marksist eserlerin okunmasının ülkemiz devrimci hareketinde nasıl bir ideolojik-kültürel devrimci etki ve gelişmeye yol açtığını görmüştük. Pek tabi ki, bu iki durum aynı değildir. Ancak, mevcut sorgulama ve tartışmanın devrimlerin ideolojik-kültürel zeminine katkılar sunacağı kesindir. Emperyalist krizle gündeme gelen bu tartışmalar, bir bakıma, gerçeğin inatçılığı ve devrimlerin kaçınılmazlığının küçük işaretleri ya da zorunlu sonuçlarıdır. Tarihin devrimler lehine gelişmesi ve devrimlerin nesnel zeminini yaratması; evrim süreci olarak diyalektik yasaya uygun bir gelişmeyken, diyalektiğin nitel patlamalar yoluyla yeni nitel aşamalara geçme yönündeki devrimci geçiş biçimi olan devrimci sınıf savaşı, yani devrimci sınıfın gerici üst-yapıyı zora dayalı olarak tasfiye etmesi zorunluluğu ve bunun pratiği ise, devrimdir. Devrimin birikmiş kendiliğinden-objektif koşullarına devrimci sınıfın zora dayalı müdahalesi zorunludur.

Proleter devrimlerin ideolojik-politik-örgütsel ve teorik-felsefi tüm zeminini nesnel olarak geliştirmektedir. Gelişmelerin yönü, esasta emperyalist savaşlardan yana değil, proleter devrimlerden yanadır. Derin sınıf çelişkilerinin keskinleşerek açık çatışmalara yol açacak nitelikteki emperyalist dünya sisteminin iç çelişkileri, proleter devrim dinamiklerinin gelişmesinden başka bir eğilim esasta göstermeyecektir.

Devrim esas akımdır, genel olarak proleter devrimler gündemdedir. Ne sınıflı toplumların ne de sınıf savaşlarının sonu. Hiç birinin sonu söylendiği gibi gelmedi. Her türlü devrim tasfiyeciliğine inat, proletarya önderliğinde Maoist Komünist partileri aracılığıyla yeni demokratik ve proleter sosyalist devrimler kaçınılmaz olarak yaşanıp kurulacak olan toplumsal sistemler altında Kültür Devrimleriyle Komünist topluma doğru ilerlenecektir.

FARKLI VE MUHALİF FİKİRLERE DOĞRU YAKLAŞIM ÜZERİNE

Yaşamın her alanında olduğu gibi komünist partisi içerisinde de muhalif ve farklı fikirler vardır. Bu bizim niyetlerimizden bağımsız objektif bir durumdur. Sorun bunların nasıl ele alınacağı ve farklı fikirlere karşı yaklaşımımızın ne olacağı sorunudur. Yazımızda genel olarak muhalif ve farklı fikirlere ilişkin tavrımızı ortaya koyarak farklı fikirler arasında iki çizgi mücadelesi temelinde ele alanacak olan ideolojik mücadelenin önemine değineceğiz

Şüphesiz ki muhalif fikirler üzerine ilk tartışmayı biz yapmıyoruz.

Geçmişten bugüne ulusal ve uluslararası alanda birçok konu ve hemen her şeye ilişkin farklı fikirler söz konusu olmuştur, yaşam devam ettikçe de bunlar olacaktır.

Muhalif ve farklı fikirlerin uluslararası komünist ve devrimci hareket içinde tarihsel kökleri söz konusudur. Keza daimi komite, başkanlık ve önderlik sorunu, Halk Savaşı, kadın sorunu, ideolojinin kökleri, birlik ve ayrılık noktaları vs gibi daha birçok meseledeki farklı fikirler uluslararası tarihsel köklere sahiptir.

Bir komünist partisi içinde hiçbir farklı ve muhalif fikir söz konusu olmasa dahi -ki bu mümkün değildir -bunun ulusal ve uluslararası alandaki kar-

şıtlarını mutlaka bilip kamuoyuna açıklama yaparak ona göre partiyi ve kitleyi yanlışlarıyla birlikte eğitmelidir ve kitleleri uyanık kılmalıdır.

Muhalif ve farklı fikirleri örgüt disiplini ve kararla denetim altında açıklamanın; örgütün dağılmasına, disiplinsizliklerin baş göstermesine yol açacağı şeklindeki yanlış ve kaygı, biz Maoist komünistlerin kavrayışına göre yersiz olup, doğru değildir. Zira bugünkü gibi illegal mücadelenin esas olduğu koşullarda örgütsel kararlar ve planlamalar dışındaki ideolojik, siyasal ve diğer noktalara ilişkin farklı ve muhalif fikirlerin kamuoyuna da açıklanması tam da doğru olarak Maoist kitle çizgimizin üstün bir göstergesidir. Muhalif ve farklı fikirleri açıklarken bu perspektiften hareketle örgütsel ilkeler dikkate alınarak kamuoyuna açıklamalar yapılmalıdır.

Bu noktadan hareketle belirtmek isteriz ki, Maoist Komünist Partisi (MKP)'nin gerçekleştirdiği 2. Kongrenin iradesi, farklı ve muhalif fikirlere yönelik yaklaşımda, kavrayış olarak en ileri seviyeyi ifade eden bir karar almıştır.

Maoist komünistlerin farklı fikirlere yönelik yaklaşımı

"Maoist Parti ve Farklı Fikirlere Yaklaşım!" başlığı altında kamuoyuna şu açıklama yapılmıştı: "Doğru, toplum ve düşünce alanında her şey çelişki halindedir. Çelişkisiz hiçbir varlıktan söz edilemeyeceği gibi hiçbir hareketten de söz edilemez. Şeylerdeki hareket, ilerleme ve gerilemeler tamamen bu çelişkinin bir sonucudur. Kuşkusuz ki partimiz de bu evrensel yasadır, çelişkiden muaf değildir. O da her şey gibi ikiye bölünür ve içerisinde farklı düşünceler arasındaki çatışmanın ifadesi olan iki çizgi mücadelesini kendi gelişiminin dinamiği olarak görür. Buradan hareketle II. Kongre irademiz, partimiz içerisindeki farklı fikirlerin, kongremizin resmi kararlarıyla birlikte kamuoyuna sunularak kitleler içerisinde tartışılmasını Maoist kitle çizgisinin bir gereği olarak görmektedir. Toplumdaki sınıf farklılıklarının bir yansıması ve parçası olarak partimiz içerisinde vücut bulan azınlık durumundaki farklı fikirlerin bir zenginlik olarak görülmesi, teorik-pratik gelişmenin lokomotifleri olarak kavranması sebebiyle kitlelere sunulmaktadır."

Doğru ve yanlış fikirler ilk ortaya çıktıklarında, genellikle bir ya da birkaç kişi tarafından savunulurlar. Tarihsel materyalizm bize tüm fikirlerin bu şekilde geliştiğini göstermektedir. Bu gelişme yasasına bağlı olarak partimizin doğru-yanlış mücadelesi temelinde azınlık ve farklı fikirleri kamuoyuna yayınlaması, ulusal ve uluslararası alandaki gelişmelere bağlı olarak partimize yansıyan doğru ve yanlış fikirler en başından fark edilerek, yanlış fikirlere karşı bütünlüklü mücadele koşullarını ortaya çıkarması ve doğru fikirleri de destekleme olanağının yaratılması açısından önemlidir.

Partimiz içerisindeki azınlık ve farklı fikirlerin kitlelerin bilmesi yoluyla garanti altına alınması, muhalif düşüncelerin yayınlanması ve kitleler içerisinde tartışılması demokrasi anlayışımızın bir parçasıdır. Yeryüzünde yekpare hiçbir şey olmadığı gibi partimiz de yekpare değil, çelişkili bir bütündür, monolitik değildir, olamaz. Kitlelerde partiyi çelişkisiz bir organizma olarak görme yanılgısı, partiye ve onun ideolojik-siyasi-askeri-örgütsel vb

kararlarına eleştirel yaklaşmama sonucunu gösterir. Parti içerisindeki doğru ve yanlış bütün görüşlerin kamuoyuna açılması, Maoizm'in ve onun eseri partimizin, Maoist olmayan anlayışlarla aynı noktadır. Parti içerisindeki yanlış düşünce ve oluşabilecek bürokratik mekanizmaya karşı daha aktif bir şekilde mücadele edilebilmesi, partimizin kitleler tarafından denetlenebilmesi ile olasıdır. Maoist parti anlayışında Büyük Proleter Kültür Devrimi ruhu vardır ve Kültür Devrimi ile nitel olarak ilerletilen Maoist Kitle Çizgisi, kitleleri üst yapıda da devrimin bizzat yapıcısı olarak görür ve kitlelerin siyasetin aktif unsurları haline gelmesi için çaba harcar. Kitleleri, yönetilmesi gereken şeyler olarak görmez, aksine Maoist çizgisi gereği onları iktidarın ve yönetimin esas sahibi olarak kabul eder. Devrimin, kitlelerin eseri olduğu bilimsel gerçekliğini kabul eden partimiz, bu anlayışın bir gereği olarak kitleleri adım adım kendi yönetimlerini kendi ellerine almalarının zeminini oluşturur. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin muazzam tecrübeleri de öğretmiştir ki; partinin, nihai amaç olan komünizme ulaşmasının yegane yolu; doğrudan kitlelerin denetiminde olmasından geçmektedir. Partimiz, kitlelerin devrim mücadelesini ve kendilerinin eseri olan devrimi bilinçli bir şekilde sahiplenmelerini amaçlamakta, bu doğrultuda kitlelere Maoist ideoloji rehberliğinde bilinç taşımayı esas görevi olarak bilmektedir. Unutulmamalı ki komünizmi yaşayabilmenin ve özgürleşebilmenin yolu; yönetenler-yönetilenler çelişkisi üzerinden yükselen devletin sönmüşmesi ve buna paralel olarak partinin tarih sahnesinden silinmesi ile mümkündür. Kitleler yönetilmeye ne kadar az ihtiyaç duyarlarsa o kadar özgürleşecek ve devlet de o kadar gereksizleşecek, komünizme de o kadar yakınlaşacaktır.

II. Kongremizin aldığı ve Büyük Proleter Kültür Devrimi ruhunun bir yansıması olan 'parti içerisindeki farklı fikirlerin kitlelere açılması' kararı; kitlelerin, partimizin resmi görüşlerinin yanı sıra parti içerisindeki farklı görüşleri de bilip tartışabilmesi içindir. Bunun anlamı; demokratik merkezî yetçilik ilkesi temelinde isteyen herkesin bu tartışmalara dahil olarak siyasetin bir parçası olmasıdır. Kitleler üst yapının bir parçası olma bilincini kavramalıdır, yönetenle yönetilen arasındaki çelişki, kitlelerin yüzyıllar alacak bir zaman dilimi içerisinde üstyapı unsuru olmalarıyla çözülecek ve böylece insanlık kendisini yönetebilecek duruma gelecektir. Devrim kitlelerin eseridir ve devrimin sağlamlığı kitlelerin devrimi üst yapı unsuru

olarak ne kadar sahiplendiğiyle doğrudan ilgilidir.

Gelişmenin motoru çelişkidir ve farklı fikirler arasındaki doğru yanlış çatışması olmaksızın gelişme olmaz. Bu gerçeklikten hareketle farklı fikirler bütün yönleriyle açığa çıkarılıp tartışıldıkça ideolojik-siyasi bütünlük ve ilerleme sağlanabilir." (MKP 2. Kongre kararlarından)

Hatta saklanmaya ve kapatılmaya çalışılan bu nesnel gerçekliği MKP 2. Kongre iradesi, tüzüğüne şu şekilde eklemeye karar vermiştir:

"Partimiz iki çizgi mücadelesinin, niyetten bağımsız nesnel bir gerçeklik olduğunu kabul eder. Doğru yanlış mücadelesi bilgi teorisinin gelişme yasasıdır. İki çizgi irademiz dışında yaşamın her alanında vardır. Parti de bunlardan muaf değildir. Partimiz iki çizgi mücadelesini gelişmesinin dinamiği olarak görür. Saflarımızda bulunan herkes parti disiplini temelinde, olanaklar çerçevesinde fikir mücadelesi yürütme hakkına sahiptir. Parti bu mücadelenin doğru araçlarla yürütülmesinin koşullarını yaratmakla yükümlüdür. Kimse fikrilerinden kaynaklı parti saflarımızda baskı altına alınamaz, engellenemez. Parti içerisinde yer alan herkesin fikirlerini demokratik merkezîyetçilik ilkesi sınırlarında ifade etmesini garanti altına alır. Farklı fikirler, doğru temelde ele alındığında partimizin birliğini bozan değil, tam aksine geliştiren bir güç olarak kavranmalıdır." (MKP 2. Kongre kararlarından)

Kitlelerin kendi yönetimlerini adım adım kendi ellerine almaları demek, nihayetinde bir yönetim sisteminin varlığını kabul etmektir. Oysa nihai ya da azami toplum projemiz olan sınıfsız ve sömürsüz komünist bir toplum ve dünya gerçekliği ile bu durum çelişmektedir. Dolayısıyla çoğunluğun yani kitlelerin bir yönetim sistemini de ifade eden demokrasi olgusu da bir diktatörlüktür. Kime karşı, tabii ki azınlığa düşmüş gerici sınıflara karşı bir diktatörlüktür.

Bütün bu nesnel gerçekliklerden dolayıdır ki en iyi demokrasiyi proletarya diktatörlüğü ya da sosyalizm olarak telakki etmektedir. Ancak komünistler bununla yetinemezler ve de bu noktada kalamazlar. Zira demokrasi gömleği, komünizme oldukça dar gelmektedir ve demokrasi orada gerici bir hal almaktadır. Çünkü komünistler, yaşadıkları coğrafya da dahil olmak üzere dünyada yöneten ile yönetilenin, sömürülenle sömürülenin, ezenle ezilenin yani sınıfların hiç olmadığı komünist bir toplumu istemektedirler ve bunun için mücadele yürütmektedirler.

Ancak proletarya diktatörlüğünün birer biçimleri olarak demokratik halk iktidarı ve sosyalizm süreçleri her ikisinin ya da birinin, her toplumun özgünlüklerine göre geçirmesi gereken aşamalar olarak kabul etmek durumundayız. İşte bu süreçlerdeki demokrasi anlayışımız ve pratikteki uygulamamızın bir parçası olarak farklı ve muhalif fikirlerle yönelik yaklaşımımızı burada irdelemekteyiz. Yoksa elbette daha ileri bir toplumsal sistem olan komünizmde de farklı fikirler olacaktır. Zira bu durum eşyanın tabiatı gereği böyledir. Şu da bilinmelidir ki, komünizmde insanlar arası ilişkilerde de bir doğallık, düşünce ve pratikte kimsenin kimsesi ezmediği ve sömürmediği bir yaşam olacaktır. Elbette herkesten gücüne göre herkesin ihtiyacına göre ilkesinin işletildiği tüm insanlığın kurtuluş realitesi komünist toplum insanlarının farklı fikirleri ve düşünceleri olacaktır.

Muhalif ve farklı fikirlerle ilişkin burada kaleme aldığımız ve önemle altını çizerek vurgulayacağımız değerlendirmelerimiz, yeni bir tartışmanın ortaya çıkması ve yoldaşlarımızı, sosyalizmin güçlerini, dostlarımızı ve halkımızı eğitmesi açısından son derece önemlidir ve gereklidir. İdeolojik eğitim hareketi kesinlikle gereklidir ve sürekli olarak bunu çeşitli biçimleriyle gerçekleştirmek durumundayız. Öyle ki, yerli ve yabancı gericiiler üzerinde diktatörlük (bu demokratik halk diktatörlüğü ya da proletarya iktidarı, klasik gerici bir diktatörlük ya da istibdat sistemi değildir, demokratik bir yönetim sistemidir) uygulayan ve bunların hiçbirine karşı devrimci faaliyetlerini sürdürme özgürlüğü tanımayan komünist partisinin önderlik ettiği halk iktidarı ve sosyalizmde de aksatılmadan komünizme kadar sürdürülmesi gereken bir zorunluluktur.

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının bütün iç ve dış düşmanlarını yeneceğimize kesinlikle inanıyoruz ve bundan eminiz. Tabii bundan önce gücünü halktan ve sınıf bilinçli proletaryadan alan sağlam ve güçlü bir siyasete sahip bir komünist partisine ihtiyaç vardır. Böyle bir partinin kendi içerisindeki muhalif ve farklı fikirlerle ve sahiplerine yaklaşım sorunu oldukça önemlidir ve de bu konuya ilişkin siyasetimiz somut olmak durumundadır. Politika, bir ideolojinin değerlendirmesi ve uygulama biçimiye o halde muhalif ve farklı fikirlerle yönelik doğru bir politika izlediğimiz zaman o ideoloji önce parti kitlesine, akabinde de kitlelere nüfuz eder. İdeolojimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm de bir bilimdir ve bu bilimimizin doğru diyalektik sahası da politikanın kendisidir. Özcesi muhalif ve farklı fikirler de dahil bütün konulara

Biz Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının bütün iç ve dış düşmanlarını yeneceğimize kesinlikle inanıyoruz ve bundan eminiz. Tabii bundan önce gücünü halktan ve sınıf bilinçli proletaryadan alan sağlam ve güçlü bir siyasete sahip bir komünist partisine ihtiyaç vardır. Böyle bir partinin kendi içerisindeki muhalif ve farklı fikirlere ve sahiplerine yaklaşım sorunu oldukça önemlidir ve de bu konuya ilişkin siyasetimiz somut olmak durumundadır. Politika, bir ideolojinin değerlendirmesi ve uygulama biçimiye o halde muhalif ve farklı fikirlere yönelik doğru bir politika izlediğimiz zaman o ideoloji önce parti kitlelerine, akabinde de kitlelere nüfuz eder. İdeolojimiz Marksizm-Leninizm- Maoizm de bir bilimdir ve bu biliminin doğru diyalektik sahası da politikanın kendisidir

ilişkin doğru bir politika izlendiğinde ideolojimiz maddi bir güç haline gelecek, yanlış politika izlendiğinde ise burjuva ideolojisi ve ondan dokusunu alan küçük burjuva ideolojiler gelişecektir. Bir komünist partisini ileriye götürecek, üyelerinin ve kitlelerin bilincini ve düşünce sistematığını derinleştirecek tek itici gücün parti içi ve parti dışı ideolojik mücadele olduğunu kavramak gerekiyor.

Parti içerisinde farklı fikirlere yaklaşımımız ideolojik olarak uzlaşma anlamına gelmez

Doğru bir ideolojik mücadelenin yürütülmediği bir koşulda parti, adı isterse Maoist komünist olsun, niteliği ve amacından şaşarak çürümeye, yozlaşmaya doğru yol alır. MKP I. Kongresinin de vurguladığı gibi proletarya partisinin tarihinde Kaypakkaya yoldaş ve II. Konferans süreci hariç hiçbir döneminde yeterli bir siyasal düzey ve doğru temelde ideolojik mücadele verilemediği için kendi içerisinde son dönemlere kadar ortaya muhalif ve farklı fikirlere ve de fikir sahiplerine karşı da yeterli düzeyde doğru bir siyasal çizgi izleyememiştir.

Kuşkusuz proletarya partisi içindeki sorunlarla, parti dışı sorunlar birbirlerinden farklı olmakla birlikte birbirleriyle doğrudan bağlantılıdır ve parti içindeki sorunlar, parti dışı yani ulusal ve uluslararası alandaki sorunların birer yansımasıdır. Dolayısıyla parti içindeki sorunlar doğru kavrandığında ve bunun niteliğine uygun hareket edildiğinde partiyi ideolojik, siyasal, askeri, örgütsel ve kültürel olarak istenilen bir niteliğe oturtmak müm-

kün olacaktır. Bunun için parti içindeki sorunları doğru ile yanlış arasındaki mücadele olan ideolojik mücadele yöntemiyle ele alarak yürütmek ve gelişim kaydetmek zorundayız. Parti içerisinde değişik fikirler-düşünceler arasında çelişki, muhalefet ve mücadele sürekli olarak ortaya çıkmaktadır. Kuşkusuz irademiz dışındaki bu nesnel gerçeklik toplumdaki sınıf çelişkilerinin, eski ile yeni şeyler arasındaki çelişkilerin parti içerisine yansımasıdır. İşte diğer şeylerde olduğu gibi partide de bu doğru ve yanlış, yeni ve eski fikirler ve bunları çözmek için ideolojik mücadele (siz buna parti içi iki çizgi mücadelesi de diyebilirsiniz) yürütülmeseydi, o partinin yaşayan canlı özelliği de olmazdı. Dolayısıyla biz devrimci komünistler sürekli olarak aktif ideolojik mücadele taraflısı olmak zorundayız. Parti içerisinde tüm yoldaşları sürekli suretle aktif ideolojik mücadele yürütmeleri için teşvik etmeliyiz.

Türkiye-Kuzey Kürdistan sınıf bilinçli proletaryası ve ezilen halklarının komünist öncüsü ve müfrezesi proletarya partisinin 37 yıllık tarihsel sürecinin başlangıcından bugüne muhalif ve farklı fikirler söz konusudur. Başka bir şekilde de olamazdı. Bu noktada toplum ve sınıflar gibi Maoist Komünist Partisi'ni de tek düze, monolitik ve çelişkisiz olarak ele alma yanılgısı dogmatizmden ve mekanik materyalizmden öte bir şey değildir. Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının komünist önceri ve proletarya partisinin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaş da Türkiye İhtilali İşçi Köylü Partisi (TİİKP) içerisinde resmi görüş ve fikirlere karşı muhalif ve farklı görüşleri ve de fikirleri savunarak iki yıllık yoğun bir ideolojik mücadele ve artık o ör-

gütün anti-demokratik merkeziyetçilik sistemin-den sonra örgütsel olarak koparak proletarya partisini kurma girişimini başlatmıştır. TİİKP yönetici kılığı, her ne pahasına olursa olsun İbrahim yoldaşın önderlik ettiği ve başını çektiği Marksist-Leninist-Maoist muhalefete hayat hakkı tanımayacağını pratik politikalarıyla göstermişti. Yoldaş Kaypakkaya önderliğindeki MLM muhalefet, TİİKP yönetici kılığının revizyonist niteliğine karşın, demokratik merkeziyetçilik ilkesine bağlı kalarak partinin bütün kararlarını uygulamış ve faaliyetini aksatmamıştır, ancak ideolojik mücadelesinden de vazgeçmemiştir. Kısacası parti içi iki çizgi mücadelesi noktasında Maoist bir siyasal çizgi izlemiştir. Partiye hakim olan revizyonist yönetici klik anti-demokratik bir şekilde MLM kadroları teşhire yönelmiş, hem de kongre tartışmalarının olduğu bir dönemde MLM muhalefetin varlığını ve yazılarını kadrolardan ve partiden gizleyerek en anlaşılır deyimle burjuva entrikacılığına başvurmıştır. Namı diğer Şafak revizyonizmine karşı farklı fikirlerinin neler olduğunu beş temel belge ve görüş olarak sistemleştirerek gerçek gücünü halktan ve Maoist ideolojiden alan yeni, nitel bir parti oluşturma girişimini başlatmıştır.

TKP(ML)'nin ilk kuruluş sürecinden hemen sonraki gelişmelere de bir göz atıp incelediğimizde muhalif ve farklı fikirlerin söz konusu olduğunu ve parti içerisinde ne tür yöntemler uygulandığını göreceğiz. Demek ki, bugünlere gelişimiz öylesine kendiliğinden olmamıştır. Proletarya partisi öncesi ve doğuşundan bugünlere parti içinde farklı ve muhalif fikirler sürekli olmuştur ve bundan sonra da olacaktır.

Koordinasyon Komitesi (KK) Hizbi olarak ortaya çıkan hizbin durumu çok açık ki daha kuruluşunu yeni ilan eden bir komünist partisinin subjektif nedenlerden ötürü ilk örgütsel yenilgisinin hemen akabinde başgösteren muhalif ve farklı fikrin açık bir göstergesidir. (Muhallif ve farklı fikrin olduğu doğrudur, ancak KK hizbinin durumu adından da anlaşılacağı gibi fikir farklılığının ötesinde hizip örgütlenmesidir. Dolayısıyla farklı fikir diyerek durum masum ve meşrulaştırılmamalıdır.) Hem de partinin önderliğini ele geçirmesinden kaynaklı KK hizbinin fikirlerini çok daha rahat yaydığını belirtelim. İşte bu hizbin önderliğindeki yanlış siyasete karşı MLM kadroların muhalefeti, olumsuz bir dizi örnek açısından oldukça eğiticiydi. 1974'ten itibaren parti içinde ilk önce gizli olarak sürdürdükleri tasfiye hareketini 1976'da açık bir şekilde sürdüren KK hizbinin partiden farklı ola-

rak hangi fikirleri savunduğuna dair özetle şunları belirtebiliriz; "partimizin sosyo-ekonomik yapı tahlili yanlıştır, partinin çizgisi Marksist-Leninist değildir, Kaypakkaya'nın milli meseleye ilişkin görüşleri yanlıştır, 1920'lerdeki ulusal kurtuluş savaşına önderlik eden sınıf milli burjuvazidir, milli meselenin özünde pazar meselesi yoktur, milli baskının esas ezilen ulus burjuvazisine değil Kürt halkına uygulanmaktadır, TKP(ML) zaten bir parti değildir fakat Marksist-Leninist olma yolunda ilerleyen bir harekettir, partimizle THKO ve THKP-C arasında nitel bir fark yoktur, vb."

O dönemin komünist kadroları peki ne yapmıştı ya da bu hizbe karşı nasıl bir siyaset izlemişlerdir? Öncelikle bu hizip tarafından geliştirilen kendiliğindenci, lafta sol ama gerçekte sağ politikaya karşı yeterli ideolojik mücadele yürütülmemiştir. Parti içi iki çizgi mücadelesinde MLM kadrolar önemli hatalar işleyerek Maoist iki çizgi mücadelesinin ruhuna uygun yeterli ve doğru bir ideolojik mücadele yerine sekte bir siyasal çizgi izleyerek kendilerinden sonra gelenlere hala etkisini bugünlere kadar sürdüren bu noktadaki olumsuz anlayış ve siyasal çizginin vesilesi olmuşlardır. Partimizin ideolojik, siyasi ve örgütsel çizgisini hiçe sayarak darbeci ve tasfiyeci bir hareket tarzına karşı MLM kadroların muhalefeti karşısında KK hizbinin geri adım atarak parti içi sorunları "Proleter Birlik" adlı yayın organında tartışma önerisinin kabul edilmeyerek bu yöntemin MLM kadrolar tarafından tümüyle reddedilmesi yanlıştı.

Parti içerisinde bir önderlik birçok alanda partiyi tasfiyeye yöneliyorsa, ancak muhalefetin kendi görüşlerini parti içerisinde yayma yolu kapanmamış ve yayın organında muhalefetin görüşlerini tartışma imkanı o önderlik tarafından yaratılmışsa, böylesi koşullarda partiden ayrılmak doğru değildir. Ayrıca KK hizbinin kendisinin darbecilik yaptığına dair özeleştirisi vermesi dahi partide demokratik merkeziyetçiliğin tamamen ortadan kalkmadığını göstermektedir. Bütün bu yaşananlar karşısında MLM kadrolar ne yaptı? İlk önce KK hizbi önderliğinin çizgisine karşı liberal davranılmış, daha sonra problemlerin parti içerisinde tartışılmasının koşulları olmasına rağmen bunu bir çırpıda kenara iterek örgüt içi tartışmayı reddederek adeta bir isyan havasıyla örgütsel bağlarımız koparılmıştır. Açık ki, siyasal gerilikten kaynaklı burada aceleci ve sekte bir tutuma düşülmüştür. Açık değil midir ki, komünist önder İbrahim yoldaş ve yanındaki komünist kadroların TİİKP içerisinde muhalefetteyken, hem de kongre süreci öz-

günlüğü de dahil, görüşlerini ifade edememelerine rağmen pratikleri ve kullandıkları yöntem ile sonraki süreçte MLM kadroların KK hizbine karşı pratik ve yöntemi bir ve aynı değildir.

KK hizbine karşı izlenen önce liberal hataların daha sonra ise sektör mücadele yönteminin partimizin bugüne kadarki gelişme süreçlerindeki birçok hizipleşme ve örgütsel ayrılığa tarihsel olarak referans oluşturduğunu ve payende yapıldığını özellikle vurgulayalım. Dolayısıyla KK hizbi karşısında izlenen mücadele yönteminin ve örgütsel kopuşun yoldaş Kaypakkaya'nın TİİKP'den kopuşuyla özdeşliği söylenemez. Komünist önder İbrahim yoldaş Maoist içi iki çizgi mücadelesi siyasetiyle hareket ederek örgütsel ayrılığa giderken, KK hizbinden örgütsel kopuşumuzdaki siyasetimiz ve mücadele yöntemimiz ise Hocacı ve sektirdi.

Kökleri 1974'lere dayanan ve farklı-muhalif fikirlerle karşı sektör bir siyasal çizginin izlenmesine vesile olan bütün bu nesnel gerçekliğimizin kaynağı aslında ideolojik ve siyasal geriliktir. Marks'ın, Lenin'in, Mao'nun, İbrahim'in, komünizmin ve Kaypakkayacılığın lafzını çokça ederek devrimin, halkımızın, partinin ve insanlığın sorunları çözülmüş olmuyor. Bugüne kadar sözde çok keskin komünist olan bir çok kişinin sonu hüsrana olmuş, ya sınıf mücadelesine tövbe ederek köşelerine çekilmişler ya da karşı olunan sömürücü sistemin birer parçası olmuşlardır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da olmak üzere özellikle yurtdışında, daha açıkçası Avrupa'da yüzlerce yorgun demokrata rastlamak mümkündür. Ama geride bıraktıkları koskoca dağ gibi olumsuzluklar bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan halkı ve biz devrimci ve komünistlerin önünde birer engel olarak durmaktadır. Dolayısıyla bugünün devrimci ve komünistlerinin, geçmişin hata ve zaafalarına karşı da sorumluluk duymaları ve söyleyecekleri birkaç sözleri ve takınacakları bir dizi tutumları olmak zorundadır. Asgari ve azami toplum projelerimiz olan demokratik halk iktidarı, sosyalizm ve komünizme doğru ilerlemek için geçmişin hata ve zafiyetlerinden bilimsel olarak köklü ve nitel bir kopuş gerçekleştirmek zorundayız. Ulusal ve uluslararası komünist hareketin geçmiş olumsuzlukları, hata ve zafiyetlerinden köklü olarak kopmak durumundayız. Gerek Uluslararası Komünist Hareket (UKH), gerekse Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi tarihi aynı zamanda farklı ve muhalif fikirler ile sürekli eleştiri-ikna-değişim-dönüşüm temelinde önemli eksikleri ve zafiyetleri de içerisinde barındırarak gelişim göstermiştir. Dolayısıyla

geçmiş ve bugünkü eksik ve hatalı yanlarımıza karşı da liberalizme düşmeden ideolojik mücadele yürüterek hesaplaşmak zorundayız. Önceli TKP(ML) daha sonra MKP de bu şekilde ideolojik mücadelenin bir sonucu olarak bir gelişim kaydetmiştir. Yukarıda altını önemle çizdiğimiz TİİKP içinde MLM kadroların doğru ve daha sonraki KK hizbine karşı yanlış siyasetimizden sonraki süreçlerde de parti içerisinde sürekli farklı ve muhalif fikirler söz konusu olmuş, yeterli ve doğru temelde ideolojik mücadele verilemediği için bugüne kadar irili ufaklı birçok ayrılık ve hizipleşmeler yaşanmıştır.

Özellikle MKP'nin tarihinde II. Konferans sürecinde proletarya partisi içerisindeki muhalif ve farklı fikir savunucularına karşı ulusal ve uluslararası komünist hareketi de yakından ilgilendiren konulara dair ideolojik ve siyasal mücadele yürütülerek olumlu yönde bir gelişim gösterilmiştir. II. Konferans, MLM'lerin zaferiyle sonuçlanan ve bu temelde devrimci komünist çizgi ve ideolojinin komünist önder yoldaş Kaypakkaya sonrası ilk kez bu kadar bilince çıkarıldığı bir niteliğe sahiptir. II. Konferans;1957 Deklarasyonu ve '60 Bildirisi'nin değerlendirilmesi, '63 Polemikleri, demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarının bileşimi ve özü üzerine, Arnavutluk Emek Partisi'nin değerlendirilmesi, Mao Zedung ve öğretileri üzerine, baş çelişki, gerilla savaşı vd bir dizi konuya ilişkin esasta bilimsel ve doğru kararlar alınmış ve yurt dışı (YD) hizbi ve çizgisi olarak nitelendirilenlerin farklı görüşlere karşı doğru temelde ideolojik ve politik mücadele yürütülerek tarihte haklı bir yeri edinmiştir.

Ancak daha sonraki süreç ve dönemlerde gerek üslup-tarz, gerekse ideolojik-politik mücadele noktalarında oldukça geri ve sektör bir tutum takınılmıştır. Genel hatlarıyla kullanılan cümle, söylem, üslup ve tarzları kısaca belirtecek olursak; "revizyonist, eroin çetesi, mafya çetesi, komplocu, burjuva devşirmeleri, aşağılık unsurlar, elma kurtları, provakatörler çetesi, parti düşmanları, aptal bürokratlar", "partimizin, ordumuzun, gençlik örgütümüzün adını kullanmayın...", "mafya çetesi suçludur.... program düşmanları ve çete kuyrukçuluğuna kalkışan birkaç bozguncu.... devrime, partiye, halka ihanet etmekten vazgeçin...", "tutuklu olduğunuzu kabul edin.", "devrimcilikle ilgili bulunmayan bazı namussuz unsurlar konferansa alınarak itibarları geri lade edilecektir.", "konferans, revizyonistlerin açığa çıkmasını engeller.", "12 Eylül artıkları.", "yakında karşı-devrime ilti-

hak edecekler.", "yola gelmedikleri taktirde saflardan temizlenmelidirler.", "parti çizgisine inançlı olmayanları sınırlandırabiliriz, gemleyebiliriz.", "koşullar önemli ölçüde parti çizgisi lehine olduğu için ayrılık geciktirilebilirdi, geciktirmekte gerekiyordu", "darbeciler...", "bu ne biçim anlayış, yaman önderler, budala, zavallı, lafbesi, ahmak, balon, lafazan, hotzotçu" vb vd

Önemli bir noktaya burada dikkat çekmek istiyoruz. Fikirler paylaşılrken, tartışılırken yöntem ve üsluba dikkat edilmelidir. Kûfür, hakaret, aşağılama, küçümseme anlayışı bizim, yani devrimci komünistlerin anlayışı ve kültürü olamaz. Bir yoldaşımızın savunduğu fikrin açacağı yanlış sonuçları açıklamak yerine ona hakaret etmenin sorunu çözmeyeceği açıktır ve kavranmalıdır.

Fikirler yanlış olsa bile bunun üzerinden doğruyu bulmamızı sağlayacağıma inanmaktayız. Partilerin doğru-yanlış mücadelesiyle ilerlediklerini hepimiz bilmekteyiz. Bu bilinçle savunulan doğrular partiyi ilerletirken, yanlışlarda da komünist parti kolektifi yoldaşları yanlışlardan arındırarak ilerletecektir. Terside mümkündür, her bir yoldaşın yanlış(lar)ı partiyi geriletebildiği gibi partinin yanlışları da yoldaşları geriletecektir. Komünist partisine gelen doğrular olumlu ideolojik bir mücadeleyle kolektif bir bilinçle çevrilirse ancak somut bir hale gelerek gerçekliğe dönüşecektir. Bizler yanlışlarımızı proletarya partisinin yardımıyla daha rahat aşabileceğimize inanmaktayız.

İradenin ortaya çıkardığı sentezlerin komünist parti disiplini çerçevesinde iyi bir takipçisi, savunucusu ve uygulayıcısı olmamız gerektiğinin bilinçinde olmalıyız

Kimilerinin bu hesaplaşmadan kaçarak hala kendilerini tarihsel ve güncel açıdan bulunmaz Hint kumaşı, büyük kurtarıcı, stratejik önder(ler) olarak gördüklerini işitiyoruz. Ama hayır, yeter artık. Sizler; bataklığın yolunu tutmakta özgür olduğunuz kadar, biz devrimci ve komünistler de bu yanlışla karşı mücadele etmekte özgürüz. Boş, kuru ve yalan sözlere artık bu halkın karnı toktur ve "sarhoş sendromunuzdan" çıkıp nesnel-somut gerçekliklere dönmenin gereği açıktır. Şayet doğrulara hürmet ve bilime saygıda hala ısrar kalmışsa bütün bunlar gerçekleşecektir.

Gerek kendi, gerekse uluslararası komünist hareketin tarihini, bilimsellik adına dogmatik ve tutucu, aşma adına tasfiyecilikle temellerine yönelen bir şekilde savunan eğilimin bilimimizi ileri taşımayacağı açıktır. Yoğun bir biçimde devrimci ve

komünist hareketi kuşatan dogmatizm, tutuculuk ve mekaniklik hastalığı, geçmişi değerlendirme de dahil kendisini hatalardan muaf görme yanılgısı ve yanlış pratiğini de beraberinde getirmiştir. Bu geri, negatif gerçeklikten bir an evvel kurtulmak, bütün devrimci ve komünist hareketin önünde acil bir görev olarak durmaktadır. Bu konudaki samimi ve ciddi araştırma ve inceleme gayretlerini, girişim ve çalışmalarını desteklemek her devrimci ve komünistin görevidir. Buna karşı duyarsızlık ve sessizlik, her şeyden önce kendine, insanlığa ve özgürlüğe yabancılaşmaktır ve eski-geri ve yıkılmasını istediğimiz köhne zulüm ve sömürü sisteminin değirmenine su taşımaktır.

Öncelikle yaşamımız içerisinde, örgütlü ya da örgütsüz olduğumuz her alanda muhalif ve farklı fikirlerle ve de bunları savunanlara karşı tutumumuz, söz konusu olan konseptin, yani herhangi bir hareketin, platformun, komitenin, partinin merkezileşmiş iradesiyle ortaya çıkan demokratik merkezizetçilik disiplinine uyması kaydıyla alabildiğince şeffaf olmalıdır. Tartışmalarımızda bu fikirlerle ve fikir sahiplerine karşı oldukça hassas olmalıyız. Bilinmelidir ki, herhangi bir meseleye ilişkin savunusunu yürüttüğümüz karar, düşünce, plan, projelerimizi eksik bulan veya doğru bulmayarak farklı fikir ya da muhalif düşünceler olarak kendisini gösterenlere karşı tutumumuz ideolojik mücadele, yani doğru ile yanlış arasındaki mücadele olan, parti içi iki çizgi mücadelesi şeklinde olmalıdır. Her konuya ilişkin farklı fikirlerin tartışması belirli bir disiplin çerçevesinde merkezileşen iradenin ortaya çıkardığı platformlar içerisinde yürütülebilmelidir ki, yaşayan canlı bir organizma olan komünist partisi bir tartışma kulübüne dönüşmesin. Sadece tartışılan, fakat aynı zamanda bu tartışmalar neticesinde demokratik bir şekilde iradeleşip kolektif olarak uygulanmak için karar altına alınmayan bir durum, biz devrimci komünistlerin savunusu ya da tutumu olamaz. Hele hele tartışarak kendilerini deşarj etmenin, devrimci ve komünist hareket içerisinde kendilerini üstün kalitede-nitelikte görerek diğerlerini küçümsemenin ve yine kendilerini ana-baba, usta, başkan, stratejik gibi görüp diğerlerini yavru-küçük, çirak, acemi, tali görenlerin bulunduğu böylesi bir süreçte bizlerin doğru bir teorik-pratik duruş içerisinde olması ayrı bir önem arz etmektedir. Zira insanlık emperyalist dünya sistemi tarafından öylesine kirlenilmiş ve insana yabancılaştırılmıştır ki bizlerin doğru bir tutum içerisinde olması, tarihe, bugüne ve geleceğe karşı sorumluluklarımız açısından te-

mel bir meseledir. Her devrimci komünistin bu bilinçle hareket ederek bulunduğu ve mücadele yürüttüğü bölge ve alanlarda disiplini de elden bırakmadan tüzük kuralları çerçevesinde farklı ve muhalif fikirlere karşı demokratik davranılması gerekmektedir. Bu farklı ve muhalif fikirler ile doğru temelde ideolojik mücadele yürüterek doğrulara ulaşabileceğiz. Unutulmamalıdır ki Marks ve Engels, Hegel diyalektiğine karşı mücadele yürütürken Hegel'e saygı da gösteriyorlardı. Parti içerisinde ideolojik mücadeleyi sürekli olarak bilinçli bir şekilde geliştirebilirsek; proleter olmayan eğilimlerin, düşünüş tarzlarının bugün ve yarın komünist partisi ve hareket içerisinde boy verip hakim hale gelmesinin önü almamız mümkün olacaktır.

Tartışmaları kişiselleştirmeden, hakaret ve damgalamalarda bulunmadan yürütebilmeliyiz ki, gerçek anlamda nitelikli bir gelişim kaydedebilelim. Unutulmamalıdır ki meseleleri kişiselleştirenler ilkelerden yoksun olanlardır. Doğru ya da yanlış fikirleri bir komünist partisi içerisinde sadece bir bireye veya gruba atmış gibi görmek yanlışsından da kurtulmak zorundayız. İdeolojik mücadele komünizme kadar hiçbir zaman elden bırakılmamalıdır ve ertelenmemelidir. İdeolojik mücadeleden uzaklaşarak ya da yeterli ideolojik mücadele verilmeyerek kişiselleştirmeler, damgalamalar veya etiketlemeler neticesinde yanlışlarımızdan arındığımızı sanıyorsak en başta kendimizi kandırıyoruz demektir. Gerek Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi tarihi, gerekse UKH'nın tarihi tecrübeleri ve gerçeklikleri bunun tersini kanıtlamış ve hep mahkum ettiğimiz, kişiselleştirdiğimiz ve damgaladığımız kişilerin yeni versiyonlarıyla karşı karşıya kalınmış ya da kendimiz onların yerine geçerek onların devamcısı olmuşuzdur. Demek ki yanlışlarımızdan köklü olarak ideolojik ve politik anlamda bir türlü

kopamadığımız için o yanlışların yeni versiyonlarıyla karşı karşıya ya da biz yeni versiyonlar haline gelmekteyiz.

Maoistlerin farklı fikirleri komünistliğe açıklamaları ileri bir adımdır

İstisnasız bir şekilde farklı görüşlere sahip olup da MKP 2. Kongresi'nin çoğunluk iradesi tarafından kabul edilmemesine rağmen farklı ve muhalif fikirler kategorisine düşen bütün fikirleri kamuoyuna açarak Maoist Komünist Partisi, esasta bir ilki gerçekleştirmiştir. Bunun birçok bakımdan faydalı ve doğru olduğu açıktır. Aynı duyarlılığı kendisine devrimciyim, hele hele komünistim diyen parti ve hareketlerden bekliyor ve bir adım ileri çıkmaları gerektiği noktasında iyimserliğimizi koruyoruz. Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki büyük bir devrim önderlik etme görevi oldukça büyük sorumluluk gerektiren bir görevdir.

Muhalif ve farklı fikirlere yaklaşım meselesi ya da sorunuyla ilgili olarak geçmişte ve geçmişe ilişkin olduğu gibi önümüzdeki süreçlerde de şu veya bu şekilde az ya da çok oranda daha çokça karşı karşıya gelinecektir. Çünkü sınıflı toplumlar gerçekliğinde parti içerisinde de kavrayışta eşitsizlikler söz konusudur ve bunun bir biçimi olarak da farklı fikirler şeklinde kendini göstermektedir. İdeolojik, siyasal, örgütsel, askeri, kültürel, stratejik, taktiksel, ilkeler, programlar, projeler vs birçok konuda geçmişte olduğu gibi günümüzde ve önümüzdeki süreçlerde de muhalif ve farklı fikirler ortaya çıkacaktır.

Bundan dolayı asgari ve azami toplum projelerimizin halk kitleleri tarafından kabul görmesi içerisinde, muhalif ve farklı fikirlere doğru yaklaşım meselesi önemli bir yer tutmaktadır. Bunun bir parçası olarak demokratik halk iktidarı ve sosyalist sistem içerisinde komünist partisi dışındaki

G e -
rek UKH, ge-
rekse Türkiye-
Kuzey Kürdistan
devrimci ve komünist
hareketin tarihi, muhalif
ve farklı fikirlere yaklaşım
sorununda başarılı bir sı-
nav verilemediğini ve esasta
sınıfta kaldığını göster-
mektedir. Türkiye-Kuzey
Kürdistan'daki devrimci par-
tilerin irili ufaklı hemen hepsi
kendi içerisindeki muhalif ve
farklı fikirlere ve de fikir sa-
hiplerine karşı esasta sek-
ter bir siyasal çizgi izle-
miştir, hala da bu yıkıcı
ve yanlış pratik tarz
önemli oranda de-
vam etmektedir

dost güçleri demokratik devrimin güçleri ve sosyalizmin ittifakları olarak gören proletarya partisi, sosyalizmde çok partili sistemi de savunmaktadır. Zira demokratik halk iktidarı ve sosyalist toplum içerisinde çeşitli sınıflar ve bu halkın çeşitli katmanları ve de bunların temsilcilerinin yer aldığı parti ve hareketler olacaktır.

İdeolojik açıdan her sorun, halk içerisinde cereyan eden her tartışmalı problem, ancak ve ancak demokratik yöntemlerle, karşılıklı görüş alışverişi, eleştiri, ikna, dönüşüm ve eğitim yöntemleriyle çözümlenebilir. Proletarya partisinin bütün bölge ve alanlardaki örgütlü komite ve birimleri içerisinde zaten farklı farklı düşünceler, öneriler şu veya bu şekilde sürekli tartışılmaktadır, örgütün gelişiminin önemli sacayaklarından eleştiri-özeleştirme mekanizması işletilmektedir.

Partinin ilerleyen süreçlerinde daha geniş kitlelere nüfuz ederek kitlesel bir güce dönüşmesi ve çeşitli ezilen ulus ve azınlık milliyetler ile inanç gruplarından ve daha bir dizi özgüllüklerden kaynaklı olarak parti içerisinde daha çok farklı ve muhalif fikirlerle karşı karşıya kalınacaktır. Bunun için halk, kitle, dost ve parti içerisindeki farklı fikirler arasındaki sorunların ancak ideolojik mücadele metoduyla çözülmesi biz devrimci komünistler açısından bir ilkedir.

Farklı fikirleri yok sayıp bastırma pratiği Maoistlerin tutumu olamaz

Bir komünist partisi temel meselelerde kendisinin, yani resmileşmiş fikirlerinin doğru olduğuna gerçekten inanıyorsa, kendi içerisindeki karşıtlarını, yani muhalif ve farklı fikirleri de rahatlıkla açıklayabilir ve açıklamalıdır. Tıpkı MKP II. Kongresi'nin kamuoyuna yönelik bu konuda yaptığı açıklama gibi devrimci ve komünist hareket cesaretli olmalıdır. Bugünden başlayarak sosyalizmin güçleri ile muhalif ve farklı fikirlere yaklaşım meselesinde olduğu gibi nasıl birleşebilirsiniz yanıtını teori ve pratikte gösterebilmeliyiz.

İnsanlar, gruplar, hareketler, partiler ve devletler doğru ya da yanlış fikirleri, projeleri, idealleri için neler yapmadılar ki, ne zorluklara katlanmadılar ki, ne tür entrikalar çevirmediler ya da ne tür entrikalara maruz kalmadılar ki. Günü geldi açıklıklar yaşadı, günü geldi ölümlere yattı, işkenceler gördü, ölümün üstüne üstüne yürüyerek can bedeli

kavgalara tutuştu ve canlarını verdi, yani badireli yollara düşerek ağır bedeller ödedi; günü geldi yanı başındaki arkadaşlarına, dostlarına, "yoldaşlarına" karşı en onulmaz kötülüklerde bulundu vs.

Gerek UKH, gerekse Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketin tarihi, muhalif ve farklı fikirlere yaklaşım sorunuyla başarılı bir sınav verilemediğini ve esasta sınıfta kaldığını göstermektedir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki devrimci partilerin irili ufaklı hemen hepsi kendi içerisindeki muhalif ve farklı fikirlere ve de fikir sahiplerine karşı esasta sekte bir siyasal çizgi izlemiştir, hala da bu yıkıcı ve yanlış pratik tarz önemli oranda devam etmektedir. Burada hepsini tek tek örnekendirip ayrıntılandırabiliriz fakat meseleleri şu veya bu parti ve örgüt ile sınırlandırmayacağız, aksine doğru bir siyasal çizgi ve bir anlayış olarak ortaya koymak ve gerekli doğru dersleri çıkartmak uğraşındayız. Zira devrimci ve komünist hareketin büyük bölümü esasta eleştiriye kapalıdır.

Ancak son dönemlerde kendi içerisinde bir dizi ideolojik, örgütsel, siyasal vs farklı fikir ve eleştirilerinden kaynaklı hala gerekçesiz bir şekilde, devrimci adalet ve hukuk kurallarına sığmayan bir yöntemle ani kararname ve talimatnamelerle örgütlerinden uzaklaştırılanların olduğunu, bu yetmiyormuş gibi farklı ve muhalif fikirlerinden dolayı onlara siyaset hakkı tanımamaları şiddete varan pervasızlıkların sergilendiğini, Maoist komünistler olarak bu yazımızda belirtelim. Bilinmelidir ki, siyaseti sadece kendi tekelinde görenlerin sonu hüsrandır. Böylesine sekte ve şiddete varan siyasal çizgiyi Kaypak kayacı gelenekten gelen bir gücün gerçekleştirmesi ise başlı başına apayrı bir olumsuzluktur. Kendi geçmişini, kendi ciddi veya basit hatalarıyla birlikte sorgulamayan ve bu sorgulamanın gereğini yapmayan bir parti, bir düşünce asla komünist ve özgür olamaz.

Bir devrimci ve komünist partisi içerisinde farklı fikirler sözkonusu değilse ve tartışma yürütülüyorsa, o partinin gerçekliği ve sıfatı belleklerde sorgulanmalıdır. Marksist-Leninist-Maoist ideolojiden oldukça uzaklaştığı artık gün gibi ortadadır ve bütün bunlara karşı ideolojik mücadelemiz keskin olmak durumundadır. Statüko zaptiyeciliği pupa yelken almış başını gidiyor. İşte örgüt fetişizmi, işte grupçuluk, işte klikçilik, işte her şey parti için anlayışının hazin sonu, işte devrim ve komünizm adına siyasal gerilik ve en nihayetinde Marksizm-Leninizm-Maoizm'den kırılma noktası. Doğru teorik ve pratikten kopuk, kuru ve keskin Kay-

pakkayıcılıktan bir an önce vazgeçilmelidir. Artık özel mülkiyete dönüştürülen küçük kaleler ve küçük dükkanlar kültürü bırakılmalı, aşılmalıdır. Komünist partisinin, devrimin ve halkın çıkarları, dar grupçu, klikçi ve kişisel zafiyetlerin kurbanı haline getirilmemelidir. Grupçu ve klikçi anlayış ve pratiklerden bir an evvel uzaklaşarak farklı fikirleri ve bu fikirler arasındaki ideolojik mücadeleyi zulüm ve sömürü dünyasını temsil eden ortak düşmanımıza karşı mücadelenin manivelası haline getirelim. Aksi taktirde bugün parti ve halk içerisindeki farklı ve muhalif fikirler karşı uyguladığınız yanlış çizgi, yarın kendinizi yiyip bitirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Unutulmamalıdır ki bugünün ortaya çıkan bütün olumsuzlukları, dünyanın geçmişin ekilen yanlış tohumlarının ürünüdürler. Yeterince geç kalınmıştır ve derhal bu yanlış çizgiden vazgeçilerek halka ve devrimci kamuoyuna özeleştirel yaklaşılmalıdır.

Farklı ve karşıt fikirler sürekli olduğu gibi bunlar arasında ki mücadelede sürekli olacaktır

Nasıl ki toplumlar tarihi sınıflar mücadeleleri tarihi ise, muhalif ve alternatif fikirler karşı mücadelelerin de bu kapsamda ele alınması gerekmektedir. Çünkü sınıfların yaşadığı ya da var olduğu bir nesnel ya da objektif realite koşullarında her bir fikir bir sınıfın damgasını taşır.

Dolayısıyla fikirleri de bu temelde ele aldığımız da hepsinin bir karşıtı vardır ve bu karşıtlıklar arasında sürekli mücadele söz konusudur.

Özellikle sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte diğer şeylerde olduğu gibi insan düşüncesi de bir sınıfsal karaktere bürünmüş ve sınıf niteliği kazanmıştır. İşte o süreçten bugüne farklı sınıflara tekabül eden fikirler sürekli mücadele ve çatışma halinde olmuş ve bu fikirler mücadelesi değişik biçimler altında, kimi zaman şiddete kimi zaman da daha yüksek birlikteliklere evrilmiştir.

Fakat sınıflı toplumlar realitesinde ezen ve sömürülenlerin karşısında yer alan ezilen ve sömürülenlerin kendi içerisinde ya da kendi aralarındaki farklı fikirler arası mücadele ise bu noktada başlı başına ele alınması gereken bir konudur.

Halk içerisindeki çelişkiler olarak genel kabul gören ya da ifadelendirilen bu nesnel ve somut gerçekliği ayrıntılı olarak ele alıp irdeleyerek ve doğru sonuçlara ulaşmak için çeşitli yönleriyle değer-

lendirmeler yapmaktayız.

Bir devlet, bir parti, bir grup ya da çevre, bir sistem, bir plan, bir mücadele vd. içerisinde hakim olan bir fikrin yanı sıra ona muhalefet eden ya da topyekun karşı gelen farklı fikirler de söz konusu olmuştur. Konumuzu çok fazla dallandırmadan ve dağıtmadan asıl kastettiğimiz ve burada ayrıntılı olarak irdelediğimiz komünist partisi içerisindeki farklı fikirler için yaklaşımın ya da mücadelenin nasıl olması gerektiği üzerinde yoğunlaşalım.

Özellikle devrimci ve komünist parti ve hareketler içerisinde izlenen liberal ya da sekte çizgilerden ötürü bu parti ve hareketlerin niteliklerinde oldukça derin olumsuz değişim yaşanmış ve ya tarih tarafından mahkum edilip ortadan kalkmış ya da düzen içi ya da sistem içi olarak reformist veya revizyonistleşerek kendi karşıtlarına dönüşmüşlerdir. Türkiye-Kuzey Kürdistan ve UKH'nın tarihi bunun çokça örnekleriyle doludur.

Hristiyanlığın karanlık cahiliye tarihi içerisinde farklı fikirlerinden dolayı kilise tarafından aforoz edilmeleri ve yine cahiliyenin önemli bir ögesi olarak kabul ettiğimiz İslamiyet'in ve İslami rejimlerin içerisinde farklı görüş ve fikirleri savunanlara karşı kafir, şeytan, vb ithamlarla nasıl da dışlandıkları, hor görüldükleri, cezalandırıldıkları ve öldürüldükleri ya da kıyımdan geçirildikleri tarihin karanlık sayfalarına kaydedilmiştir. Ezen ve sömürülenlerin ilk süreçlerinden bugüne hala devam eden tekçi anlayış ve pratikleri ne yazık ki, ezilen ve sömürülenlerin tarihinden bugünlere üzerlerinde önemli oranda etkili bir yön olarak varlığını devam ettirmiştir. Bu nesnel gerçeklik bugün ve önümüzdeki uzun süreçlerde de maalesef yoğun olarak devam edeceğe benzemektedir.

Her şeyden önce masum ve suçsuz göstermek insanlığa karşı bir suçtur ve hiç kimseye de kazandırmaz. Aynı durum ülkemiz devrimci ve komünist hareketinin pratik seyri için de geçerlidir. Dolayısıyla her devrimci ve komünistin bu bilinçle hareket ederek geçmiş tarihiyle doğru ve bilimsel temelde hesaplaşması ve varsa kendi hata ve zaafı da dahil dünya halklarına ve devrimci kamuoyuna öz eleştirel yaklaşarak açıklama yapmalıdır. Bir hareket içerisindeki birim bizim gibi düşünmesini istiyorsak esasta ikna amacını taşıyan eleştiri-ikna-dönüşüm yöntemini içeren ideolojik mücadeleden kopmamalıyız.

Elbette her birey, grup, hareket ve parti çevresindeki bütün herkesin kendisi gibi düşünmesini ister. Ancak bu eşyanın tabiatına terstir. Yani bir

düşüncenin varlığı ancak karşıtının veya karşıt düşüncenin varlığı ile mümkündür. Dolayısıyla her bir fikri fikirleriyle kesinlikle mümkün olabileceğini kabul etmek durumundayız. Bu nesnel ve somut gerçeklik sınıfların olduğu toplumlar ya da toplumsal sistemler için geçerli olduğu gibi sınıfsız yani, komünist toplum ya da sistemler için de geçerlidir. Komünizmde de fikirler, düşünceler, planlar, projeler, programlar vs olacaktır ve bütün bunların da kesinlikle karşıtları bulunacaktır. Fakat sınıfların ve dolayısıyla sömürünün olmadığı bu toplum ya da toplumsal sınıf(lar)a ve sömürüye dair de herhangi bir şey olmayacaktır. Olmayan bir şeyin karşıtının da olamayacağı bilinmeli ve kavranmalıdır.

Bir fikir herşeyden önce neden vardır? Çünkü nesne, somut ve maddi zemini, yani objektif koşulları olduğu için. O halde fikirleri salt soyut şeyler olarak değil de maddenin insan düşüncesine yansımaları olarak kabul ettiğimizde, aynı maddenin ve somut gerçekliklerin insan düşüncesine farklı şekillerde yansımalarının birer sonucu olarak farklı farklı ve birbirlerine zıt fikirler de ortaya çıkmaktadır. Diyalektiğin temel yasası olan çelişki, yani zıtların birliği yasasını herkese hatırlatmak isteriz. Dolayısıyla doğada, toplumda ve insan düşüncesinde her zaman çelişki olacaktır. Zira nerede bir hareket ve gelişim varsa orada çelişki vardır ya da çelişkinin olduğu her yerde hareket ve gelişim söz konusudur. Her insanın kavrayışındaki eşitsizlikleri de hesaba kattığımızda fikirler arasında derece ya da düzey farklılıklarının da ortaya çıktığını veya kendisini gösterdiğini belirtelim.

İşte biz Maoist komünistler, dağınık ve sistemleşmemiş farklı fikirler arasındaki mücadelenin, tarihsel ve verili koşullara göre değişik biçimler aldığını kabul etmekteyiz. Bundandır ki farklı fikirler ve düzeyleri arasında bugün pekala uzlaşır ve ideolojik mücadelenin esas alındığı bir durumdan başka bir koşul ve zamanda (devlet aygıtı içinde) uzlaşmaz ve siyasal mücadelenin esasa dönüşebileceğini de kabul etmekteyiz. Ne var ki koşulları ne olursa olsun parti içindeki farklı fikirlere yaklaşım ideolojik mücadele konusudur ve bu asla siyasal mücadeleye dönüşmez. Parti ve devlet örgütlemeleri bir veya aynı kefeye konulamaz. Çünkü birinde ideolojik mücadele, diğerinde siyasal mücadele esastır. Diğer bir deyişle komünizme varma sürecine kadar parti önderliğinde oluşturulan devlet örgütlenmelerinde proletarya diktatörlüğün tüm biçimlerinin toplamında bu hayat bulur.

Komünist partisi içerisinde ise kuşkusuz disiplin ve demokrasinin, yani demokratik merkeziyetçilik ilkesinin uygulanmasının bir dizi haklı ve doğru nedenleri vardır. Her şeyden önce sınıflı toplum(lar)da yaşamaktayız ve buna koşut olarak ezenler ve sömürenlerin ezdiği ve sömürdüğü kitleler yani ezilen sınıflar ve ara katmanlar ya da sınıflar vardır. Bu ezilen ve sömürülen sınıf ve ara katmanların fikirleri de farklı farklıdır. Tıpkı ezen sınıflar ve ara katmanların farklı fikirlere sahip olduğu gibi. İşte bu ezilen sınıflar içerisinde komünist partisine gelen bireylerin de farklı fikirlere sahip olduğunu ve buna bağlı olarak parti içerisinde de bu fikirlerini şu ya da bu biçimde veya düzeyde yansıttıklarını, konuştuklarını, pratiğe döktüklerini, tartıştıklarını vs söyleyebiliriz. Ancak komünist partisi bir tartışma kulübü değildir ve olmaz da. Çünkü sadece bir araya gelip tartışan ve sonra da herkesin kendi başına buyruk hareket ettiği anarşizan insanlar topluluğu değildir. Sistemli, disiplinli ve tartışarak belirli doğru sonuçlara ve sentezlere ulaşarak merkezileştiren ve bunları da pratiğe uygulamak için içerisinde görev dağılımında bulunan, yani irade ve eylem birliğini kabul eden kolektif, canlı bir organizmadır.

Hem merkeziyetçiliğin hem demokrasinin, hem disiplinin hem özgürlüğün hem irade ve eylem birliğinin hem kişisel, hem de hepsini içerisinde barındıran demokratik merkeziyetçiliğin bulunduğu canlı bir siyasal ortam yaratmalıyız.

Fakat hem UKH, hem de Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin bu noktada geçmişten bugüne bazı açmazları ve problemleri vardır. Bunları çeşitli biçimleriyle açıklayacak olursak, sanırım daha da iyi anlaşılacaktır.

İhtilalci komünizmin Türkiye-Kuzey Kürdistan`a uyarlanmış fikirlerini savunan komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın farklı fikirlerinden kaynaklı TİKP içerisinde tasfiye edilmek için nasıl ve ne tür oyunlar oynandığı, ne tür hizipçi ve bölücü politikalar gerçekleştirildiği proletarya partisi ve bellekleri güçlü devrimci kamuoyu tarafından bilinmektedir.

İdeolojik ve siyasal tartışmalardan kaçınarak özel mülkiyetten dokusunu alan küçük kalelerimizi korumak kaygısıyla kendimizden olmayanlara karşı ihtilalci bir şimşek hissiyle takındığımız tutumlar, ne yazık ki sınıf mücadelesinin ve devrimimizin gerçek kahramanı ve yapıcıları olan halk kitleleri tarafından, her şeyimizi sorgulatır duruma getirmiştir. Oysa sadece yoldaşlarımızın değil, dostları-

Özellikle sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte diğer şeylerde olduğu gibi insan düşüncesi de bir sınıfsal karaktere bürünmüş ve sınıf niteliği kazanmıştır. İşte o süreçten bugüne farklı sınıflara tekabül eden fikirler sürekli mücadele ve çatışma halinde olmuş ve bu fikirler mücadelesi değişik biçimler altında, kimi zaman şiddete kimi zaman da daha yüksek birlikteliklere evrilmiştir. Fakat sınıflı toplumlar realitesinde ezen ve sömürenlerin karşısında yer alan ezilen ve sömürülenlerin kendi içerisinde ya da kendi aralarındaki farklı fikirler arası mücadele ise bu noktada başlı başına ele alınması gereken bir konudur

mızın ve en genel ifadesiyle halkımızın farklı ve muhalif fikirlerini ifade etmeleri, bizleri eleştirmeleri ve ikna edici çabalarını destekleyecek ideolojik değişim ve devrimci dönüşüm alanındaki çabalarını teşvik etmeliyiz.

Komünist ve devrimci yapılar olarak burjuva partilerden ve devletlerden ödünç aldığımız yanlış ve sorunlu yöntemler nedeniyle halk kitleleri tarafından monolitik, tek düze ve katı düşüncelere sahip, değişmez ve farklı görüşleri savunanlara karşı acımasız davranan birey, hareket ve partiler olarak bugüne kadar anlaşıldık ve hala da böyle anlaşılmaya devam ediyoruz.

Yanılmaz otorite olarak hep kendisini gören, doğruları hep kendisi bilen ve savunan, yanlışları ise hep başkalarının savunduğunu ve yaptığını düşünen bireyler, gruplar, hareketler, partiler ve iktidarların halletti ruhiyesini varın artık siz düşünün. Böylesi bir düşünce ve nesnel gerçekliği olanlardan en açık ve halkın deyimiyle ne köy olur ne kasaba. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın Maoist komünist partisi, bir şefler ve kariyeristler örgütü değildir. Farklı ve muhalif fikirler noktasında başkasına Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, kendisine gelince ise liberalizmi salık vererek kendisini dayatan bencil kariyeristler de saflarımızdan çıkmıyor değil. Bu gibi kendisini dayatan kişilere karşı ideolojik mücadeleyi hiç aksatmadan politik, kültürel ve örgütsel olarak arınma siyaseti gütmeliyiz. Yılların deneyimi ve tecrübesi karşısında hala bu biçimde kariyerist bencilikler ve klikçi eğilimler gösterilebiliyorsa, ideolojik kırılmanın hangi boyutlarda ol-

duğunu varın siz düşünün. Dolayısıyla tüm ilerici, demokrat, yurtsever, devrimci ve komünistlerin, halk içerisinde karışıklık ve husumet yaratarak doğru ve bilimsel olarak birliğin ve gelişimin önünde engel teşkil edenlere karşı sürekli uyanık olmalarını istemekteyiz.

Hala bu nesnel gerçeklikten önemli oranda payını almış olanların gerek Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gerekse dünyada oldukça fazla ve yoğun olarak, bulunduklarını da belirtelim. Kimilerine doğmatik, kimilerine tutucu, kimilerine sektör ya da liberal veya pragmatist, başkan ya da daimi komite, önder vs diye anılan işte bu kesimler oldukça fazladır. Gıdasını idealist felsefeden alan bu gibi yaklaşımlarla aramıza net olarak kalın bir çizgi çekmek zorundayız.

Kuşkusuz halk kitleleri haksız değillerdi. Çünkü demir perde, çelikten ya da demirden disiplinli partiler, kaya gibi sert devletlerdik. İlkelerimizde sözde tavizsizdik, ancak içten içe bizi çürüten yanlışlarımızda da ısrar ediyorduk, adeta buz gibiydik.

Tuhaftır: dünyayı ve insanlığı kurtarma adına insana, emeğe ve doğaya yabancılaşmak ve düşmanlaşmak... Bu nokta başlı başına bir sorundur ve ciddiyetle ele alınması gerekmektedir. Yüzeysel, geçmişe es geçiş, günü kurtarıcı politikalarından sadece kaçınmamalıyız, aynı zamanda tam karşısında yer almalıyız.

Bunun için öncelikle neyi tam olarak savunduğumuz, neyi tam olarak savunmuyoruz ya da neyin tam olarak karşısında yer almamız gerektiği konusunda net olmalıyız. Yani doğada,

toplumda ve insan düşüncesindeki karşıtları net olarak belirlemeliyiz. Ve ayrıca birbirlerine tam zıt olan bu karşıtları gidilebilen en son kertesine kadar kavrayabilmeliyiz. Her alanda, yaşamın her anında ve kesitinde doğru-yanlış, ileri-geri karşıtlarını bilip ona göre saflarımızı ve tutumumuzu netleştirmeliyiz. Ekonomik, ideolojik, siyasal, kültürel, sosyal, felsefi vb yaşamımızın her kesitinde karşıtları derinlikli bilip kavramalıyız. Eğer karşıtların birliği olan çelişkiyi yani her şeyi ana ve tali yönleriyle değil de tek yanlı ve üstünkörü ele alıp değerlendirmeye tabi tuttuğumuzda, gelişimin ve hareketin dinamiğini en baştan eksik ve sakat bırakıyoruz demektir. Dolayısıyla böylesi bir olumsuz, yetersiz ve düşük seviye ve yoğunluktan, nesnel ve objektif gerçekliğe uygun bir subjektif müdahale ve bunun sonucunda da yeterli gelişme düzeyi beklememeliyiz. Şayet bekliyorsak, kendimizi kandırıyoruz demektir. En basit bir olgu ve sorundan daha büyük olgu ve sorunlara kadar bu gerçeklik maalesef böyledir. Devrim meselesi de bu şekildedir. Yaşanan objektif gerçekliğe doğru bir strateji ve buna hizmet edecek bin bir türlü doğru somut taktik politikaları pratikte yaşamsallaştırdığımız oranıda başarılı olacağız ve halkın demokratik devrim ve sosyalist devrimini gerçekleştirecek komünizme kadar varabileceğiz.

Ancak her sürecin özgünlüklerini kesinlikle dikkate almalıyız. Demokratik devrim gündemimizde ve egemen sömürücü sınıfların hakim olduğu günümüz konjonktüründe, muhalif ve farklı fikirlere yaklaşım ile demokratik devrimin gerçekleşmesi ve halkın iktidarının olduğu bir süreçte muhalif ve farklı fikirlere yönelik yaklaşımın bir ve aynı şekilde olamayacağını kabul etmek durumundayız. Çünkü her iki farklı sürecin özgünlükleri de farklıdır ve bu farklılıkların birer sonucu olarak demokratik devrimin gündemimizde olduğu bir süreçte illegal mücadele koşulları, egemen sömürücü sınıfların baskı politikaları, halkımızın ve partimizin durumu, sosyalizmin güçlerinin durumu ve daha birçok noktadaki özgüllükler ile demokratik devrim sonrası sınıf çelişkisi ve mücadelesi, halkımızın ve partimizin durumu, sosyalizmin güçlerinin durumu, düşmanın durumu gibi birçok noktada kendisini gösteren ya da yansıyan, yansıyacak olan muhalif ve farklı fikirlere yaklaşımın farklılıklar göstereceğini kabul etmeliyiz. En basitinden emperyalist dünya sisteminin hakim olduğu ve Türk hakim sınıflarının iktidarı koşullarındaki illegal mücadelenin esas olduğu şartlardaki demokratik merkezîyetçilik temelinde muhalif ve farklı fi-

kirlere yaklaşımımız ile halkın demokratik devrimini gerçekleştirdiği ve artık halkın belirlediği bir toplumsal sistemdeki demokratik merkezîyetçilik temelinde muhalif ve farklı fikirlere yaklaşım biçiminin bir ve aynı olabileceğini kim söyleyebilir?

Sömürücü sınıfların hakimiyetindeki toplumsal sistemlerde devletlerin kırmızı çizgilerinde ne kadar da hassas olduklarını, halklar ve yurtsever, demokrat, devrimci ve komünistlere yönelik nasıl da ideolojik bombardıman altında, nasıl da yoğun bir kuşatma altında kaldığımızı hep birlikte yaşıyoruz. Türk hakim sınıfları ve egemen klikleri kendilerinin istediği ve kabul ettiği sınırlılıklar dışında hareket eden muhalif ve alternatif güçlere karşı çok şiddetli saldırılar gerçekleştireyor. Hatta kendi kliklerine bile bu noktada kontrollerinden çıkma eğilimlerine karşı oldukça sert davranabiliyor.

"Osmanlı'da oyun çoktur" sözüne vesile olan gerçek niteliği kendisine referans alan emperyalizmin uşağı faşist Türk hakim sınıfları ve klikleri, farklı ve muhalif fikirlere ve sahiplerine karşı şiddette sınır tanımayarak gözaltılar, kanlı operasyonlar, tutuklamalar, işkenceler, tehditler ve şantajlar, katliamlar ve soykırımlar eşliğinde sistemlerini daha uzun yaşatmak için kendi sınıf penceresinden söz ve pratik bir duruş içerisinde hareket ediyor. Osmanlı'dan faşist Kemalist Türk devletine gerek muhalif ve alternatif güçlere, gerekse de kendi içindeki kliklere yönelik komplo ve şiddet politikalarını çok duymuşsunuzdur. Osmanlı devleti ve hanedanlığı ve toplumu içindeki farklı görüşlere ve fikirlere karşı din elden gidiyor, "zındık", "gavur", "şeytan", "kızılbaş", "düşman" vb itham ve iddialarla soykırımlar, katliamlar, idamlar, zindanlar, sürgünler, ağır vergilendirmeler, kazığa oturtmalar daha sistemli bir şekilde şiddetli ve yoğunluk olarak emperyalistlerin gelişen sürece uygun olarak besleyip palazlandığı faşist Kemalist Türk devletinin hala devam eden kirli tarihsel süreciyle her an kanıtlanmaktadır. O askeri faşist Kemalist iktidar değil midir ki, kendisine suikast düzenlendiğini iddia ederek muhaliflerini İstiklal Mahkemeleri'nde iplerde sallandıran, düşmanla işbirliği içinde olduğu iddiasıyla Çerkez Ethem kuvvetlerine karşı savaşan, Türkiye Komünist Partisi önderlerini önce incelikte çağırıp sonra yolda Karadeniz'de katlettiren, Ermeni ve Kürtler başta olmak üzere ulus ve milliyetleri, değişik inanç ve mezhepten toplulukları kıyımdan geçiren, yerlerinden yurtlarından edip sürgüne yollayan ve daha birçok insanlık dışı uygulamalara maruz bırakan. Soykırımcı ve kirli tarihini ezilen ulus, milli-

yet ve halkların kanı ile beslenerek sürdüren Türk devleti, Şeyh Sait, Dersim, Ağrı, Zilan, Koçgiri, Maraş, Çorum, Erzincan, Malatya, Sivas, Lice ve daha birçok katliamların altında imzası ile insanlığın lanetini bin defa hak etmektedir.

Faşizmin devlet ve yönetim biçimi olduğu bir toplumsal sistemde yaşıyor olmamız gerçekliği hesaba katıldığında bunun ne denli barbarlıklar ve kıyımlar içerdiği haliyle ortaya çıkar. Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Yakın zamanda hiçbir kural tanımamaya uygulanan zor ve şiddetin çapı ve düzeyine bakmak dahi kafi. Hırant Dink, Malatya cinayetleri, Güngören katliamı, Kuzey Kürdistan'da gerçekleştirilen katliamlar ve bir dizi baskı ve şiddet uygulamaları emperyalist devletlerin bilgisi dahilinde gerçekleştiriliyor. Yani bütün bunlar emperyalizme göbekten bağımlı olmanın sonucunda yaşanmaktadır.

Muhallif ve faklı fikirlere yaklaşım konusunda gerek teorik, gerekse pratik itibarıyla biz Maoist komünistler, hakim sınıflar ve onların iktidarlarından temelden farklı olmak zorundadır. Halk arasındaki çelişkiler ile halk ile düşman arasındaki çelişkiler arasında nitelik farkı vardır ve bu niteliğe bağlı olarak farklı yöntemler ile çözümlenir. Bu konuda gayet açık ve dürüst olduğunda göreceğiz ki bu bizleri daha da güçlendirecektir. Zira bu konuda da bilimsel yaklaşım göstermek durumundayız. Oysa hakim sınıflar önce insanı araçlaştırmakta ve insanın insana yabancılaşmasını gerçekleştirmektedir. Dolayısıyla daha fazla kaos, daha fazla kirlenme, daha fazla doğanın ve insanlığın bozulması ortaya çıkmaktadır.

Burjuvazi ve iktidarlara, azınlık durumuna düşenlerin görüşlerini garanti altına almazlar, alamazlar. Çünkü onların varlık koşulları kendileri dışındaki her şeyi reddetmektir.

Proletarya partisinin temel görüşlerini teşkil eden asgari programında yer alan fikirler, kararlar, projeler, emperyalistlerin uşağı Türk devletinin hakim olduğu toplumsal sistem karşısında muhalif fikirler olarak anlaşılmamalıdır. Zira sömürücü zulüm sistemine alternatif olarak ortaya çıkan bir komünist parti, Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarına sunulan alternatif bir program olarak görülmelidir.

İşte böylesi koşullarda Maoist komünist parti içerisinde farklı ve muhalif fikirlere yönelik uygulayacağımız yöntemde kesinlikle komünist partisini bir tartışma kulübü derekesine indirmemeliyiz. Partinin kolektif bir araç olarak önemli varlık koşullarından biri olan demokratik merkeziyetçiliği

kesinlikle elden bırakmamalıyız ve parti disiplini temelinde hareket etmeliyiz.

Pek tabi ki toplumun değişik sınıf ve tabakalarından komünist partisini oluşturan bileşenlerin ve bireylerin görüş ve düşünceleri olacaktır ve fakat bununla birlikte bu görüş ve düşüncelerin merkezileştirildiği ve hepsinin merkezi iradeye sunulurak ve dönüştürülerek bir bölümünün partinin resmi genel görüşleri haline geldiğini bugüne kadarki esasta doğru olarak uyguladığımız demokratik merkeziyetçilik yöntemi ile yaşadık. .

Bugün itibarıyla nasıl ki Kaypakkaya yoldaşın Tİ-İKP içerisindeki farklı ve muhalif fikirlere yönelik uygulanan yanlış yöntemlere karşı yürüttüğü iki çizgi mücadelesi hala bizlere yol gösteriyorsa, aynı o süreçteki TİİKP yöneticilerinin bunlara karşı yürüttükleri yanlış mücadele yöntemleri de. Zira o süreçte TİİKP'in resmi görüşleri karşısında İbrahim yoldaşın görüş ve düşüncelerinin farklı ve muhalif fikirler arasında-kategorisinde olduğunu da özellikle belirtelim.

Dolayısıyla her farklı ve muhalif fikre karşı doğru yöntem ve araçlarla mücadele, iki çizgi mücadelesiyle ideolojik birliği daha fazla güçlendirecektir. Yanlış araç ve yöntemlerle mücadele ise bölünmeyi, parçalanmayı, darlaşmayı ve marjinalleşmeyi doğurmuştur, doğurmaktır.

Muhallif ve farklı fikirlere yaklaşım meselesinde aslında belirleyici olan yeterli düzeyde ideolojik mücadele yürütülüp yürütülmediğidir.

37 yıllık proletarya partisi tarihi sürecinin çeşitli dönemlerindeki irili ufaklı ayrılıklar ve bölünmelerdeki doğru ile yanlış arasındaki mücadelenin bir göstergesi olan ideolojik mücadele, açık bir şekilde parti kitlesi ve kamuoyunun, yani kitlelerin bilmesi yoluyla yürütülseydi, çok açık ve tüm inancımızla belirtecek olursak; şu andaki mevcut örgütsel durumdan daha iyi bir noktada olunurdu.

Sovyetler'de ciddi sıkıntılar ve temel meselelerde hala sorunlar devam etmekteydi ve komünist partisini ve devleti içten içe kemiren ideolojik ve siyasal kırılmalar söz konusuydu. Sınıfsız ve sömürsüz bir gelecek için onca emek ve çabayı küçümsememekle birlikte mevcut halleriyle eğer müdahaleler yapılmamış ve gerekli düzeltmeler sürdürülemez, yerinde ve zamanında bunlar yapıp ileriye taşınmış olsaydı, o durumda bu olsa olsa kızılığını içten içe kemiren, beyaz lekelerle kızılığı bozulan ve onu ketum hale getirmiş olan turp komünistleri olunurdu. Dolayısıyla tüm insanlığın

sınıfsız ve sömürsüz kardeşlik rüyasını hedefleyen her komünist parti, grup ve birey, UKH'nin tarihi tecrübelerinden doğru dersler çıkartmak durumundadır.

Proletarya partisi içerisindeki geçmişte yaşanan farklı ve muhalif fikirler olarak kendisini gösteren konulara ilişkin meseleleri şahsileştirmeden bir çizgi, bir ideoloji, bir sınıf, bir politika, bir fikir, proje-plan-program vs. kapsamında ele almak, kavramak ve değerlendirmek durumundayız. Dolayısıyla bir parti içerisindeki muhalif ve farklı fikirleri, toplum içerisindeki bir sınıfın ya da bir tabakanın görüşleri olarak kavramalı ve ona uygun hareket ederek mücadele etmeliyiz. Mao yoldaş bu yüzden parti içerisine farklı ve muhalif fikirler olarak tezahür eden fikirlerin kitleler içerisinde bulup ortaya çıkarılması gerektiğini belirtmiştir.

Bir parti içerisindeki doğru-yanlış mücadelesini-naynı zamanda ideolojik mücadele şeklinde ya da ideolojik mücadelenin ise doğru-yanlış mücadelesi olarak kavranması gerekmektedir.

Komünist partisi içerisindeki yanlış, farklı ve muhalif fikirlerin sapma, sistemleşmiş ya da sistemleşmemiş boyutlarıyla ele alınıp mücadele biçim ve yöntemleri de netleştirilmelidir.

Geçmişte muhalif ve farklı fikirler olarak cereyan ederek onlara yönelik yeterli ideolojik mücadele yürütemememizden kaynaklı bir dizi istenmeyen sonuçları doğuran durumların bugün ve önümüzdeki süreçlerde de çıkması durumunda reçetemiz kesinlikle muhalif-azınlık ya da farklı fikirleri bastırmak olmamalıdır. Bu yanlış yöntem, biz devrimci komünistleri amaçlarımızdan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Sözün özü; bir parti içindeki iradenin de, azınlık ve muhalif düşüncelerin de belirli bir sınıfa ve ideolojiye tekabül ettiği doğrudur ve bu bilinçle kavrayışımız geliştirilmelidir.

Demokratik merkezîyetçilik temelinde bir tartışma neticesinde doğru olan bir fikir muhalefete düşebileceği gibi yine aynı tartışma neticesinde yanlış hatta çok kötü olan bir fikir de pekala çoğunluğun ve partinin resmi bir fikri haline gelebilir. En uç noktalardan bu duruma bir örnek verecek olursak, proletarya partisinin '96 yılında gerçekleştirdiği Kongre Hazırlık Konferansı'nda (KHK) ajan ve işbirlikçi iddiası ve diğer tutuklananlara yönelik soruşturma ve sorgulama sürecinde "devrimci şiddet" adı altında işkencenin resmi karar haline getirilmesi buna örnektir. Parti tarihinde ilk kez böy-

le bir yanlış politika bir konferans kararıyla benimsenip onaylanmıştır. Dolayısıyla komünist partisi, ilk kez soruşturma ve sorgulama yönteminde ilke hatasına düşmüştür. KHK'da karar altına alınıp sorgulama yöntemi olarak uygulanan ve adına da "devrimci şiddet" denilen bu siyasetin, devrimci şiddetle uzaktan yakından alakası olamaz. Bu durum, devrimci ilkelerin çarpıtılarak ayaklar altına alınmasıdır. İdeolojik ve siyasal gerilik burada da net olarak kendisini hem de iradeleşmiş haliyle göstermektedir.

Her şeyin olduğu gibi doğru ve yanlış fikirlerin de bir evrimi vardır. Onlara ulaşmanın da bir çelişkinin ve mücadelenin sonucu olarak kavranması gerekmektedir. Yoksa daha ilk baştan insanlar, doğru fikirlere hemencecik ulaşır ve yanlış fikirler ile boğuşmazdı. O halde doğanın, toplumların ve bireylerin gelişim seyri içerisinde fikirler de sürekli gelişmiştir. Doğru ve yanlış fikirler de sürekli mücadele içerisinde olmuş, çeşitli iç ve dış koşullardan kaynaklı olarak doğru fikirler ve genellikle yanlış fikirler çoğu süreçte hakim hale gelerek doğru-yanlış çelişkisinde ana yönü oluşturmuşlardır.

Doğru veya yanlış fikirler ilk oldukça az sayıdaki insan tarafından ortaya atılmaktadır. Daha sonra doğa ve toplumların gelişme yasalarına uygun olarak ilerleme kaydeden ve daha da yakıcı hale gelen doğru fikirler daha geniş kesimler ve kitleler tarafından kabul edilerek benimsenmişlerdir.

Farklı ve muhalif fikirler bilinmelidir ki, bizlerin iradesi dışında vardır ve insanlar, toplumlar var olduğu sürece de söz konusu olacaklardır. Yoksa elbette her birey, her grup ya da her parti, her devlet ve her toplum, kendi düşündüğü gibi dışındakilerin yani bütün insanlığın düşünmesini ve davranmasını isterler. Ancak bu mümkün değildir, diyalektik ve tarihsel materyalizme aykırıdır ve gerçekleşmesi mümkün değildir. Zira herhangi bir zaman sürecin de herhangi doğru bir fikir varsa işte orada bu doğru fikrin ya da düşüncenin mutlaka karşıtı da, yani yanlış da vardır. Diyalektik ve tarihsel materyalizmin tek temel yasası olan zıtların birliği yasası denen gerçeklik dte budur, zaten.

Neden insanlar farklı düşünürler? İnsanları farklı düşündüren, onları farklı fikirlere götüren nedenler nelerdir acaba? Sınıflı toplum(lar) vardır ve sınıfsal çatışkılar ideolojik çatışkılar içerisinde ifadesini bulmaktadır ve ideolojik çatışkılar da sınıf çatışmasının değişik yeni bir düzleminde sürekli ifadesini bulmaktadır. İnsanların farklı fikirleri sınıf çelişkisi-çatışkısı, üretim faaliyeti ve bilimsel

Farklı ve muhalif fikirlerin varlığı objektif bir durumdur ve bunlar arasındaki ideolojik mücadele doğru bulduğumuz bir metottur. Ancak buradan yola çıkarak her fikir sahibinin bulunduğu alan ve parçada kendi fikrine göre bir yönelime gireceği sonucuna ulaşmak komünist partinin disiplin ruhuna fatiha okutan bir yaklaşım olur. Dolayısıyla parti içi tartışmalar dışında kimin fikri ne olursa olsun demokratik merkezîyetçilik ilkesine bağlı kalınarak eylem ve irade birliğini bozguna uğratacak tavır ve yönelimler Maoist partinin anlayışına terstir

deneyin somuttaki farklı şekillerde zihinlere yansımaları ve de yine farklı biçimlerde muhakeme edilmeleri neticesinde ortaya çıkmaktadırlar.

Sorun doğru ve yanlış fikirler arasındaki mücadelede ya da mücadele biçimlerinde, nasıl bir yöntem kullandığımız veya kullanacağımızdır. İsteriz ki tüm insanlık alanında insanlar, bireyler, gruplar, çevre ve hareketler, toplumlar vs hepsinin kendi aralarında ve kendi dışındakilerle farklı fikirlerini, düşüncelerini, eleştirilerini karşılıklı anlayış temelinde ikna ya, değişime ve dönüşüme açık bir şekilde ifade etsinler. Ama bencil ve bireysel ya da toplumun küçük bir kesiminin özel mülkiyet çıkarlarını korumak için bu kesimler, diğerleri, yani ötekiler, yani büyük çoğunluk üzerinde her yönüyle tahakküm kurma pervasızlığını göstermektedirler.

İnsanlar, gruplar, çeşitli hareket ve organizasyonlar, parti ve devletler, farklı ve muhalif fikirlere sahipler diye neden diğerlerine şiddet yöntemini kullanmaktadırlar. Bunu iki farklı temelde ele alıp değerlendirmek gerekmektedir.

Birincisi; evet, şiddet yöntemini kullanmaktadırlar çünkü bencilardır, bireycilerdir ve özel mülkiyetçi zihniyetlerinden kaynaklı pervasızlaşarak saldırganlaşmakta ve şiddete başvurmaktadırlar.

İkincisi ise, fikirlerini özgür bir şekilde ifade edemeyenlerin, kendilerine bu özgürlüğü tanımayarak baskı ve şiddet uygulayıp fikirlere yasak koymalarından kaynaklı, kendilerine şiddet kullanan gerici hakim sınıflara karşı şiddet kullanmaktan başka bir yöntem bırakılmamasından dolayıdır. Bu devrimci şiddet yöntemi ise tamamen haklı ve meşru olan bir şiddet yöntemidir ve dolayısıyla ilerici ve

devrimci bir niteliğe sahiptir.

Tarihte ve günümüzde haklı ve haksız mücadele ve savaşlar olarak nitelendirilen şiddet yöntemlerini de bu şekilde ele alarak değerlendirmek gerekmektedir.

Farklı ve değişik fikirlere karşı oldukça tahammüllü olmak durumundayız. Onlara tahammül göstermeliyiz. Yeter ki, onlar bu farklı ve değişik fikirlere paralel olarak en uçtan karşı devrimci pratikler içerisinde bulunmasınlar ya da yer almasınlar. Ve hatta bilinçsizce karşı devrimci pratikler içerisinde bulunanlara dahi zorunlu kalınmadıkça şiddetten uzak bir pratik sergileyebilmeliyiz ya da şiddetten mümkün olduğunca kaçınmalıyız.

Unutulmamalıdır ki komünistlerin adalet anlayışı karşısındakinin her şeyden önce bir insan olduğu realitesinden yola çıkarak ve ardından da bilimsel olarak yargılamalarının insanlığa hizmet edeceği anlaşılmalıdır.

Bir komünist partisinin bir dönem karar altına alıp savunduğu bir fikri pekala başka bir dönem farklı ve muhalif hale gelebilmektedir. Burjuva-feodal parti ve hareketlerde olduğu gibi aynı durum devrimci ve komünist parti ve hareketlerde de söz konusudur. Açın bakın devrimci ve komünist parti ve hareketlerin tarihine, önerilerle tartışılan ve bu tartışmalar neticesinde bir fikir o organizasyonun resmi görüşleri haline gelirken diğerleri ise muhalefette kalmıştır.

Doğru olan bir fikir pekala muhalif bir fikir olabilir ya da doğru olan bir fikir pekala hakim bir fikir haline gelebilir. Bugün itibarıyla Marks'ın ortaya koyduğu temel meselelerin hepsi doğrudur diyebilir miyiz? Hayır diyemeyiz, zira Marksist (bugün itibarıyla Marksist-Leninist-Maoist) bilgi teorisi

bir dogma veya dondurulmuş bir reçete değildir, aksine sürekli gelişen ve değişerek ilerleyen bir eylem kılavuzudur. Bunun için ilerlemek durumundaydı ve ilerledi, ilerliyor da. Marks'tan Lenin'e ve oradan Mao'ya ilerlemiştir ve bununla da sınırlı kalmayarak ilerleyecektir.

Proletarya partisi, devrimci hareket ve kitleler içerisindeki yanlış düşünceleri ortadan kaldırmanın bilimsel olarak doğru yöntemi bilinçli bir biçim ve içerikte geliştiremezse, doğru-bilimsel ve olumlu yönde bir gelişim tamamlanmamış olacaktır. Bu yöntem; tartışma, eleştiri ve özeleştiriyi içeren iç mücadele yöntemidir. Her türden yanlış eğilimlere karşı devamlı ideolojik mücadeleyi geliştirerek ilerleyeceğiz. Bunun için zihinsel tembelliği bir kenara bırakarak düşünce yöntemi ve çalışma tarzımızı, bilimsel araştırma ve inceleme özelliğimizi sürekli geliştirmek durumundayız.

Maoist Parti içerisinde muhalif ve farklı fikirlere yönelik tutumda yakalanan seviye küçümsenmemelidir. Geçmiş öncellerimizden doğru dersler çıkardığımızı söyleyebiliriz. Marks'ın Bakunin ve Blanki'ye karşı mücadelesi, Lenin'in Rusya'da Menşeviklerle ve aynı zamanda II. Enternasyonalcilerle yürüttüğü tartışmalar; Mao'nun modern revizyonizme ve parti içerisinde muhalefette ve görüşlerinin hakimiyeti neticesinde iktidarda iken muhaliflerine ve farklı görüş sahiplerine karşı yürüttüğü mücadele; Nepal'deki Maoistlerin parti içindeki farklı görüş ve fikirlere yönelik mücadeleleri ve İbrahim yoldaşın TİİKP içerisinde yürüttüğü ideolojik mücadeleler ile ilerlediklerini belirtelim. Maoist Parti de kuşkusuz gerek Türkiye-Kuzey Kürdistan gerekse de uluslararası alanda yürütülen tartışmaların içerisinde yer aldığı ve tartıştığı oranında ilerlemiş ve gelişme kaydetmiştir. Demek ki doğru fikirlere herhangi bir sürecin başından itibaren ulaşılmıyor. Kendiliğindencilğe teslim olunarak, her gelişen sürecin gerisinde ya da aşırı ilerisinde olunarak da doğru fikirlere varılmıyor. İbrahim sonrası II. Konferansın ve bu noktada I. Kongrenin yakaladığı seviyeyi, Tarihi Muhasebe ve İdeoloji belgelerini önemsemek durumundayız. Zira I. Kongre meseleleri bütünlüklü ve çok yönlü ele alması ve değerlendirmesi açısından önemlidir.

Muhalif ve farklı fikirlere yaklaşım meselesi ya da sorunuyla, geçmişe ilişkin bir veya birkaç meselede olduğu gibi önümüzdeki süreçlere dair sorunlarda da karşı karşıya kalabileceğimiz meseleler olacaktır. İdeolojik, siyasal, örgütsel, askeri, stratejik,

taktiksel, ilkeler vs. birçok konuda muhalif ve farklı fikirler ortaya çıkacaktır. Dolayısıyla yürütülen ve daha da bütünlüklü ve de somut olarak yürütülecek Halk Savaşı sadece düşman ile savaşmanın ve iktidarı ele geçirmenin aracı olarak anlaşılmamalı, çeşitli konularda içimizdeki yanlış fikirlere karşı ideolojik mücadelenin sürekli ilerletilmesi açısından da anlaşılmalıdır.

Bugün her devrimci komünist, Kültür Devrimi anlayışını kavrama noktasında kararlı olmalı ve onun ilerisine geçmek için çaba harcamalıdır. Yoksa geçmişin tekrarı ve düzeyi ile yetinen ve halk kitlelerinin gerçek ihtiyaçları ve istemlerine cevap olamayıp tutucu ve dogmatikler olarak eskinin yeni versiyonları biçiminde tarih ve toplum içerisinde yerimizi alınız. Unutulmamalıdır ki bugün ne tür bir tohum ekersek, yarın onu biçeceğiz.

Modern ve günümüz gerçek devrimci ve Maoist komünistlerinin öncellerinden daha derin ve daha karmaşık sorunları var. İnsana, doğaya ve evrene, halkın çıkarları için devrime, partiye, toplumlara, sosyalizme ve komünizme dair bütün fikirleri önemseyerek her birini ileriye doğru gelişimin birer parçası haline getirme ustalığını gösterebildiğimiz oranında başaracağız.

Sonuç olarak; yaşamın her alanında olduğu gibi komünist partisi içerisinde de muhalif ve farklı fikirler vardır. Bu bizim niyetlerimizden bağımsız objektif bir durumdur. Sorun bunları nasıl ele alacağımız ve farklı fikirlere karşı yaklaşımımızın ne olacağı sorunudur. Ki yazımızda genel olarak muhalif ve farklı fikirlere ilişkin tavrımızı ortaya koyduğumuzu düşünmekteyiz. Ancak burada birkaç noktanın altını yeniden çizmek istiyoruz.

Birincisi: Biz ister kabul edelim, ister etmeyelim; muhalif ve farklı fikirler hep olacaktır. Maoistlerin bunlara karşı yaklaşımı; kesinlikle yok sayma, bastırma şeklinde değil, açık ideolojik mücadele olmalıdır.

İkincisi: Muhalif ve farklı fikirlerin kendilerini ifade etmelerinin koşul ve olanaklarının yaratılması konusundaki tutumumuz kesinlikle savunusunu yaptığımız görüşlerimizin ve Maoist Partinin karar altına aldığı görüşlerinin yanlış veya tartışmalı olduğu sonucuna götürülemez. Aksine resmi olan ve savunusunu yaptığımız görüşlerin doğruluğuna olan inanç ve güvenin bir sonucu olarak azınlığın veya doğru bulunmayan, ancak varlıkları devam eden muhalif ve farklı fikirlerle açık ideolojik mücadelenin bizi daha fazla güçlendireceğine inanmaktayız.

Üçüncüsü: Muhalif veya farklı farklı fikirlerin sentezini savunmuyoruz Bu çok açık ki oportünizmdir.

Dördüncüsü: Farklı ve muhalif fikirlerin varlığı objektif bir durumdur ve bunlar arasındaki ideolojik mücadele doğru bulduğumuz bir metottur. Ancak buradan yola çıkarak her fikir sahibinin bulunduğu alan ve parçada kendi fikrine göre bir yönelime gireceği sonucuna ulaşmak komünist partinin disiplin ruhuna fatiha okutan bir yaklaşım olur. Dolayısıyla parti içi tartışmalar dışında kimin fikri ne olursa olsun demokratik merkezîyetçilik ilkesine bağlı kalınarak eylem ve irade birliğini bozguna uğratacak tavır ve yönelimler Maoist partinin anlayışına terstir.

Beşinci: Muhalif ve farklı fikirler bunlar arası ideolojik mücadele dönemsel değildir, komünist partisi içerisinde sürekli olacaktır. Ancak burada dikkat edilmesi gereken bunun parti içi platformlarda demokratik merkezîyetçilik ilkesine ve parti tüzüğüne bağlı kalınarak yapılmasıdır. Aksi anlayış 'gelin tartışarak doğruyu bulalım' yaklaşımıdır ki, bu kesinlikle kabul edilecek bir durum olmadığı gibi yukarıda değindiğimiz gibi farklı fikirlerin sentezini savunmaya denk düşen oportünist bir yaklaşım olur ve bu, Maoist parti gerçekliğiyle bağdaşmaz.

Tüm devrimciler ve Maoist komünistler, komünist partinin, halkın ve devrimin, insanlığın ve doğanın gelişimi önünde engel teşkil eden olguları ortaya çıkarmada sürekli uyanık olmalı ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, bu engelleri aşmanın kilit bir silahı olarak kavramalı ve devreye sokmalıdır.

ADALET ANLAYIŞIMIZ ÜZERİNE

Komünistler adalet anlayışlarını savundukları diğer tüm olgularda (parti, önderlik, güvenlik vb.) olduğu gibi, komünist-devrimci adalet anlayışı şeklinde savunurlar. Komünistlerin adalet anlayışında hiçbir kişinin, hiçbir kurumun, hiçbir ulusun, hiçbir dinin ya da hiçbir elitist sınıf ve tabakanın özel bir ayrıcalığı olamaz

Genel olarak adalet, toplumsal mülkiyet biçiminin ortaya çıkardığı bir üst yapı unsurudur. Toplumsal mülkiyetin gelişmesine bağlı olarak, adalet de mülkiyetin korunmasını veya toplumlarda egemen olan mülkiyet ve dağılımının garantörlüğünü sağlamak için, üretim araçlarını elinde tutan egemen sınıflar tarafından sürekli belirli değişikliklere tabi tutularak, toplumsal mülkiyet biçiminin şartlarına ve ihtiyaçlarına uygun olarak kurdukları devlet biçimleriyle, geçmişten bu güne ihtiyaçlarını karşılayacak değişikliklerle sürekli geliştirilerek bu güne kadar getirilmiştir.

İlkel komünal toplum olarak adlandırdığımız toplumda, yaşamını sürdürmeye çalışan insanlar arasındaki adalet, ilkel şartların bir sonucu olarak son derece acımasızdı. Zorlu doğa şartları karşısında bir arada hareket etmek zorunda olan insanların, kendi aralarındaki ilişkilerinde ise sadece güçlülerin yaşayabildiği, güçlü olmayanlara ise yaşam hakkının tanınmadığı bir acımasızlık hakimdi.

Kölecî toplumda ise üretimin belirli bir yoğunluk kazanmasına paralel olarak adalet anlayışı, kölecî toplumun mülkiyet biçimine göre şekillenmiştir. Avcılıkla yaşamlarını sürdürmeye çalışan kabilele-

rin yanı sıra, toprağın ekiminin öğrenilmesine bağlı olarak tarımcılık ve hayvanların evcilleştirilmesiyle elde edilen artı ürün ve bu artı ürünün geliştirilip korunması ve bölüştürülmesine bağlı olarak ihtiyaç duyulan insan emeği üzerine şekillenen üretim biçimine bağlı olarak ortaya çıkan üretim ilişkisinin bir sonucu olarak, tüm bu ilişkilerin korunması maksadıyla dönemim ihtiyacına uygun bir adalet biçimi ortaya çıkmıştır. Kölecî toplumdaki adalet anlayışı tamamen egemen sınıf olan köle sahibi sınıfının çıkarlarına uygun oluşturulmuştur. Bir kölenin bütün haklarının köle sahibi tarafından belirlenmesinin ötesinde, kölenin yaşam hakkı dahi köle sahiplerinin elinde bulunuyordu. Köleler en acımasız biçimde sömürüye ve zulme tabi tutulmaktaydılar.

Kuşkusuz dönemin toplumsal üretim biçiminin oldukça parçalı olmasına bağlı olarak, insanlığın adalet anlayışı da sistemleşmiş ve merkezleşmiş bir düzeyde değildi. Her kabilenin, her topluluğun kendine özgü oluşturdukları kurallar ve değer yargıları üzerinden şekillenen bir adalet anlayışı bu döneme damgasını vurmaktaydı. Örneğin dönem itibarı ile Antik Yunan'a baktığımızda medeniyetin gelişmesine bağlı olarak, Atina merkezli bir aydınlanmanın ve demokrasi fikrinin geliştiğini

görmekteyiz. Ki, bu demokrasi sadece Atina'nın merkezindeki köleci sınıfı kapsamaktaydı. Dönem itibarı ile Atina'da bu denli bir gelişme olmasına rağmen gerek Atina'nın dışında gerekse de dünyanın genelinde esasta bu gelişmenin ve aydınlanmanın çok gerisinde bir durum söz konusuydu.

İnsanlık, çözüp tanımlayamadığı olayları ve nesneleri tanrı ilan ederek yarattığı tanrılarla etrafında gelişmeleri tanımlamaya çalışmış ve dönemin adaletini de bu tanrılara emanet ederek varlığını sürdürmeye çalışmıştır. Sava tanrısından, deniz tanrısından, güneş tanrısına kadar her noktada belirledikleri tanrılar üzerinden üretim, dağılım ve tüketim noktasındaki çelişkiler formüle edilmeye çalışılmıştır. Gerek çok tanrılı dinler gerekse de tek tanrılı dinler olsun, bu dinler toplumların verili koşullarına uygun şekillenmek zorundaydılar.

Sonrasında üretim ilişkilerinin toplumsal iktisadının gelişmesinin sonucu olarak, oluşturdukları büyük güçlü ordular aracılığı ile yayılmacı ve fetihçi bir tarzda büyük devletlerin ortaya çıktıklarını görmekteyiz. Bu yayılmacı tarz beraberinde üretim biçiminin geçmişe nazaran daha da merkezleşmesini sağlamıştır. Yayılmacı ve fetihçi güçler gittikleri topraklara hem kendi kültürlerini taşımışlardır, hem de giderek keşfettikleri toplumların kültürel değer yargılarını tanıma fırsatı yakalayarak buradaki kültürel farklılıkları ve zenginlikleri kendi toplumlarına taşımışlardır. Dünyadaki bu merkezleşme parçalı biçimde varlığını sürdürmeye çalışan çok tanrılı dinlerin de adım adım tasfiyesini beraberinde getirmiştir. Toplumların gelişim biçimi her dönem dengesiz olup eşit olmayan koşullarda olagelmıştır. Bu gelişim biçimindeki farklılık bu gün halen varlığını sürdürmektedir. Örneğin dünyada kimi ülkeler çok ileri düzeyde bir yaşam standardı içeri-

sindeyken kimi ülkeler ise hala monarşi vb gibi feodal biçime özgü tarzda yönetilmektedirler.

Tek tanrılı dinlerin dünyaya egemen olmasından sonra bu dinlere bağlı olarak adalet anlayışları da esasta parçalı olmaktan (kabile düzeyinden) kurtularak sistemli ve merkezi bir biçim almışlardır. Toplumlarda hakim hale gelen semavi dinler kendi kurallarını yazılı hale getirerek merkezileştirmişlerdir. Örneğin Hristiyan dinini kabul eden bir topluluğun bütün kuralları İncil kitabı aracılığı ile şekillendirilerek, Hristiyanlığın nüfuz ettiği tüm toplumlarda ortak bir adalet anlayışı uygulanmaktaydı. Daha sonra Müslüman olan toplulukların adalet anlayışları ise Kur'an'ın belirlediği yasalarla (şariat kurallarıyla) şekillenmektedir.

Dinler aracılığı ile uygulanan adalet anlayışlarının geçmişe nazaran bu düzeyde merkezileşmiş olmasını bu- lundukları tarihsel şartlar açısından değerlendirdiğimizde, her bir dinin ortaya çıkışını "birer devrim" olarak görmek mümkün. Semavi dinlere baktığımızda bu gün bize son derece ilkel gelen kuralların ve kanunların aslında toplumların kendi verili koşullarının bir ürünü olarak son derece büyük önem taşıdıkları görülmektedir. Bu dinler içerisinde en son din olarak ortaya atılmış ve insanlar tarafından kabul görmüş din olan İslam dini ise diğer dinlerin eksikliğinden dersler çıkartılarak elde ettiği avantajın sonucu olarak o dönemin gerçekliğine uygun bir din olgusunu oluşturmaktadır.

Kur'an'a baktığımızda o dönemin ihtiyaçlarına bağlı olarak, her noktaya ilişkin bir yaklaşım ve adalet anlayışı belirlemiştir. Örneğin Kur'an'da kadın erkek ilişkisinden tutalım da köle sahiplerinin kölelere nasıl davranmaları gerektiğine, hırsızlığın cezasından tutalım yalan söyleyenin cezalandırılmasına, mülkiyetin paylaşılmasına kadar ihtiyaç olarak gör-

Geçmişten bu güne baktığımızda toplumların adalet anlayışlarının çeşitli biçimler aldığını ve bu biçimlerin toplumların iktisadi yapılarının ihtiyacına bağlı değişimlere uğradığını görmek mümkün. Toplumların mülkiyet biçimleri adaletlerin niteliğini belirler, adaletin; toplumsal mülkiyet biçiminin üst kurumu olması bu durumu kaçınılmaz kılmaktadır

düğü her noktaya ilişkin bir yaklaşım belirleyerek kendi adalet anlayışını merkezileştirmiştir.

Semavi dinler feodal toplum boyunca dünyanın büyük bir bölümüne hükmetmişlerdir. Feodal toplumda büyük toprak sahipleri ile köylülerin ilişkisini esasta bu dinler şekillendirmiş ve bu dinlerin ortaya koydukları kuralları aracılığı ile feodal toplumdaki egemenler kendi saltanatlarını sürdürmüşlerdir. Çok tanrılı dinlerin ardından tarih sahnesine ortaya çıkan semavi dinler, feodal toplumda sömürünün kırbağı haline getirilerek yoksul köylü ve maraba tabakasına karşı tam bir zulüm kırbağına dönüşmüşlerdir.

Ekonominin yoğunlaşması sonucu Avrupa'da gelişmekte olan ilerici burjuvazi feodal sistemi hedef seçerek devrimlerini gerçekleştirmişlerdir. Bu dönemde burjuvazi tarafından sıkça kullanılan "özgürlük", "kardeşlik" vurguları uzun yıllar boyunca kilise yönetiminin de önemli bir bileşeni olduğu feodal tabakanın altında büyük acılar çeken kitlelerin ilgisini çekerek, büyük acılara katlanma pahasına burjuva devrimleri gerçekleşmiştir.

Burjuva Adalet Anlayışı

İktidarı "özgürlük", "kardeşlik" vurgusuyla büyük bedeller ödeyerek alan burjuvazi, feodal sınıfı iktidardan al aşağı ettikten sonra bu söylemleri kısa sürede unutmuş ve burjuva iktidarda oluşturduğu mülkiyet biçiminin bir sonucu olarak sadece azınlık bir sınıfın en geniş çıkarlarını koruyacak bir biçime bürünmüştür.

Kapitalizmin şafağında gelişen ulus bilinciyle birlikte, burjuvazi ulus duygusu ya da bilincine dayalı devlet aygıtlarını kurarak iktidarını sağlamlaştırmıştır. Devrimleri ile birlikte oluşturduğu devletlerini sınıflar üstü olarak tanımlamaya çalışan burjuvazi, bu aygıtların toplumda yaşamakta olan halkın bütününün çıkarlarını eşit şekilde koruyan devletler olduğu yalanını seçerek kendi iktidarını tesis etmiştir. Tamamen kendisinin çıkarına olan ana yasalarla, denetiminde olan merkezi yargı kurumlarıyla ve rolü kuklalardan farksız parlamentolarıyla halkın "katılımı"nın gerçekleştirildiği formel demokrasilerle kendi diktatöryasını, adaletini tes-cillendirmektedir. Burjuvazi feodal sınıflara nazaran kendi sömürü saltanatını ve azınlık yönetimi olan burjuva diktatörlüğünü daha usta bir yöntemle gizlemeyi sağlamıştır.

Mevcut dünya üzerinde var olan burjuva devletler farklı biçimsel yapılara sahip olsalar da bütün bur-

juva devletlerinin özü bir ve aynıdır. Bu devletler var olan mülkiyet biçimini korumak ve egemen olan sınıfın iktidarının çıkarlarını ne pahasına olursa olsun savunmak şeklinde konumlandırılmışlardır.

Geçmişten bu güne baktığımızda toplumların adalet anlayışlarının çeşitli biçimler aldığını ve bu biçimlerin toplumların iktisadi yapılarının ihtiyacına bağlı değişimlere uğradığını görmek mümkün. Toplumların mülkiyet biçimleri adaletlerin niteliğini belirler, adaletin; toplumsal mülkiyet biçiminin üst kurumu olması bu durumu kaçınılmaz kılmaktadır.

Kölecî toplumdan tatalım kapitalist topluma kadar bütün adalet anlayışları var olan mülkiyet biçimlerinin ihtiyacı üzerinden şekillenmişlerdir. Bu gün içinde yaşamakta olduğumuz burjuva-feodal toplumsal mülkiyet biçimi de kendi adalet anlayışını mülkiyetinin çıkarlarını garantörlük altına alma biçiminde tasarlayarak oluşturmuştur. Bu durum sadece bu toplumsal tabakada ortaya çıkmış değildir. Geçmişten bu güne, bugünden yarına bütün toplumsal sistemlerin adalet anlayışları egemen olan mülkiyet biçimine göre şekillenirler. Burjuva toplumlarda burjuva adalet biçimi uygulanırken, sosyalist toplumlarda ise mülkiyet biçimine bağlı olarak kolektif adalet uygulanır. Egemen olan sınıfın çıkarlarını yani proletaryanın iktidarının garantörlüğü altına alınması şeklinde oluşturulur.

Burjuva-feodal üretim biçiminin egemen olduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da, iktidarda bulunan egemen sınıflar adalet sistemini kendi mülkiyet biçiminin korunmasına uygun tasarlamışlardır. Türk devletinin tüm mahkeme ve yargı kurumlarında asılı duran "adalet mülkün temelidir" tabelası da bizlere bu gerçeği anlatmaktadır. Bu tabela şu anlama gelmektedir; 'ben adaletimi var olan mülkiyet biçimini korumak ve bu mülkiyet biçimine hizmet etmek için düzenler ve devletimin bütün kademelerini bu temelde şekillendiririm, benim mülkiyetimi (iktidarımı) yıkmak ve değiştirmek isteyen bütün birey, kurum veya kuruluşları yargılar ve en sert cezalara tabi tutarak kendi özel mülkiyet sistemimi sürdürürüm.' Buradan anlaşılması gereken; Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki egemen sınıflarının "adaletin" tarafsız ve eşit olduğu, siyasetten bağımsız olduğu propagandasının ezilen-sömürülenleri kandırmak için tasarlanmış koca bir yalandan başka bir şey olmadığı gerçeğidir.

Burjuva-feodal egemenler düzenledikleri anayasalarında "tüm vatandaşlarının yasalar önünde eşit

olduğunu" belirtse de; somutta uyguladıkları ise tamamen farklı yasalardır, tüm yasal düzenlemelerini mutlu bir azınlığın haklarının korunması üzerine bina etmişlerdir. Adalet ve hukuk yalnızca hakim sınıflar ve onların iktidar bekasının devamı için vardır. Ters, sınıf karakterine ters düşer.

Küçük bir örnek verecek olursak; serbest piyasa ekonomisine bağlı olarak tüm vatandaşlarının kredi çekme hakları olduğunu belirtirler. Ama gerçek aslında hiçte böyle değildir. Gerçek şudur ki kredi alımını gelir durumu sabit ve belli bir miktarın üstünde düzenli bir geliri olanların yararlanabileceği şekilde düzenlerler. Bir yoksul kredi alımı için ilgililere baş vurduğunda ise, yoksulların karşısına hiç de tahmin edemeyecekleri zorluklar çıkartılarak, bu olanaktan faydalanmaları yasal düzenlemelerle engellenir. Yoksul emekçilere verdikleri düşük miktardaki kredilere büyük faiz uygulayarak, emekçileri faiz uygulamalarıyla sömürmektedirler.

Yine burjuva-feodal yasalarda seyahat özgürlüğü diye genel bir ibare var. Sormak lazım Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşamakta olan insanların kaçta kaçta özgürce seyahat yapabilmekte? Toplumun geneline vuracak olursak elit bir tabakanın dışındaki her kes, yurt dışına çıkabilmek vize çilelerine katlanmalı ve ilgilileri geriye dönecek kadar mal varlığının olduğunu belirterek ikna etmek zorundasınız. Belli bir miktarda mal varlığınız ve düzenli bir geliriniz de yoksa bu hayale hiç kapılmanıza gerek yok çünkü burjuvazi tarafından sağlanan bu "özgürlükten" zaten yararlanamazsınız. Yani sözün kısası kredi alımından tutalım da sağlığa, eğitimin, beslenmeye, barınmadan ulaşma kadar, her noktada burjuva feodal beylerin yasal düzenlemeleriyle haksızlığa uğrayarak yukarıda vermeye çalıştığımız örneklerdeki zorluklarla karşılaşacaksınız.

Egemenler sürekli gelişmekte olan üretim biçimine uygun üretim ilişkilerinin sağlanabilmesi için reform adı altında kendi adalet sistemini yenileyerek güncelleştirmektedirler. Bu reformlarını oluşturdukları hükümetler üzerinden parlamentoyu vizyonlaştırarak, geniş kitleleri manipüle ederek bizzat bu kitlelerin desteği ve oylarını kullanarak yassallaştırmaktadırlar. Toplumsal muhalefetin ve egemenlerin kendi aralarındaki çelişkilerden kaynaklı parlamentonun işlevsel bir rol oynayamadığı dönemlerde ise egemenler direkt askeri darbelerle kendi gerçek yüzlerini açıktan göstererek, parlamento peçesine gerek duymadan yeni yasalar düzenleyip bunları da halka zorla onaylatarak kendi

tıkanan veya ihtiyacını karşılayamayan sistemini işlevselleştirmektedirler.

Bu gün çokça dillendirdikleri demokrasi, insan hakları, eşitlik veya bahsini ettikleri munhasır medeniyetler seviyesi gibi kavramlar sınıf çıkarlarıyla çatıştığı anda boş safsatalardan başka hiç bir anlam taşımamaktadırlar. Ezilen-sömürülenlerin büyük bedeller ödeyerek ortaya çıkardığı bu değerleri burjuvazi bu gün kitleleri manipüle ederek kendi iktidarını sağlamlaştırmak için kullanmaktadır.

Dünyayı yöneten azınlık bir gurubun, dünyadaki ezilen ve sömürülen kitleler için gerçekten eşit bir adalet anlayışını savundukları ve böylesi bir adil düzeni getireceklerini beklemek bilimsel akıl ve gerçekçi olamadan uzaktır. Burjuvazi bu gün altına imza attığı ve sözde savunduğu bir çok yasa dahi ihlal etmekte ve bu yasaları uygulayıp uygulamada ise tamamen keyfi davranmaktadır. Dünya jandarmalığını yapan ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist güçler bu noktada son derece pervasız ve adaletsiz bir tutum içerisinde. Bu emperyalist güçler içinde ABD'nin dünya nezdinde uygulamaya çalıştığı adalet anlayışı egemen güçlerin adaletinin aslında ne kadarda adaletsiz ve pervasız olduğunu ortaya koymaktadır. Dünya jandarmalığını yapan ABD kendi çarkına uymayan direnç gösteren diğer ülkelere ilişkin suçlama temelinde nitelermelerde bulunup bu iddialarını dahi ispatlamaya çalışmaktan uzak durmaktadır. Herhangi bir ülkeyi "terörist" ilan ederek veya "kitle imha silahları" ürettiğini öne sürerek, bu iddiasını da ispatlayacak herhangi bir delil sunma gereği duymadan şunu söylemektedir: 'Ben ortaya iddia atarım muhatap ülkeler de kendilerinin suçsuz olduklarını ispatlamak zorundadırlar, ispatlamazlarsa ben elimdeki bütün gücü (kitle imha silahlarım dahil) kullanarak bu ülkelere ekonomik, askeri veya siyasi olarak saldırılarda bulunarak, bu ülkelere "adalet, demokrasi ve insan haklarını" getirip buraları kendi çıkarlarıma uygun hale getiririm.'

Yukarıda genel olarak adaletin tarihsel gelişimini, ortaya çıkışını, adaletin tüm toplumsal tabakalarda almış olduğu biçimleri ana hatlarıyla belirttikten sonra, şimdi ise başta proleter adalet (kolektif adalet) anlayışından tutalım da tüm ezilen kitlelerin siyasal temsilcilerinin genel olarak adalet anlayışlarını inceleyelim.

Komünist-Devrimci Adalet Anlayışı

Biz komünistlerin adalet anlayışı da geçmiş diğer toplumsal sistemlerde olduğu gibi mülkiyet anlayışımızın ürünü olarak şekillenmektedir. Adalet anlayışımız savunduğumuz kolektif mülkiyet biçimine uygun olarak kolektif adalet anlayışı şeklindedir.

Biz komünistler nihai anlamda da özel mülkiyete kökten karşıyız. Komünistlerin ufku, tarihsel şartları gözetmeksizin sonsuz "devletçi" ve "partici" gibi burjuva anlayışlarla sınırlı olamaz. Bu gibi son tahlilde burjuva olan araçları, komünistler sadece tarihsel şartların bir sonucu olarak uygulama ve bu araçlardan bu temelde faydalanma durumundadırlar.

Komünistler adalet anlayışlarını savundukları diğer tüm olgularda (parti, önderlik, güvenlik vb.) olduğu gibi, komünist-devrimci adalet anlayışı şeklinde savunurlar. Komünistlerin adalet anlayışında hiçbir kişinin, hiçbir kurumun, hiçbir ulusun, hiçbir dinin ya da hiçbir elit sınıf ve tabakanın bir ayrıcalığı olamaz.

Yine komünistler olarak dünya görüşümüze uygun olarak adalet anlayışımızı bu günden formüle ederek sistemli bir biçime kavuşturmak zorundayız. Devrimin çözme hedeflediği hiçbir sorunun çözümünün devrim sonrasına ötelenemeyeceği gibi komünistlerin adalet anlayışı da devrim sonrası bir sorun değildir. Bu sorunu devrim sonrası test edilmek ve uygulanmak üzere ertelenemez. Gelecek toplum projesine uygun bu günden konumlanmayan hiçbir parti veya örgütlenme gelecekte kuracağı toplumsal sistem açısından kitlelere güven veremez. Maoist komünistler olarak bu günden gerek parti içerisinde, gerek partinin kitle çizgisinde, gerek devrimimizin dost sınıf ve tabakaları içerisinde gerekse de mücadele ettiğimiz sınıf ve tabakalara karşı kendi adalet anlayışımızı geleceğe ertelemeden sistemleştirerek tutarlı bir biçimde uygulamalıyız.

Nasıl ki burjuva adalet anlayışı kendi haksız saltanat dünyasının sürdürülebilmesi için tasarlanmışsa, biz komünistlerin adalet anlayışı da bütün insanlığın içsel düzen- "yasa"ları ya da öncesi sistemleri altında, temel olan her şeyde, yani eğitimden sağlığa, barınmadan ulaşıma, iletişimden çalışmaya, beslenmeden güvenliğe tüm insanlığın bütün olanaklardan ortak eşit bir biçimde yararlanabilmesi için düzenlenmelidir.

Toplumların devasa gelişimini ve ilerleyişini hiçbir güç durduramaz, biz komünistler için önemli olan toplumların bu gelişim sürecinde, doğadaki etkin unsur olan insan merkezli bir ideoloji eksensiz siyaseti esas almaktır. Doğayı gözeterek insanı merkeze alan, anlayışlar sınıf mücadelesinde yüzleştikleri çelişiklere karşı burjuva yöntemlere düşmezler. Komünistler olarak eğer böylesi temel noktada (doğa ve insan) burjuvazi ile aramıza kalın çizgiler çizemezsek, tabelamız komünist de olsa bu tabela pek bir şeyi değiştiremeyecektir.

İnsanı merkeze almayan bütün siyasetlerin adalet anlayışları haksızlık üzerine bina olmuş olur ki, bu da burjuva adalet anlayışıdır.

Maoist komünistler olarak kesintisiz devrim aşamalarımızın nesnel gerçekliğini dikkate alarak, bu nesnel gerçekliğin omuzlarımızı yüklediği tarihsel görevlerimizi yadsımadan, bu günden kullandığımız partinin, silahın ve gücün sadece tarihsel şartların bir sonucu olarak kullanmak zorunda olduğumuz araçlar oldukları gerçekliğini bir an bile unutmuyarak, gerek devrim öncesi, gerekse de devrimin çeşitli aşamalarına ilişkin adalet anlayışımızı sistemleştirmeliyiz. Devrimin verili koşullarına uygun, yani devrim öncesi veya sonrasına ilişkin adalet anlayışımızı, ceza sistemimizi ve ceza infaz biçimimizi bugünden formüle ederek ihtiyaçlara uygun nitelikte geliştirmeliyiz.

Geçmiş sosyalizm deneyimlerinde uygulanan adalet anlayışına kısaca bakacak olursak; komünistlerin bu noktada da önemli hatalara düştüklerini görmek mümkün. Geçmiş sosyalizm deneyimlerinde sosyalist ülkelerin insana ve doğaya bakış açısını bilimsel bir yöntemle incelemeliyiz.

Adaletin, toplumsal mülkiyet biçiminin ortaya çıkardığı bir üst yapı unsuru olduğunu yukarıda vurgulamıştık. Gerek Sovyetlerde, gerekse de Çin'de uygulanan mülkiyet biçimi kolektif olmakla birlikte ciddi kusurları içinde barındıran bir mülkiyet ilişkisiydi. Sovyetler Birliği'nde veya Çin'de komünist partileri direkt politik iktidarı elinde bulunduran proletaryaya önderlik yaptığı için kolektif mülkiyetin tepesinde bulunmaktaydılar. Toplumun geleceğini belirleyen tüm temel kararlar komünist partileri tarafından belirlenmekteydi. Yani kitlelerin iktidardaki rolünü yeterince özne haline getiremedikleri ve getirme şartlarını yakalayamadıkları için kitlelerin parti, ordu ve devlet aygıtını denetlemede yetersizlikler içerdiğinden dolayı vurgusunu yaptığımız araçlarda ciddi sıkıntıların yaşaması kaçınılmaz oluyordu. Diğer bir deyişle parti, ordu

ve devlet örgütlemelerinde yabancılaşmanın koşulları bizzat kendi hata ve yetmezlikleriyle döşenmiş oluyordu. Denetim zayıflıkları kitleleri bir bütün olarak sürecin öznesi haline getirmede ciddi sıkıntılar yarattığı ve bu kusurlar neticesinde de gün be gün burjuvazi-nin türemesine önemli olanaklar sağladığını, yaşanan geriye dönüşlerde bunu çok bariz biçimde görebildik.

Örneğin eğitimden, sağlığa, barınmadan, ulaşım, iletişimden, çalışmaya, beslenmeden, güvenliğe kadar tüm temel noktalardaki politikalar esasta tek partinin politik iktidara önderlik yaptığı ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi geliştirip ileriye taşımak isteyen komünist partisinin denetiminde-kontrolündeydi. Kitlelerin bu noktalardaki değişikliklere ilişkin katkısının esasta olumlu olmakla birlikte tali oranda yaşanan yetersizlikten ötürü parti, kitleleri yeterince devrimin öznesi haline getirememiştir.

Kitlelerin bizzat yönetime katılmasına barikat teşkil eden, onu parti ve uzman bir bürokrasinin işi olarak gören bir devlet ve parti tekeli anlayışı hiçbir suretle kabul edilmemelidir. Bu anlayışlarımızı yarına ertelemek olmaz, parti anlayışımızdan, demokrasi anlayışımıza, ordu anlayışımızdan, adalet anlayışımıza kadar her açıdan keskin ayırım noktalarımızı bugünden belirterek çizgimizi kitlelerin denetimine sokmalıyız.

Kitleleri devrimin merkezine koymayan kıymeti kendinden menkul, hünerli beyinlerin iktidar mülküne karşıyız. Proletarya önderliğinde, kitleleri söz-karar-yetki sahibi olmaları gereken yerel yönetim ve bunların koordinasyonu temelinde yükselmesi gereken merkezi yönetim sisteminden dışlayarak, yönetmeyi proletarya diktatörlüğü özünden uzak, salt partinin tekeline devredenlerin adalet anlayışlarının komünist olması söz konusu olmaz.

Doğal olarak geçmiş sosyalist deneyimlerinde uygulanan adalet anlayışı için esasta sosyalist adalet anlayışı desek de bu adalet anlayışında önemli kusurların bulunduğunu da bugünden görmek gerekmektedir. Vurgusunu yaptığımız kusurlardan ötürü buralarda uygulanan adalet anlayışı her ne kadar proleter adalet anlayışı olsa da, belli düzey-

lerde burjuva adalet anlayışından nasiplendiğini de görmek lazım.

K o -
münist ve
devrimci hareket
adalet anlayışını
sistemli bir siyasete
dönüştürüp bütünlüklü
olarak kendi adalet an-
layışını kitlelerin deneti-
mine sunmadığı müd-
detçe, sınıf mücadelesi
içerisinde karşılaşacağı
sorunları çözmede
burjuva yöntemle-
rinden köklü bir
kopuşu sergi-
leyemez

Bizim toplum projemiz uygulanan sosyalizmin yanlış politikalarından gerekli dersler çıkararak, ama aynı zamanda insanlığa ait geçmişteki tüm olumlulukları da kendisine rehber etmelidir. Biz eski düzenleri, yani gerici olan her düzeni köküne kadar yıkmak istiyoruz. Öte yandan sosyalizm tecrübesinde yaşanan diğer hatalı noktalarda olduğu gibi, adalet meselesinde de geçmişin yanlış tarzlarından ve uygulamalarından kopmamız ve o yanlış uygulamaları mahkum etmemiz gerekmektedir. Örneğin Çin devrimi sonrasında Mao idamı savunuyor diye biz de bugün kalkıp devrim aşamasında idamı savunmamalıyız. Yine örneğin çeşitli

nedenlerle de olsa Sovyetler'deki toplu Sibiryaya sürgünlerine vb. yanlış uygulamalarına karşı çıkmalı ve bu uygulamaları mahkum etmeliyiz. Bilindiği gibi bu konular, sosyalizmin sorunları çerçevesinde ele alınması gereken konulardır, biz şimdilik sadece adalet anlayışı noktasında bir iki eleştiriye bulunarak konumuza devam edelim.

Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist ve Devrimci Hareketlerinin Durumu

Burjuvazinin kendi haksız sistemini sürdürmek için adalet anlayışını nasıl sistemli bir hale getirdiğini ve adalet anlayışını nesnel ihtiyaçlarına nasıl uyarladığını yukarıda işlemeye çalıştık. Burjuvazinin tersine proletarya ve tüm ezilenler olarak adalet anlayışımızın merkezileşmeden ve belli bir sistematikten uzak olduğunu başından belirtelim. Devrimci ve komünist hareketin adalet anlayışındaki bu dağınıklık hiç kuşku yok ki önemli sorunlarımızın başında gelmektedir.

Komünist ve devrimci hareket adalet anlayışını sistemli bir siyasete dönüştürüp bütünlüklü olarak kendi adalet anlayışını kitlelerin denetimine sun-

madığı müddetçe, sınıf mücadelesi içerisinde karşılaşılabilecek sorunları çözmede burjuva yöntemlerinin köklü bir kopuşu sergileyemez.

Kendi geçmiş tarihsel muhasebesini bütünlüklü yapmayarak, geçmiş burjuva tarzlarıyla hesaplaşmayan bütün hareketler, ki bu hareketlerin tabelası komünist de olsa, savundukları adalet anlayışlarını doğru bir temelde merkezileştiremeyerek bütünlüklü bir sistematığa kavuşturamayacaklardır. Bu durumda doğal olarak sosyal pratiğe parçalı, eklektik ve dağınık yansıyacaktır. Merkezleştirilmemiş adalet anlayışı komünist ve devrimci hareketlerin dönemsel önderlikleri tarafından farklı farklı düzey ve biçimlerde algılanarak bu algılaşmanın yön verdiği kavrayış seviyesinin düzeyinde uygulanır.

Ne yazık ki devrimci hareket bu sorununu ne ortaya koyduğumuz şekliyle algılamaktadır, ne de böylesi bir sorgulamanın gerekliliğine inanmaktadır.

Komünist ve devrimci hareketler bu gün neden kitlelere güven veremediğimiz sorusunu kendilerine sormalıdır. Bu soru; eğer doğru bir zeminde cevaplanacak olursa esasta bizlerin, yani toplumun öncü, önder güçlerinin yanlış politikaları ve yaklaşımları nedeniyle kitlelerin derin güvensizliğinin olduğunu belirtmek gerekir.

Devrimci ve komünist hareket bir çok noktada olduğu gibi adalet anlayışı noktasında da karşısında mücadele yürüttüğü toplumsal sınıf ve tabakalardan önemli oranda etkilenmiş ve sorunları çözme yönteminde çoğu kere burjuva yöntemlere başvurarak sorunlarını doğru olmayan yöntemlerle çözmeye çalışmışlardır.

Özellikle geçmişten bugüne devrimci hareketin dost ve düşman güçlerinin ayrıştırılması konusundaki karışıklık, yine devrimci hareketin kendi içinde ortaya çıkan çeşitli örgütsel ayrılıklara karşı dar sektör bir çizgi izleyerek konferanslarda ölüm kararı çıkartmaktan tutalım da, örgütsel ayrılıklarını ilan eden devrimci gruplardan insanları sokak ortasında kurşun yağmuruna tutarak öldürmelere kadar varılan yanlış bir dizi pratik hatalar yaşandı. Devrimci hareket geçmişte uyguladığı bu yanlış, sektör çizgisini kitlelerin gözünde meşrulaştırmak için ayrılan neredeyse tüm grupları darbeciler, kavga kaçkınları vb. olarak damgalamıştır. Devrimci hareketin bu yanlış burjuva pratiklerini bilimsel bir yöntemle ele alarak mahkum etmesi bir zorunluluktur. Bu yanlış pratiklerine karşı geniş kitlelere özeleştirilerek yanlış anlayışlardan köklü kopuşu sergilemelidirler. Bugün kitlelerin

devrimci hareketlerin adalet anlayışlarına karşı tutumlarında bunu görmek mümkün.

Geçmiş süreçlerle karşılaştığımızda, politik ve örgütsel daralmanın bir sonucu olarak komünist ve devrimci hareketlerin pratiğinde kısmi sayılabileceğimiz olumlu gelişmeler olsa da, fakat komünist ve devrimci hareketler kendi geçmiş yanlış çizgilerini bütünlüklü bir muhasebeye tabi tutmadıklarından dolayı geline aşamada bu yanlış çizgilerinden tamamen ve bir bütün olarak koptuklarını savunmak doğru ve bilimsel bir yaklaşım olmaz. Komünist ve devrimci hareketler şunu kabul etmelidirler ki, sürekli olarak kendisini yeniden ve yeniden yenileyip örgütleyemeyen ve ileriye taşımamasını bilmeyen bir devrimcilik kuşkusuz kitleleri örgütleyemeyeceği gibi artık ona güven vermekten de çok çok uzak olacaktır. Eğer kitlelerin kırılan güvenlerini tekrar tesis etmek istiyorsak kendi hata ve eksikliklerimize karşı kitlelere açık bir şekilde özelleştirel yaklaşmak zorundayız. Ne yazık ki devrimci hareketler genel olarak geçmişte uyguladıkları yanlış burjuva yöntemlerinden koptuktan uzak durmaktadır, kendi eksikliklerine karşı bilimsel cesareten uzak durmaktadırlar.

Devrimci hareketin en büyük sorunu kendi düşünce tarzından kaynaklı ortaya çıkan hatalarını örgütsel yapısının dışında aramasıdır. Bu yöntem kaynağını idealizmden alan öznelci düşünce biçimidir. Devrimci hareket bu yanlış tarzından hızla koptmalı ve kendi öznelci düşünce biçimini değiştirerek, bütünlüklü tarihsel muhasebesini ise bu temelde yaparak geçmiş yanlış anlayışlarını mahkum etmeli ve doğru yollarını güçlendirmelidir. Ancak böylesi bir yaklaşımla kitlelerdeki güvensizliği yeniden güvene dönüştürebilir(iz).

"Devrimci teori olmadan devrimci pratik olamaz" kavrayışından hareketle adalet sorununda eğer bütünlüklü bilimsel bir pratik yakalamak istiyorsak öncelikle bu noktada doğru ve bilimsel bir siyaset (teori) belirlenmelidir. Komünist ve devrimci hareketin bir adalet anlayışlarının olmadığını söylemek haksız bir belirleme olacaktır. Bu hareketlerin kuşkusuz sistemleşmemiş olsa da bir adalet anlayışları var. Bizim ısrarla altını çizmek istediğimiz nokta devrimci hareketin adalet anlayışının varlığı veya yokluğu meselesi değil. Bu anlayışlardaki burjuva çizgiyi mahkum etmek ve adalet gibi stratejik meseleyi prensipte benimsenen düzeyden de öteye sistemleştirmek ve politik nüfuzumuzun olduğu tüm alanlarda bu sistemimize uygun hareket etmenin bizler açısından son derece önemli olduğu gerçeğinin kavranmasıdır.

Devrimci hareket kendi adalet anlayışını proleter hukuk temelinde günün ihtiyaçlarına uygun olarak sistemli bir şekilde madde madde yayınlarak kitlelerin bu adalet anlayışını kavramasını sağlamalıdır. Devrimci hareket eğer kendi adalet anlayışını bu bütünlükle ele almazsa geçmişte olduğu gibi proleter adaletin uygulanması meselesini gerek dönemsel merkezi önderliklerinin, gerekse de bölgelerde faaliyet sürdüren kadrolarının düzeyine ve insafına bırakmış olacaktır. Eğer dönemsel önderlikler bu noktada yetkin iseler sorun asgari düzeyde yaşanacaktır. Eğer bu kadrolar adalet anlayışları noktasında yetkin değillerse kaçınılmaz olarak proleter adalet adına yığınca burjuva araç ve yöntemlerin uygulanması kaçınılmaz bir hal alacaktır.

Bu noktada dikkat edilmesi gereken bir diğer çizgi ise sorunların kişiselleştirilmesi meselesidir, devrimci hareketler kendi merkezi politikalarını sorgulamak yerine kendi içinde bulunan bireylerle bu sorunu tanımlama, sanki var olan bu eksikliklerin tek nedeni içinde faaliyet yürüten kişilermiş gibi göstererek sorunun sorumluluğundan kurtulmak gibi yanlış bir tarza düşmektedir. Geçmişte ulusal harekette bu noktada önemli bir dizi eksiklikler söz konusuydu. Sorunu kişilere yükleyerek açıklayamayız. Kuşkusuz kişilerin adalet anlayışları noktasında yetkin olup olmamaları yapılan yanlışlıklarda bir etken olarak değerlendirilebilir, fakat yanlışlar hiçbir şekilde tek başına bununla ifade edilemez. Eğer bir hareket, kendi kurallarını ana hatlarıyla yazılı bir hale getirmiş ve bunu kitlelere sunmuşsa bu harekete üye olan ve bu kurumlar için çalışan herkes bu kurallara bağlı hareket etmek zorundadır.

Maoistlerin Tarihsel Adalet Anlayışı

37 yıllık mücadele tarihimize bütünlüklü olarak baktığımızda geçmişten bu güne Maoist parti tarafından uygulanan adalet anlayışının esasta olumlu olduğunu gönül rahatlığıyla ifade edebiliriz. Kuşkusuz bu genel belirleme Maoistlerin geçmişten bugüne değin hiç yanlış pratiğe imza atmadığı ya da içinde bulunduğu toplumdan hiç etkilenmediği sonucuna varmamalıyız.

Maoist Parti de geçmiş tarihsel süreçlerde yüzleştiği sorunlar karşısında önemli oranda burjuva, feodal adalet anlayışıyla sorunları çözmeye çalışmıştır. Konumuz içerisinde de çeşitli tarihsel kesitlere ilişkin vereceğimiz bir dizi örneklerle bu yanlışları açmaya çalışacağız. Maoist parti de yukarıda devrimci harekete yönelttiğimiz eleştiriler-

den muaf değildir.

Maoist partiyle devrimci ve komünist hareket arasındaki fark, Maoist partinin gerçekleştirdiği I. Kongreleriyle tarihini bütünlüklü bir muhasebeye tabi tutmuş yani siyasal, örgütsel, askeri ve ideolojik çizgi hatalarını açığa çıkartarak, bu hatalarına karşı köklü özeleştirme verme cesaretinde bulunarak, tarihteki düştüğü hatalarını dogmatik-tutucu bir tarzda savunma veya üstünü örtme biçimindeki oportünist siyasete düşmeden yanlışlarından köklü kopuşu sağlamış olmasıdır.

1. Kongre ve devamı olan 2. Kongre partiyi sorunların dışında görme oportünistliğine düşmeden, eklektik tarih anlayışına kapılmadan, partinin kurulduğu günden bu yana yaşanan sorunların, bizzat birinci dereceden sorumluluklarını üstlenerek devrimci ve komünist harekete nitel katkılarda bulunmuştur. I. Kongre gerek partinin kendi iç hiyerarşisinde, gerekse de partiyle geniş halk yığınları arasında yaşanan tüm olumsuzlukların, parti tarihinde öne çıkmış bireylere, gruplara ya da hiziple fatura edilerek açıklanma yöntemini mahkum ederek, yaşanan bütün çizgi hatalarının birinci dereceden sorumluluklarını üstlenmiş, soruna Maoist çizgi temelinde yaklaşarak, partinin gerçek bilimsel bir çizgi etrafında daha ileri bir kavrayışla birleşmesini sağlamıştır.

Maoist Parti I. Kongresiyle iradeleştirdiği Maoist çizgiyle devrimci ve komünist hareketin öznelci, sekte ve dogmatik düşünce tarzından köklü olarak kopmuştur.

Yine I. Kongre, Maoist Parti içinde uygulanan burjuva yöntemlerle hesaplasmaktan tutalım da dönemsel önderliklerin örgütsel sekteizminin esasta neden olduğu örgütsel parçalanmalardan, sınıf düşmanlarımızla aramıza keskin ayırım çizgileri çekmiş ve Maoist Parti'yi ürünü olduğu MLM kaynağına her dönemkinden daha fazla yakınlaştırmıştır.

Komünistler partinin bir gün mutlaka ortadan kaldırılması gereken bir burjuva araç olduğunu bilecek, ama aynı zamanda bu aracı da, tarihsel şartların bir sonucu olarak kullanmak zorunda oldukları gerçekliğini bir tarafa bırakmadan hareket ederler. Bir araç olan partinin yabancılaştırma gerçekliğini sürekli göz önünde bulundurarak, partinin yanlış veya hatalı yanlarına karşı hiç bir tutuculuğa kapılmadan, kendi sosyal pratiğinde bu yanlışlardan kopmanın mücadelesini vererek partiyi komünist ilkeler ışığında stratejik bir araç olarak ele alırlar.

Maoist parti açısından durum buyken, devrimci ve komünist hareket ise esasta kendi tarihsel muhasebelerini bütünlüklü yapmaktan uzak durmaktadırlar. Büyük oranda kendi siyasal, örgütsel, askeri ve ideolojik duruşlarından kaynaklı ortaya çıkan sorunların nedenini kendi örgütsel yapılarının dışında aramaktadırlar. Devrimci hareketin bu yöntemi idealist düşünce yöntemidir. Çünkü olguların gelişiminde rol oynayan çelişkileri dışarıda arama yöntemi bilimsel bir yöntem değildir. Dönem dönem dış çelişkiler iç çelişkiler üzerinde belirleyici bir rol oynasa da her Marksist-Leninist-Maoist şu temel ilkeyi bilir ki, belirleyici olan iç çelişkilerdir. Devrimci hareketin hatalarını dışarıda arama yöntemi, siyasal olarak da kendi hatalarına karşı liberal oportünist bir ele alışı beraberinde getirmektedir. Bu durum doğal olarak devrimci hareketi kendi hatalarından ve yanlış çizgilerinden kopmasını engellediği gibi, kitleler nezdinde de bu hareketlere karşı oluşan güvensizliği derinleştirmektedir.

Maoist partinin adalet anlayışı geçmiş hiç bir konferansında özel bir gündem haline getirilerek merkezi ve sistemli bir politika haline getirilmemiştir. Bu durum esasta I. Kongrede köklü bir şekilde ele alınarak partinin geçmiş tarihinde prensip olarak uygulanan adalet anlayışı tüm parti iradesinin katkısıyla merkezileştirildi. I. Kongreyle birlikte her yönüyle muhasebe edilen parti tarihi adalet noktasında da bilimsel bir yöntemle ele alınarak geçmişte uygulanan yanlışlardan köklü kopuşu sağladı. Özellikle 1980 öncesi devrimci hareketin ve geniş halk yığınlarının Maoist partinin adalet anlayışına oldukça yüksek güvenleri söz konusuydu. Ancak dönem dönem izlenmiş olan yanlış çizgi gerek devrimci hareket nezdinde, gerekse de kitleler nezdinde Maoist partinin adalet anlayışını önemli oranda tartışılır bir noktaya getirmiştir. I. Kongre parti tarihine bütünlüklü olarak yaklaşarak hatalarını nedenleriyle birlikte muhasebe ederek, kendi hatalarından niteliksel kopuşu parti nezdinde oluşan güvensizliğin tekrardan güvene dönüşmesine vesile oldu.

I. Kongrenin parti tarihinde yapılan haksız uygulamalardan kopuşuna ilişkin bir kaç somut örnek verecek olursak:

Örneğin şehit düşen parti genel sekreteri Süleyman Cihan yoldaşın yakalanması olayında, dönemin ve daha sonraki dönemlerdeki önderliklerimizin bu yakalanmaya ilişkin Süleyman Cihan yoldaşın akrabasına ilişkin ileri sürülen "ajan, kuşku-

lu" vb. iddialar, daha doğrusu bu kişinin polisle anlaşarak Süleyman yoldaş "bilinçli yakalattığı" iddiası söz konusuydu. I. Kongre Süleyman Cihan yoldaşın yakalanması olayı nezdinde bu kişiye haksızlık yapıldığını, bu iddiaların tamamıyla ön yargılı ve kurgucu bir yaklaşım tarzıyla ileri sürüldüğünü, Süleyman yoldaşın yakalanmasının nedeninin aslında kendi örgütsel hatalarının ve yanlış çalışma tarzının bir sonucu olduğunu 20 sene sonra kabul ederek düzeltti. Süleyman yoldaşın akrabası ise tarafımızca 20 sene boyunca bu haksız iddiaya maruz kalarak büyük bir haksızlığa uğratıldı.

Ve yine I. Kongre 1996 yılında yapılan Kongre Hazırlık Konferansı'na ilişkin yaklaşımını da şöyle özetliyordu: "1996 yılının başında toplanan Kongre Hazırlık Konferansı'nda partiye sızdırılmış bir karşı devrimci hücre açığa çıkarıldı. KHK'da karşı devrimci hücrenin açığa çıkartılması, konferansımıza tarihsel bir politik anlam yükledi. Partimiz tümünden tasfiye olma ya da karşı devrimin aleti olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Karşı devrimci örgütlenme partimizin önderliğini ele geçirmeyi ve partiye hakim olmayı hedefliyordu. Karşı devrimin bu oyunları konferansımız tarafından başarıyla boşa çıkarıldı. Partimizin Marksist-Leninist-Maoist özünün korunmasında ve karşı devrimci hücrenin açığa çıkartılmasında komünist önderimiz Cüneyt Kahraman yoldaş tayin edici bir rol oynadı. Konferansımız bu tarihi rolü oynamakla birlikte ciddi ilkesel hatalara da düştü."

KHK'ya ilişkin bu değerlendirmeyi yapan I. Kongre bu süreçte düşülen hataları da görmezden gelmeyerek şu değerlendirmeyi yaptı:

"KHK'mızın ajan ve işbirlikçi iddiasıyla tutuklanan -lara soruşturma-sorgulama sırasında 'devrimci şiddet' adı altında belirlediği politikanın Marksist-Leninist-Maoistlerin proleter adaletiyle ve hukuk anlayışıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bu politika burjuvaziden ödünç alınmış burjuvaziye ait soruşturma ve sorgulama yöntemidir. Bu pragmatist bir politikaydı. Siyasi olarak amaca ulaşmak için her aracı mubah görmektir. Bu politika ve yöntemleri Marksist-Leninist-Maoistler ne savunur, nede uygular. Parti tarihimizde ilk kez böyle bir politika bir konferans karan ile benimsenip uygulandı.

Karşı devrimci olsalar da bir kişiye kötü muamele, psikolojik baskı, insani onurunu zedeleme, haka-ret, küfür ve fiziki şiddet vb. yöntemler uygulamak işkencedir ve insanlık suçudur. Bu Marksist-Leninist-Maoistler için ilkesel bir sorundur.

Bu bir yanıyla sekte, diğer yanıyla liberal, ama özünde her halükarda burjuvazinin siyaset ve eylem tarzı olan gerici ve utanç verici bir politikadır.

Kongremiz; burjuvaziden ödünç alınmış bu karşı-devrimci yöntemi mahkum ettiğini ilan eder ve bu hata ve suçtan dolayı Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve ezilen halkları başta olmak üzere enternasyonal proletarya ve dünya halklarından özür diler."

Bu alıntıdan da anlaşıldığı üzere

1. Kongre bu sorunun üstüne bilimsel bir yöntemle gitmiş ve parti tarihinde bu olayı ikinci kara leke olarak ilan ederek partideki burjuva anlayışı ortaya koyduğu MLM tutumla mahkum etmiştir.

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız örnekler sadece bizim parçalı adalet anlayışımız sonucu ortaya çıkan yanlarımızın belirgin olanlarıdır. Maoist partinin adalet anlayışının merkezi ve sistemli biçimde olmayışından kaynaklı proleter adalet ve hukukumuz tüm alanlara eşit ölçüde yansıyamamıştır. 1. Kongreyle birlikte özellikle 96'da uygulanan burjuva yöntem nezdinde parti kendi adalet anlayışını yazılı hale getirip ilk kez yayınlayarak kitleleri ve devrimci hareketin Maoist partinin adalet anlayışı noktasında bilinçlenmesini sağladı. Yazılı olarak iradeleşmeyen politikalar prensipte kalırlar ve prensip düzeyinde kalan politikaların uygulanmaları ise zorunluluk temelinde değil de gereklilik temelinde kavranılırlar. Zorunluluk ve gereklilik arasında temel bir fark vardır. Zorunluluk olarak kabul edilen politikalar ilkeseldirler ve proletarya partisi açısından ilkesel noktalarda taviz verilmez bununla beraber gereklilik olarak görülen olgular dönemsel-konjonktürel-olarak ele alınırlar, yani yaşamakta olan politik siyasal gelişmelere bağlı olarak proletaryanın çıkarına uygun olarak değiştirilebilirler. Komünistler adalet meselesi gibi önemli bir olguyu gereklilik olarak değil de zorunluluk, yani ilkesel olarak değerlendirirler.

Parti olarak her ne kadar prensipte benimsenen ve doğru bulduğumuz bir adalet anlayışı olsa da, bu

anlayışımız, geçmiş konferanslarda belirli maddelerle sistemli hale getirilmediğinden dolayı gerek bazı dönemsel önderlikler, gerekse de bazı yönetici organlar prensipte benimsenen bu adalet anlayışını uygulamada önemli eksiklikleredüşmüşlerdir.

I. Kongre, 96 Kongre Hazırlık Konferansı'nda tespit edilen karşı devrimci hücreye karşı uygulanan burjuva yöntemi mahkum ederek ve burjuvaziden ödünç alınan yöntemden dolayı Türkiye-Kuzey

Kürdistan proletaryası ve ezilen halkları başta olmak üzere enternasyonal proletarya ve dünya halklarından özür dileyerek parti tarihinde ilk defa parti iradesi tarafından kararlaştırılan işkence yöntemini teşhir etmiştir. Partide bulunan bu burjuva anlayışla yürütülen keskin iki çizgi mücadelesinin bir sonucu olarak 1. Kongre, Maoist nitel bir sıçrama yakalamış, partinin kitleler nezdinde tartışılır duruma gelen adalet anlayışını tekrardan güvene dönüştürmesini sağlamanın temeli olmuştur.

II. Kongre I. Kongrenin bu nitel kopuşunun ışığında partinin geçmişte prensip düzeyinde savunduğu adalet anlayışının belirli bir sistematığa bağlı olarak proleter hukuk çerçevesinde formülasyonunu kararlaştırarak maddeler halinde mer-

kezi bir yargılama ve adalet anlayışı ortaya çıkarmıştır.

II. Kongrenin kararlaştırdığı adalet anlayışı ana hatlarıyla şöyledir

a- Yargılamada, mutlaka kolektif işleyiş oturtulmalı, hangi düzeyde bir yargılama olacaksa ilgili organın tüm bileşenlerinin bilgisi sağlanarak ve organın karar yeter sayısı üzerinden sonuca gidilmelidir.

b- Yargılamada, suçlananın kendisini serbest ifade etme hakkı kayıtsız şartsız tanınmalıdır. Zaman darlığı, koşullar ve güvenlik gerekçe yapılarak yargısız infaz yapılmamalıdır. Bu yöntem sa-

Hiçbir burjuva-feodal yöntem (işkence, hakaret, tehdit, şantaj, kandırma, şaşırtmaca vb) kullanılmamalı, bu yöntemlerle alınan ifade veya yargılamalar kesinlikle reddedilmeli, ayrıca bunu yapan yoldaşlar bu süreçten dolayı derhal görevden alınarak köklü bir değişim olmaksızın partiye geri alınmamalıdır. İşkence bir insanlık suçudur

dece ölümle sonuçlanacak yargılamalar için değil, tüm yargılamalar için geçerlidir.

c- Suçun işlendiği koşullar gözönünde bulundurulmalıdır. Yargılama yapılan süreçteki koşullar değil, sorunun yaşandığı koşullar yargılamada göz önünde bulundurulmalıdır.

d- Hiçbir burjuva-feodal yöntem (ışkence, hakeret, tehdit, şantaj, kandırma, şaşırtmaca vb) kullanılmamalı, bu yöntemlerle alınan ifade veya yargılamalar kesinlikle reddedilmeli, ayrıca bunu yapan yoldaşlar bu süreçten dolayı derhal görevden alınarak köklü bir değişim olmaksızın partiye geri alınmamalıdır. İşkence bir insanlık suçudur. Partide bu suçu işleyenler sıradan ele alınamaz. Bu noktada pasif tutum insanların bu uygulamayı yapıp özeleştirilmesini kurtulmalarını sağlamaktadır.

e- Kişinin kapasitesi ve suça ilişkin kavrayışı göz önüne alınmalıdır. Bilmeden ya da bilse de bunun tam olarak sonuçlarını kestiremeyen insanlar bu çerçevede yargılanarak ölüm cezası gündeme geldiğinde öldürülmemelidir, geniş teşhir cezası uygulanmalıdır.

f- Şüpheli yargılamada delil olarak kullanılamaz. Herkes herkesten şüphelenebilir hatta bu şüphelerin bazıları süreç içerisinde doğru da çıkabilir. Ama bizim adalet anlayışımızda kanıt dışında eğitim, şüpheli ve kanaat kullanılamaz.

g- Halka, devrime ve partiye yararı olacağı şekilde cezanın verilmesi sağlanarak işi duygusal intikama vurdurmamalıyız. Şüpheliler ya da açığa çıkmış suçlular güçlerimizce sorgulanmak üzere tutuklandığında adil sorgu sürecinde samimi itiraflarda bulunduğunda bu dikkate alınarak ceza verilmelidir. Samimi itirafta bulunup bu işi yapmaktan vazgeçenlere ölüm başta olmak üzere diğer ağır cezaların uygulanmasından kaçınılmalıdır.

h- İntikam değil engelleme, kendimizi rahatlatma değil affetme, düzeltme ve kazanma bizim yöntemimiz olmalıdır.

i- Sürdürdüğü tüm karşı devrimci faaliyetlerden vazgeçerek kendi isteğiyle gelip partiye açık beyanda bulunan kişiler ölümle cezalandırılmamalıdır.

Maoist partinin 2. Kongre kararlarından aktardığımız yukarıdaki maddeler Maoistlerin adalet anlayışını genel olarak ifade etmektedir. Hangi gerekçeyle olursa olsun hiçbir birey ve yetkili organ bu maddeleri yok sayarak yargılama yapmamalıdır. Bu maddeler Maoistlerin sistemleşmiş hukuk anlayışının somut ifadesidir. Parti trahinde değişik

süreçlerde, bu sistemleşmiş maddeler olmadığından dolayı adalet anlayışımızın uygulamasında önemli sorunlar yaşandığı unutulmamalıdır. Parti II. Kongresiyle kararlaştırılan bu maddeler süreç içerisinde değişen koşullar da göz önünde bulundurularak değiştirilmelidirler.

Adalet anlayışımız ne kadar güçlü ve eksiksiz olursa o kadar az hata yapılacaktır. İnsan amaçtır, bundan dolayı yargılanması çok dikkatli yapılmalıdır.

Komünist partiler, devrim mücadelesinde yaptıkları yargılamalarda zamana, duruma ve kişiye göre değişen belirsiz keyfiyetçi tutumları anti-bilimsel görerek reddetmelidirler. Her komünist partisi mutlaka kendi hukuk sistemine uygun bir adalet anlayışına sahip olmalıdır. Belli çerçevelerle oluşturulan yargılama maddeleri tüm yargılama ve uygulamalarda keyfiyetçiliği ortadan kaldırarak daha sağlıklı bir adalet anlayışı açığa çıkaracaktır.

Yargılamada kolektif işleyiş uygulanarak sonuca gidilmek zorunludur

Hangi düzeyde yargılama yapılırsa yapılsın, bütün yargılamalar kolektif organ işleyişini sağlanarak yapılmak zorundadır. Kolektif organ işleyişini sağlanarak yapılmayan bütün yargılamaların sonuçları Maoist parti tarafından kabul edilemez ve ilgili kişiler hakkında derhal sorgulama başlatılır. Organlarda karar yeter sayısı parti tüzüğünde de belirtilmediği gibi, organın sayı toplamının salt çoğunluğudur. Bütün yargılamalarda bu yöntem uygulanarak sonuca gidilmelidir.

İddiaya maruz kalan kişiye en geniş savunma hakları tanınmalıdır

İdia ve varsa kanıtlar kişiye sunulmalı, sorgulanacak olan kişinin idiaları cürütme ve ya kendisini aklamak için kişiye kendisini savunmak için yeterli bir zaman tanınmalıdır. Bireyin savunma hakkını küçümseyemeyiz. Koşullar öne sürülerek kişinin savunma hakkı elinden alınamaz. Şayet sorgulanmanın yapılabilmesi için şartlar uygun değilse (güvenlik, sağlık, coğrafi alan vb) sorgulanma durdurularak ertelenmelidir. Uygun olmayan koşullarda yapılacak bir sorgulamada sağlıklı bir sonuca varılamaz. Bu tür durumlarda idianın boyutuna bakmaksızın sorgulama durdurulmalı ve sorgulama için uygun koşullar oluşturulmalıdır.

Sorgulamada yönlendirme, sorulan sorularla bilgi verme tutumlarına girilemeyeceği gibi, verilen bil-

gilerin doğrulanması adımı atlanamaz. Sorgulamada kişinin aciz durumu göz önünde bulundurularak, savunması objektif açıdan uygun hale getirilmeli ve verilen bilgiler bilimsel kanıtlarla teyid edilerek sonuçlandırılmalıdır. Doğrunun açığa çıkarılması temel hareket noktamız olmalıdır...

Olağan üstü koşullar öne sürülerek, varılan karar ve bu karar üzerinden gerçekleştirilen infazlar kabul edilemez ve bu sorgulamayı yapan partinin ilgili organı hakkında sorgulama kararı çıkarılır ve sorgulanmaya tabi tutulurlar.

Sorgulamada susma hakkı

İddiaya maruz kalan kişiye iddia kanıtlarıyla birlikte sunulduktan sonra, tüm bu iddialar ve delillere rağmen kişi susma hakkını kullanabilir. Sorgulama sürecinde kişi susma hakkını sorgu sürecinin sonuna kadar kullanabilir. Bu hakkını kullanan kişilere karşı herhangi özel bir tutumda bulunmak suçtur. Fakat sorgulamayı yürüten ilgili parti organı kişinin savunma hakkını kullanması için kişiyi ikna etmeye çalışmalıdır. Kişinin var olan iddialara karşı savunma hakkının ve susma hakkının kullanılmasının tamamen kişiye ait bir karar olduğu kendisine söylenmelidir. İddialar karşısında susma hakkının kullanılmasının, karar merci olan ilgili parti organının zanlı hakkındaki kararına direkt yansıyacağı uyarısı zanlıya mutlaka anlatılmalıdır.

İddia sahibi olan kişi ya da kişiler sorgulama komisyonunda yer alamaz

İddiayı getiren kişi ya da kişiler iddianın sahipleri oldukları için doğal olarak taraf durumundadırlar. Taraf olan birinin soruşturma ve sorgulamada bulunması soruşturmanın objektifliğini zedeler. İddia sahibi kişi ya da kişiler iddialarını örgütlü bulundukları parti organına delilleriyle (kanıt) birlikte sunarak suç duyurusunda bulunma hakkına sahiptirler. Partinin ilgili organı iddiaları alır ve eğer iddialar bir sorgulamayı gerektiriyorsa bir sorgu komisyonu oluşturur ve kişi hakkında sorgulama başlatılır. Parti organı, hakkında soruşturma başlatıldığı kişiyi, sorgulamanın başlatıldığına dair bilgilendirmek zorundadır. Sorgu komisyonu iddia sahibinin iddialarını ve kanıtlarını merkezileştirerek zanlıya ulaştırır ve zanlının bu iddialar hakkında savunmasını isteyerek sorgulamayı başlatır. Bu komisyonlarda akraba, eş ve aileden kişilerin alınması da, sorgulamayı yapan komisyonun objektif olmasının önünde engel teşkil edeceğinden

doğru olmaz. Tüm bu önlemler yürütülen soruşturmanın daha sağlıklı bir sonuca varması için hayata geçirilmelidir.

Sorgulamanın yapıldığı süreç değil, suçun işlendiği süreç ve zaman üzerinden sorgulanma yapılmalıdır

Suçun işlendiği süreçteki objektif koşullara ve zanlının bu süreçteki durumuna, yani suçun işlendiği koşullardaki dış faktörlerin zanlı üzerindeki etkileri, zanlının o koşullardaki yaşı ve sağlığı dikkate alınarak sonuca varılmalıdır. Örneğin 18 yaşın altında işlenmiş bir suçun, bu suç çok sonraları ortaya çıktığında suçu işleyen zanlının ergen olmadan işlemiş olduğu biçimiyle soruşturma ve yargılanma yapılmalı. Yine bu suçu işlerken herhangi bir sağlık sorununun olup olmadığı incelenmeli kişi bu suçu işlediğinde psikolojik durumu ve ruh sağlığı göz önünde bulundurulmalıdır. Yani kişi bu süreçte her hangi bir tedavi görmüş mü karar aşamasında bu durum da dikkate alınarak sonuca varılmalıdır.

İşkence bir insanlık suçudur

Sorgulamada hiçbir burjuva-feodal yönetime başvurulamaz. Hakaret, tehdit, şantaj, kandırma, şaşırtmaca, taciz gibi kişinin onurunu rencide edecek herhangi bir uygulama direkt işkence olarak kabul edilecek ve bu uygulama sonucunda varılan tüm sonuçlar direk ret edilerek, bu işkence yöntemini kullandıkları tespit edilen partinin ilgili organı veya organları görevden alınarak, soruşturmaya tabi tutulacaklardır. İşkencenin bir insanlık suçu olduğunu burjuvazi gibi genelleyerek tekrarlayamayız. Partinin sorgulamalara ilişkin belirlemiş olduğu bu yöntemlerin dışında herhangi bir burjuva-feodal yöntem uygulayan organlar partide en ağır ceza olan ihraç cezasına çarptırılacaklardır. İşkenceye karşı böylesi kararlı bir duruş sergilenmezse, bizim de adalet anlayışımızın da burjuva-feodal adalet anlayışından hiçbir fark kalmaz. Nitekim burjuva-feodal yasalara baktığımızda bu yasalarda da işkencenin bir insanlık suçu olduğu yazmaktadır. Ortaya çıkan işkence olaylarına ise burjuva-feodal temsilciler "ferdi olaylar" şeklinde geçiştirmektedirler. İşkence suçuna alet olan partili insanlar köklü bir değişime uğramadıkları müddetçe partiye alınmamalıdır. Bu suçu işleyenlerin, sadece özeleştirilerek suçlarını geçiştirmek biçimindeki bir tutum ise kabul edilemez.

Yargılanma sürecinde kanıt dışındaki hiç bir şey delil olarak kullanılamaz

Şüphe, kanaat veya eğilim delil olarak kullanılamaz ve bu olgulara dayanılarak zanlının suçlu olduğu kararına varılamaz. Bu yöntemlerle verilen kararlar kabul edilemez. Ortaya atılan bazı şüpheler zaman içerisinde doğru da çıkabilirler fakat bu şüphelerle hareket edilerek, bizim adalet anlayışımızda, kişi suçlu ilan edilemez.

Sorgusu tamamlanmamış, yargı aşamasındaki hiç bir insan peşin y a r g ı l a r l a suçlu olarak ilan edilemez

Dikkat edilmesi gereken bir diğer husus ise haklarında çeşitli nedenlerle soruşturma başlatılan insanların sorgu süreçlerinde yargısız infaz misali ajan vb. nitelermelerin kullanılmamasıdır. Bu tarz peşin yargılardan hareketle yapılan ithamlar, yargısız infaz olarak değerlendirilir ve asla kabul edilemez. Daha soruşturma aşamasındaki bir zanlının peşinen suçlu ilan edilmesi adalet anlayışımıza gölge düşürür. Bir zanlı hakkında soruşturma-yargılama yürütmek başka bir şey, önyargılarla nitelendirme yapmak başka bir şeydir. Kaldı ki hakkında soruşturma-yargılama yürütülen bir insan suçlu çıkabileceği gibi suçsuzda çıkabilir. Her yargılanan suçludur diye bir yaklaşım bizim yaklaşımımız olmayacağı gibi bilimsel de değildir.

Hiçbir insan temellendirilmiş kuşku-kular nedeniyle damgalanarak mağdur edilemez

Maoist partinin adalet anlayışının geçmişteki elektik yanlarından kaynaklı etrafımızda yığınlarca şüpheli ilan edilerek ajan, hain, hırsız, damgası vurulan insan bulunmaktadır. İnsanlar hakkında şaibeli, şüpheli veya güven vermiyor gibi genel söylemlerle insanları damgalayıp yıllarca mağdur edemeyiz. Yukarıda vermiş olduğumuz Süleyman Cihan yoldaşın akrabası gibi örnekler etrafımızda vardır. Yapılması gereken hakkında iddia söz konusu olan insanların sorgulanmasını, var olan deliller üzerinden, adalet anlayışımıza uygun olarak bir an önce başlatmak, yıllara dayanan bu belirsizliği ortadan kaldırmaktır. Böylesi haksız biçimde iddiaya maruz kalmış ve durumu sonuçlanmamış insanlar ve bu insanların aileleri yaşamakta oldukları sosyal ortamlardan da dışlanmakta-

dırlar. Bu biçimdeki ağır ithamları zamana yayararak insanlara her gün işkence yapamayız. Bu kör kuşkuculuk ve damgalamacı anlayış yüzünden insanlar zan altında tutularak büyük bir adaletsizliğe uğratılmaktadırlar. Bu durumlara hassasiyetle yaklaşmalı ve yıllara dayanan bu belirsizliği bir an evvel ortadan kaldırmalı, gerçek suçlularla haklarında şaibe yaratılanlar bir birinden ayrıştırılarak sonuca gidilmelidir.

İddia sahibi, iddiasını kanıtlarıyla birlikte sunmak zorundadır

Eğer bir yoldaş bir diğer yoldaşa ya da herhangi bir organ veya halktan biri(leri)ne ajan, işbirlikçi, hırsız gibi herhangi bir itamda bulunuyorsa, bu iddia sahibi kişi, iddiasını kanıtlarıyla birlikte sunmak zorundadır. Ben iddiada bulunurum karşımdaki kendini ispatlasın biçimindeki bir yaklaşım biz Maoist komünistlerin yaklaşımı olamaz. Bu tarz çok açık ki, burjuva adalet biçimidir. Genel ağır nitelermelerde bulunarak ortaya herhangi bir delil sunmamak suç olarak kabul edilir ve bu tarz uygulama sahipleri hakkında soruşturma başlatılır.

Özellikle Maoist partide 96'da tespit edilen karşı devrimci hücreden sonra bu burjuva anlayış yaygınlaşmış ve hayat bulmuştur. Parti kadroları içerisinde bilimsel kuşkuculuğu bir tarafa bırakarak kör kuşkucu yöntemlerle paranoyak derekesine varılan yaklaşımlara dönüşmüştür. Düşmanın tamda bizleri çekmek istediği zemindir kör kuşkuculuk ortamı. Bir partinin güven olgusunu içten içe kemiren ve her gün yoldaşlığı yok eden bir yöntemdir bu yöntem. Parti ortamında özgür tartışma olanaklarını dinamitleyen ve herkesin birbirine kuşkuyla baktığı, yoldaşların kendi fikirlerinin mücadelesini özgürce yürütemediği, farklı fikirlerinden dolayı her an ağır bir damgalamayla karşılaşacağı burjuva bir ortamdır. Maoist Parti I. Kongreyle birlikte bu burjuva tarzla keskin bir ideolojik hesaplaşma yaşayarak, bu burjuva kör kuşkucu tarzı mahkum ederek parti ortamını tekrardan güven ortamına dönüştürdü. Fakat bu burjuva tarzla mücadele sürekli yürütülmek zorundadır.

Kuşkusuz biz düşmanın bilinçli yönlendirmelerine karşı sürekli uyanık olmak durumundayız. Ama bu uyanıklığımızı nesnel olgulara, somut kanıtlara dayandırmak zorundayız. Bir insan hakkında iddia getiriyorsak, bu iddiamızı somut kanıtlarıyla birlikte sunmak zorundayız.

Bizim cezalandırma anlayışımız burjuva-feodal intikamcı anlayışıyla aynılaştırılmaz

İntikam feodal kültürden kaynaklanan bir anlayıştır. Feodal kültürün yansıması olan kısasa kısas anlayışının bir biçimidir. Biz komünistler sınıf düşmanlarımıza karşı kan davası gütmeyiz. Düşmanlarımızı basit feodal anlayışlarla değerlendiremeyiz. Biz gerek bizlerin haklı şideti ile, gerekse de sınıf düşmanlarımızın uyguladığı haksız şidetlerin hepsinin tarihsel ve toplumsal şartların bir ürünü olduğu gerçekliğiyle meseleye bilimsel yaklaşmak durumundayız. Sorunu basit bir kin meselesi olarak ele almak bizlerin mücadelesini zayıflatır. Bizler kişiselleştirilmiş misali bir hırs veya intikam arzusuyla değil, proletaryanın sınıf bilinci ve kinyile düşmanlarımıza karşı mücadele yürütürüz. Ve biliriz ki, şiddet, ancak tarihsel ve toplumsal şartların değişmesi sonucu ortadan kalkacaktır. Bunun için şiddeti bireyselleştirerek kutsayamayız, ancak sınıf mücadelesi açısından sınıf düşmanlarımıza karşı sınıf bilincimizin bir gereği olarak da proletaryanın sınıf kinini ve devrimci şiddetin zaruriyetini yok sayamayız.

Bu anlayıştan hareketle yapılacak olan cezalandırmaları halka, devrime ve partiye yarar sağlayacak şekilde verilmesi sağlanarak işin duygusal intikam derekesine vardırmasının önü alınmalıdır. Şüpheliler ya da açığa çıkmış suçlular güçlerimizce sorgulanmak üzere tutuklandıklarında adil sorgu süreciden geçirilerek sonuca gidilmeli, işlenen suçun derecesi ve zanlının sorgu esnasındaki tutumu göz önüne alınarak sonuca gidilmelidir. Eğer sorgu sonucu kişinin durumu, mevcut deliller bu kişinin veya kişilerin ölümle cezalandırılmasını gerektiriyorsa elbette ki, Maoistler bunun gereğini yerine getirmekte treddüt duymazlar.

Komünistler adalet ve ceza anlayışlarını suç işleyen kişilerin değişip dönüşmesi ve işlemekte oldukları suçlarından vazgeçilmesi maksadıyla, yani ceza olayını caydırıcı temelde ceza olayını ele alırlar. Eğer bizim yapacağımız cezalandırmalar suçlular üzerinde caydırıcı bir rol oynamıyorsa, bu cezalandırmalarımız oynamaları gereken rolü oynamıyorlar demektir. Suçların azalması için sadece ceza meselesini bir araç olarak görmemeliyiz. Bir çok araçla bu suçlara karşı mücadele yürütebilmeliyiz. Parti içerisinde düzenlenecek ideolojik kampanyalarla, ideolojik kırılmalar giderilebileceği gibi, geniş kitlelere de düşmanın ajanlaştırarak

düşürme oyunlarını teşhir eden kampanyalar düzenlemeliyiz.

Savaş anında esir alınan düşman askerlerine karşı yaklaşım

Savaş sırasında esir alınan düşman askerlerine karşı tutumumuz adalet anlayışımız çerçevesinde olmak zorundadır. Esirlere öncelikle esaret altında bulundukları süre zarfında uyulması gereken kurallar anlatılmalı. Bu kurallara uyulmadığı takdirde uygulanacak cezalar da anlatılmalıdır.

Esir alınan düşman askerlerine karşı herhangi bir onur kırıcı hareketlerde bulunmak yasaktır. Sağlık durumları aynı gözden geçirmeli yaralıların yaralarını kendi yoldaşlarımızın yarısından farksız sarmalı ve onların insani olan tüm ihtiyaçları güvenli dikkate alınarak karşılanmalıdır. Yine gerek çatışmada, gerekse herhangi bir durumda ağır yaralanan düşman askerlerine ilk yardım müdahalesini yaptıktan sonra merkezi noktalara veya köylelere bırakılarak hastaneye kaldırılması sağlanmalıdır. Beslenme vb. tüm ihtiyaçları mevcut güçlerimizin standartları çerçevesince karşılanmalıdır. Yani biz orada nasıl besleniyorsak, esaret altındaki düşman askerleri de bizlerle eşit bir şekilde bu beslenme ve barınma olanaklardan faydalanmalılar. Olanak dahilinde aileleriyle mektup vb. araçlarla haberleşmelerini sağlamalı ve aileleri çocuklarına ilişkin bilgilendirmeliyiz.

Esir alınan düşman generallerine karşı da hassas davranılmalıdır

Unutmamalıyız ki düşman güçlerine mensup da olsa o bir komutan. Bu kişilerle özel ilgilenilmeli esirlik hakları ve uyulması gereken kurallar uygun bir biçimde kendisine ifade edilmelidir. Sıradan asker muamelesinden farklı olarak bizim komutanlarımız veya rutbeli yoldaşlarımız kendisiyle görüşmelidirler.

Savaş Suçlarına Karşı yaklaşım

Kuşkusuz bir yerde savaş varsa bu savaşan güçlerin her iki tarafında da savaş suçları işlenecektir. Bunlar esir alınabilen ve etkisizleştiren düşman güçlerinin öldürülmesi veya yaralıları geride bırakarak ölümüne sebebiyet vermek gibi suçlar olabilir. Ya da askeri kuralların çiğnenerek güçlerimizin zaiyat görmesine, imha olmasına neden olmak gi-

bi. Savaş kurallarına uymayarak sivil halkın ölümüne ve zarar görmesine neden olmak. Bu suçlar da adalet normlarımız çerçevesinde ele alınarak sonuçlandırılmalıdır. Ayrıca hedeflenen düşman unsurları somutunda halktan herhangi bir insanın iradi olarak hedeflenmesi ilkelerimize ters olduğu gibi, bu aynı zamanda suç olarak kabul edilir. İradi olarak halktan insanlar asla hedeflemez.

Savaş sırasında ölen düşman güçlerinin ölümlerine karşı tutumumuz

Düşman güçlerine mensup askerlerin ölümlerine karşı tutumumuz kendi yoldaşlarımızın ölümlerinden farklı olmamalıdır. Ölümlere karşı saygılı olmalıyız. Hiç bir suretle duygusal davranışlara kapılarak naaşlar tahriş edilemez veya herhangi saygı normlarını aşan tutumlar sergilenemez. Düşmanımız da olsa onun bir insan olduğunu unutmamalıyız. Eğer düşman kendi ölüsüne ulaşamıyorsa, bu ölümleri imkan dahilinde hayvan parçalamalarını önlemek vb. nedenlerden dolayı toprağa vermeli, ölünün askeri künyesi alınarak mezarın yeri ise ailesine veya mensubu olduğu güçlere uygun bir biçimde bildirilmelidir.

Tüm bu tutumların savaşta bizlere kazandıracağını unutmamalıyız. Savaş her halükarda en acımasız bir yöntemdir. Bunu bilincimizde sürekli tazelemeli ve bu savaşta kendimize karşı yabancılaştırmamaya sürekli dikkat etmeliyiz durumundayız. Aksı taktirde tüm ezilenlerin-sömürülenlerin savaşını yürütüyor olsak da ve yürüttüğümüz savaş haklı bir savaş olsa da bir müddet sonra düşmanlarımıza benzememiz kaçınılmaz olacaktır. Bunun için sınıflar mücadelesinin doğal bir sonucu olarak biz istemesek de savaşın tarafı, hem de haklı tarafı durumundayız. Bu zorunlu durumu gönüllü olarak kabul etmiş olmamız savaş içerisinde düşmanla aynı metotları kullanacağımız anlamına gelmez. Aksine bizim savaşımızı haklı ve meşru kulan tam da düşmanla keskin olarak ayrışma ve zulümlere karşı mazlumların savaşını veriyor olmamızdır. Dolayısıyla bütün yöntem ve metotlarımız düşmaninkinden keskin bir şekilde ayrışmak ve proletaryanın haklı davasına hizmet edecek şekilde uygulanmak zorundadır.

Cezaların infazı meselesinde de hassas olmak zorundayız

Eğer bu ceza bir ölüm cezası ise infaz edilecek ki-

şiyi en az acı çekecek şekilde infaz etmeliyiz. Kişiyi son istekleri sorulmalı, ailesine veya herhangi başka kimselere mektup yazması hakkı tanınmalıdır. Cezalandırılma sonucunda naaşlar mutlaka ailelere teslim edilmelidir.

Sürgün

Bazı durumlarda uygulanmak zorunda olunan sürgün hallerinde ise kişinin mağduriyeti en az düzeye düşürülmelidir. Sürgün keyfi olarak basit nedenlerden dolayı uygulanan bir ceza biçiminde ele alınmamalıdır. Daha çok ölüm cezası kararından ziyade kişiye tanınan son bir şans şeklinde ele alınmalıdır. Bu ceza verilmesi durumunda kişinin ailesi veya çevresiyle görüşülerek neden bu biçimde bir cezanın verildiği itinayla anlatılmalı ve çevresinden de bu kişinin düzelmesi için yardımcı olmalarını isteyerek kişinin hatasını kavramasını ve düzelmesini sağlamalıyız. Sürgün edilen kişinin varsa ailesi, çocukları veya yaşlıları bu durumu dikkate alınmalı, satılacak gayri menkul malı varsa bu durum dikkate alınmalıdır. Bu sürgünler kişinin durumu ve işlediği suçlar dikkate alınarak süresi belirlenmelidir.

Çelişkilerin çözümünde dayak bir ceza biçimi olarak savunulamaz, halka ve halktan bireylere uygulanamaz

Kavga ile dayak bir birine karıştırmamalıyız. Kavga karşılıklı olarak her iki tarafın çeşitli nedenlerle anlık ya da düello şeklinde gelişen bir olaydır. Her iki taraf da elindeki fiziki vb. olanaklarını birbirine karşı kullanarak sorunlarını çözmeye kalkışır. Sorunun tartışılarak çözülecek noktada olmadığı düşüncesiyle başvuru bir yöntemdir fiziki kavga. Kavga kaçınılmaz olarak yaşamın herhangi bir alanında karşımıza çıkabilir. Aile ortamından tutalım da çalıştığımız ortama veya sokakta kendini kaybetmiş birinin saldırısına uğrayarak kendimizi savunma gibi durumlara değin yaşamın herhangi bir alanında bu sorunla karşılaşabiliriz.

Dövme ya da dayak ise kavgadan farklıdır. Bizim bahsini ettiğimiz dövme ya da dayak herhangi bir organımızın bir kişi veya bir grup ile yaşadığı çelişkilerden kaynaklı bu çelişkinin çözüm yöntemi olarak kişi ya da grup hakkında "şiddet" kararına varıp bu şiddeti, bir fiil uygulaması ya da "ceza hak" olarak uygulanmasıdır. Maoistler halk arasındaki çelişkilerin çözümünü barışçıl yöntemlerle

ele alarak çözerler. Halk arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi olarak "şiddet" yöntemini benimsemek sektör bir tutumdur.

Maoist parti içerisinde bir yoldaşın bir başka yoldaşa dayak atması kesinlikle yasaktır. Parti ortamında yoldaşına karşı şiddet uygulayan bütün yoldaşların bütün örgütsel konumları derhal dondurularak soruşturmayla tabi tutulurlar. Özellikle gerilla alanlarında komutanla gerilla ilişkisinden tutalım da günlük hayatın rutin sürecinde eşlerin birbirine şiddet uygulamasına, gerilla güçlerinin halka yaklaşımına kadar tüm bu konularda şiddetin bütün boyutlarının kesinlikle yasak olduğunu belirtir ve bu suçun uygulayıcılarını hangi örgütsel konumda olurlarsa olsunlar tarafımızca asla af edilmeyerek gereken ceza ile işleme tabi tutulacaklardır.

Maoist parti içerisinde herhangi bir organ hiçbir kimse hakkında dayak kararı vererek bu kararını uygulayamaz, uygulatamaz. Bizim sorunları çözmeye yöntemimiz, yanlış yapan kişilerin kazanılması merkezli olmak zorundadır. Halka ve yoldaşlarımıza dayak atarak kimseyi kazanamayız, var olan örgütlü gücümüzü halkın hizmetine sokarak, sınıf düşmanlarımızın korkulu kabusu olmalıyız. Sınıf düşmanlarımıza karşı liberal, ama halka ve yoldaşlarımıza karşı sektör olma tutumunun tarafımızca red edildiğini belirtelim.

Dayak hiç bir sorunu çözmediği halde dövülen kişinin ya da kişilerin insani onurunun rencide olmasını sağlar. Dayak atılan bir kişinin tekrar düzelerek devrimcilere yakın durması çok zor bir olaydır. Tüm bu anlayışımızdan kaynaklı olarak hiç bir organımız dayak çözüm aracı olarak benimseyerek gündemleştiremez.

Tecrit bir ceza biçimi olarak uygulanamaz

Sosyal bir varlık olan insan, en temel ihtiyacı olan sosyal paylaşımlardan yalıtılarak cezalandırılmaz. İnsanın doğasına aykırı olan bu tür uygulamaları savunamayız. Özellikle devrim sonrası süreçlerde bizim kuracağımız hapishanelerde kesinlikle tecrit uygulanamaz. Bizim adalet ve ceza anlayışımız insan merkezlidir. F tipi gibi hapishaneleri, devrimden sonra insanın sosyal bir varlık olma gerçekliğine hizmet eden hapishanelere çevirmeliyiz. Bugün karşı çıktığımız F tipi hapishaneleri yarın iktidarı aldığımız zaman düşmanlarımıza veya 'suçlulara' reva göremeyiz.

18 yaşından küçük olanlara karşı ölüm cezası uygulanamaz

Kişinin suç işlediği dönem göz önünde bulundurularak eğer suç 18 yaşın altındayken işlenmişse kişi ölüm cezasına çarptırılmaz. Yapılması gereken eğer suçu ağır ise saflardan uzaklaştırmak, koşullu varsa ailesini bilgilendirmek şeklinde davranılmalıdır.

Ölüm cezası

Bütün yargılamalar ve cezalandırmalar halkın ve partinin çıkarı hesaplanarak yapılmalıdır. Komünistler siyasi iktidar mücadelesi yürütürler ve doğal olarak verdikleri bütün kararlarını bu siyasal iktidar mücadelesinin çıkarlarını gözetleyerek verirler. Siyasal iktidar mücadelemize hizmet etmeyen bütün çalışmalar halkın davasına direkt ya da dolaylı olarak zarar vermektedirler.

Tüm bu kararlar içerisinde üzerinde hassasiyetle durulması gereken karar ise kişiler hakkında verilecek ölüm cezasıdır. Araştırma ve sorgulama komisyonlarımız kişilere ilişkin ölüm kararlarına varmadan önce bu kararın gerekliliği üzerine hassasiyetle düşünmelidirler. Tüm yoldaşlarımız bu kararın ağırlığını hissederek bu karara katılmalıdırlar. Ölüm cezalannın parti açısından olumlulukları ve olumsuzlukları hesaplanmalı, yine suç işleyen kişinin düzelmesi için bütün yollar ve imkanlar denendikten sonra, tüm bu ısrarlara rağmen eğer kişi iflah olmaz bir duruş sergiliyorsa, yani halka ve partiye karşı suç işlemekte ısrar ediyorsa ölüm cezasını vererek uygulamak gerekiyor. Ölüm cezası geliş güzel verilecek bir ceza değildir, olmamalıdır da. Telifisi imkansız yanlışlıklara ve haksızlıklara da sebebiyet verebilir. Bu nedenden kaynaklı üzerinde itinayla durarak bu sonuca varmalıyız.

Ölüm cezasının verileceği kişinin genel olarak kitlelerin vicdanında yargılanmış ve mahkum olmuş kişiler olmalıdır. Yani bir ajan veya işbirlikçi cezalandırıldığında toplumun çeşitli kesimlerden "bu insanı gereksiz yere öldürdünüz" veya "bu insan ölümü hak etmiyordu" şeklinde eleştiriler ve yüksek itirazlar geliyorsa bu durum partinin çıkarına değildir. Tüm bu eleştiriler ve itirazlar dikkate alınmalıdır.

Geçmişte yapılan cezalandırmaların bir kısmı yukarıda bahsini ettiğimiz yöntemle ele almadığından dolayı özellikle Dersim ve çevresinde gerçekleştirilen cezalandırmaların önemli bir bölümü düşmanın da bilinçli yönlendirmeleriyle birlikte,

tartışılır duruma geldi. Cezalandırılan kişilerin aileleri, çevreleri hatta bir kısmının aşiretleri partiye karşı tavır takınarak uzaklaşmışlardır. Bu noktadaki esas çizgimiz olumlu olsa da önemli bir dizi yanlışlıklar da yaparak adalet anlayışımızı tartışılır düzeye getirdik. Toplumun vicdanında yargılanmış kişileri cezalandırdığımızda kitlelerin bizi destekleyeceklerini ve adaletimize güven duycaklarını unutmamalıyız.

Halkın vicdanında teşhir olmuş ve cezalandırılmış kişilere ilişkin parti tarihinden bir örnek verecek olursak; bilindiği üzere önderimiz İbrahim Kaypak-kaya'yı ihbar ederek yakalanmasını sağlayan öğretmen Cafer Atan işlediği bu suçtan kaynaklı yıllarca partiden kaçarak suçunu gizlemeye çalıştı. Bu unsurun gizlendiği alan tam 28 yıl sonra parti tarafından tespit edildi ve bu kişi ölümle cezalandırıldı. Bu cezalandırmaya ilişkin tek bir olumsuz tartışma yaşanmadığı gibi, kitlelerin bize karşı olan güvenleri ve desteğinde de gözle görülür bir değişimin meydana geldiğini söylemek abartı olmaz. Toplumun bir çok kesimi bu cezalandırmadan sonra şunu söylüyorlardı: "Hiç kimse işlediği suçtan kaynaklı devrimcilerden kaçamaz, partizancılar er ya da geç suçluların cezasını tespit ettikleri yerde verirler." İşte halkın vicdanında kabul görmüş cezalandırmalar derken bunu kast etmekteyiz.

Devrimden sonra idam ve ölüm cezası kaldırılmalıdır

Biz bu gün objektif koşulların bir sonucu olarak ölüm cezasını savunmaktayız. Yoksa komünistler olarak ölmeye ya da öldürmeye ilişkin özel bir merakımız yok. Elimizdeki imkanlar çerçevesinde devrim öncesi ölüm cezasını en aza indirmeli, ölüm cezasından ziyade diğer tüm olanakları kullanmalı, en son seçenek olarak ölüm cezasına başvurmaliyiz. Fakat devrim sonrası, yani iktidarda olduğumuz koşullarda ise hiç kimse için ölüm cezası uygulamamalıyız. Çünkü devrim objektif ve subjektif koşullarda köklü değişiklikler olduğundan dolayı, suç işlemiş olan kişileri daha uygun koşullarda değişim ve dönüşüme tabi tutma olanaklarımız ortaya çıkacaktır. Devrim sonrası esas olarak kişiyi engelleme ve değiştirme dönüştürme anlayışıyla hareket etmeliyiz. İnsanlar değiştirme ve dönüştürme sürecinde hiç bir insani olmayan uygulamaya tabi tutulmamalıdır.

Yukarıda genel hatlarıyla ortaya koyduğumuz adalet anlayışı Maoistler olarak genel görüşlerimizi ifa-

de etmektedir. Dolayısıyla bundan böyle adalet anlayışımız bu temelde ele alınacak ve pratikteki uygulamasında da bu görüşler belirleyici olacaktır.

TÜZÜK

Maoist partinin tüzüğü ilk olarak 1978 yılının şubat ayında toplanan I. Konferans tarafından şekillendirilip ilan edildi. I. Konferanstan bu yana partinin gerek konferansları, gerekse de kongreleri tüzükte bir dizi değişiklikler yapmışlardır. Yapılan bu değişiklikler öze ilişkin yapılan değişiklikler değildir. Sınıf mücadelesinin diyalektik yasaları önceden belirlenen yasalarla uyumdaşlık arz etmediği zaman Maoistlerin buna uygun yeni örgütsel yasalar saptaması kaçınılmazdır. Tüzükte geçmişten bugüne yapılan değişikliklerin bütünü bu diyalektik yasanın kanununa uygun olarak yapılmışlardır.

Tüzük demokratik merkeziyetçilik ilkimizin işletilmesi temelinde, irade ve eylem birliğinin sağlanmasının garantörlüğü olarak algılanmalıdır. Partinin üyesine karşı haklarını ve görevlerini belirlediği gibi, aynı zamanda üyenin de partisine karşı haklarını ve görevlerini garanti altına alan birlik platformumuzdur. Yani karşılıklı olarak üye ile partinin, parti ile de üyenin haklarını, hukuklarını ve görevlerini belirleyen, örgütü örgüt yapan olmazsa olmaz temel örgütsel kılavuzumuzdur. Yine tüzük parti ile partiye bağlı yan örgütlemelerinin hiyerarşik ilişkilerini belirleyen temel anayasadır.

Partinin üye alımından tatalım da üye olarak aldığı kişilerden beklentilerine, üyesinin uyması gereken kurallara ve parti içerisinde üyenin iki çizgi mücadelesini yürütme biçimine ve yine tüzük suçu işleyen üyenin yargılanma ve disiplin cezalarına, partinin temel örgütlenme ilkelerinden partinin temel organlarına, partinin yönetici organları ve merkezi örgütlenmesine, Halk Kurtuluş Ordusu ve Maoist Gençlik Birliği ile ilişkilenme biçimine, parti kitle örgütlerinden partinin mali kaynaklarına kadar partinin tüm bu ihtiyaçlarına uygun olarak şekillendirilmiştir.

Biz bu yazımızda Maoist partinin tüzüğünün bütünü ayrıntılarıyla işlemeyeceğiz, fakat konumuzla direkt alakalı olan tüzüğün birinci bölümünde yer alan disiplin cezaları bölümünü olduğu gibi okuyucuya sunacağız.

Disiplin cezaları:

1) Partinin birliğini bozan, parti kararlarına uymayan, parti içi demokrasiyi zedeleyen, üyelik ve partinin verdiği görevleri amacı dışında kullanan,

parti disiplinine uymayan, davranışlarıyla partiyi halkın gözünden düşüren parti üye ve üye adayların çalıştığı organ veya daha üst organlarca sorumlu tutulur ve yargılanır.

2) Kişi, üyesi olduğu en üst organda yargılanır. Parti disiplin cezaları, kişiyi yargılayan organ tarafından salt çoğunlukla verilir. Eğer yargılanan kişi, üye olduğu üst organda kendisi dışında en az iki parti üyesi yoksa, konu bir üst organa götürülür ve yargılama burada yapılır.

Özel durumlarda parti yönetici organları altında çalışan herhangi bir üye hakkında parti üyeliğinden ihraça kadar varan cezalardan herhangi birini verebilir.

Partide herhangi bir organ veya parti üyesi, bir parti organı veya üyesi için, yargılanması talebiyle Merkezi Denetleme Kurulu'na (MDK) başvurabilir. Eğer MDK gerekli görürse yargılama açar. Bu durumda yargılamayı MDK yapar. Gerekli görmezse bunu gerekçeleri ile birlikte, yazılı olarak talep sahibine bildirir. MDK oluşturulmadığı dönemlerde, bu görevi MK yapar. Hakkında yargılama talebi getirilen kişi için idari tedbir, görevden alma ya da görevini dondurma vb. kararı somut şartlara göre alınır. İşlediği iddia edilen suç parti içinde görevlerini yürütmeye engel değilse, kişi hakkında idari tedbir alınamaz.

3) Tutuklanıp hapisshaneye konan tüm üyelerin (hangi konumda olursa olsun) kongre süreci de dahil parti üyeliği ve üye adaylığı dondurulur. Bu dondurma süreci boyunca ilgili parti organı tarafından yapılacak araştırma soruşturma tamamlanıp bir üst organın onayı alındıktan sonra, kişi hakkında alınan karar yürürlüğe konur. MK üyeleri de dondurulma işlemine tabi tutulur. Ancak bu üyeler hakkında araştırma-soruşturma ve karar yetkisi tamamıyla MK ya aittir. İşkencehanelerde direnerek üyelik vasıflarını eksiksiz yerine getiren kişiler araştırma-soruşturma sonrası üyelik haklarını korur. Siyasi polisin bilgisi dahilindeki örgütsel bilgiler de olsa, kişinin bunlardan bir bölümünü veya örgütsel konumunu kabul etmesi durumunda üyeliği düşürülmüş olarak kabul görür. Ancak bunun resmileşmesi ilgili organların kararıyla olur.

4) Yargılama şöyle yapılır: yargılanacak kişi hakkında gelen iddialar kendisine iletilerek tavrı takinması istenir. Bu sırada konu araştırılarak ilgili kişi veya organların bilgisine başvurulur. Yapılan araştırmada kişinin yargılanması gerekli görülürse, iddianame hazırlanarak savunması istenir. Ya

da savunmasını bizzat organda sözlü olarak yapar. İddiaları araştırma veya soruşturma komisyonunda, iddia sahibi veya iddiaya muhatap olanlar yer almaz. İşlenen suçun partiye verdiği kısa ve uzun vadeli zararlar, yargılanan kişinin iddia ve eleştiriler karşısında takındığı tavır, geçmiş faaliyetleri, suçun işlendiği zamandaki koşullar ve bu koşulların suç işleyene yaptığı etki vb. etkenler göz önüne alınarak, yargılamayı yapan organ ya da MDK'nın salt çoğunluğuyla aşağıdaki cezalardan herhangi biri verilebilir.

- A) İhtar.
- B) Ağır ihtar.
- C) Görevden alma.
- D) Üye adaylığını çevirme.
- E) İhraç.

Partide, ihraç en ağır cezadır.

5) Yargılama, bir parti organı tarafından yapılmış ve yargılama sonucunda parti disiplin cezası verilmişse, cezalandırılan parti üyesi, MDK'ya itirazda bulunabilir. MDK'nın yargılamayla ilgili verdiği karar derhal yürürlüğe girer. MDK kongreye karşı sorumludur. Bütün parti disiplin cezaları üst organ tarafından onaylandıktan sonra kesinleşir. Ceza verilen veya parti suçlarına göre cezalandırılan parti üyesi, en üst organa kadar itirazda bulunabilir. Parti üyeleri hakkında verilen tüm disiplin cezaları zaman geçirilmeden MK'ya bildirilir.

Tüzük sadece parti üyelerini kapsar ve sadece parti üyelerine uygulanır. Partinin tüm kolektif örgütünü ve örgütlenmelerini tüzük doğrultusunda şekillendirmek istemesi farklı ama tüzüğü sempaticizana uygulaması farklıdır. Parti, tüm örgütlenmelerini, tepeden tırnağa bütün kurumlarını tüzüğünü perspektif olarak oluşturur. Sempaticizanın veya çeper örgütlenmelerini bu tarzda ele alır, fakat sempaticizana ve çeperinde bulunanlara karşı tüzüğünü işletemez.

Genel olarak parti, komünizm yürüyüşümüzün en stratejik aracıdır. Parti komünizm yürüyüşümüzün başından sonuna kadar var olacaktır. Biz komünistler partiyi sadece tarihsel şartların bir sonucu olarak kullanmak durumundayız. Toplumda var olan her şey gibi, parti de çelişkilerin bütününden oluşmaktadır. Nihayetinde komünist partisi sınıflı toplumların bir ürünü olarak ortaya çıkar ve varlığını sınıflı toplum boyunca sürdürür. Komünist partisi sınıflı toplumların ürünü olma gerçekliğinin bir sonucu olarak bağrında farklı fikirleri ba-

rındıran canlı bir organizmadır. Maoist parti bağrında var olan bu farklı fikirleri bir zenginlik olarak kendisinin gelişim dinamiği olarak kabul eder.

Maoist parti kolektif hiyerarşisindeki tüm farklı fikirleri iki çizgi mücadelesi ekseninde değerlendirir ve partide sürekli olarak var olan doğru ile yanlış mücadelesini kaçınılmaz olarak değerlendirir. Tüm bu gerçekliklerden kaynaklı Maoist partinin yapmış olduğu II. Kongrede diğer konferans ve kongreleri gibi tüzükte bir dizi değişiklikler gerçekleştirildi. Bu değişikliklerden bir tanesi de partinin iki çizgi mücadelesini damgalamacı yaklaşımlarla engelleyen durumdan çıkartarak, birleşmenin ve gelişmenin motoru olan iki çizgi mücadelesinin önündeki tüm engelleri kaldıran ve bunu tüzüğe de geçirerek garanti altına almasıdır.

İlgili karar:

"Doğru-yanlış mücadelesi bilgi teorisinin gelişme yasasıdır. İki çizgi irademiz dışında yaşamın her alanında vardır. Parti de bunlardan muaf değildir. Partimiz iki çizgi mücadelesini gelişmesinin dinamiği olarak görür. Saffarımızda bulunan herkes parti disiplini temelinde, olanaklar çerçevesinde fikir mücadelesi yürütme hakkına sahiptir. Parti bu mücadelenin doğru araçlarla yürütülmesinin koşullarını yaratmakla yükümlüdür. Kimse fikirlerinden kaynaklı parti saffarımızda baskı altına alınamaz, engellenemez." (MKP II. Kongre kararlarından)

II. Kongrenin bu kararı gündemine alarak tüzüğe işleminin nedeni, geçmiş tarihsel süreçlerdeki dönemsel önderliklerin parti içerisindeki farklı fikirlere karşı olan sekte ve damgalayıcı tutumlarının bir sonucudur. I. Kongrenin de haklı olarak altını çizdiği gibi, parti içi demokrasiyi geçmişten bugüne layıkıyla uygulayamadık. Demokrasi çoğunluğun olduğu gibi, azınlığın haklarının korunması ve uygulanması için kullanılmalıdır.

Bir toplumda veya bir partide çoğunluk zaten iradeyi ve imkanları elinde bulundurduğundan kaynaklı demokrasiyi kendi fikirleri çerçevesinde işletmektedir. Tüzükteki iki çizginin haklarının korunması maddesi daha çok partideki azınlığın haklarının, fikirlerinin çoğunluk tarafından engellenmemesi içindir.

Parti tarihinde demokratik merkezîyetçilik ilkesi nin doğru bir zeminde işletilmediği dikkate alınırsa bu kararın aslında ne kadar gerekli ve parti açısından zaruri olduğunu daha iyi anlarız. Parti saffarında gerçekleşen örgütsel ayrılıkların önemli bir bölümü-

nün nedeni dönem önderliklerimizin parti içi demokrasi ilkesini yanlış ve sekte uygulamalarıdır.

Önderlik Kurumlarından Biri Olarak Merkezi Denetleme Komisyonu

Maoist partinin 1978 I. Konferans'ında Merkezi Denetleme Kurulu (MDK)'ya olan ihtiyaca dikkat çekmesine rağmen bugüne kadar hayata geçirme noktasında başarılı olamamıştır. II. Kongre MDK oluşturulmasının planlanması, bunun için Maoist çizgi temelinde proleter devrimci adalet anlayışı, hukuk, yargılama sistemi konusunda bir karara vardı. Tüm bunların tartışılarak merkezileştirilmesi, gerekli alt yapının hazırlanarak bu kurumun oluşturulmasının bir sonraki kongrede mutlaka başarılması gerektiğini ifade etti.

MDK Kongre'ye karşı sorumlu olarak bağımsız icra edilen bir kurumumdur. Bir yürütme ve yasama organı değil, Kongre'nin belirlediği çizgi önderliğinde bağımsız işleyişe sahip bir temelde tüzük ve kararların uygulanmasını denetleyen ve uymayanları tüzükçe belirlenen çerçevelerde yargılayan organ olarak düşünülen MDK'nın bugüne kadar yaratılmayışi parti ve halk içi sorunların parti örgütlerine yığılmasına yol açmıştır. Yine böyle bir kurumun ve üzerinde yükseldiği ortak adalet, hukuk anlayışının olmaması her bir yerde sorunların ele alınmasında önemli problemlere vesile olmuştur. Yürütme, yargı ve yasama tek başına parti komitelerinde toplanamaz. Bu görevler arasındaki özgün farklılıklara bağlı olarak ortak davamızın hizmetinde ayrıştırılmış görevlerin araçlarının yaratılması zaruridir. Kısacası kongre bir yasama, Merkez Komitesi ve onun önderliğindeki parti komiteleri yürütme, Merkezi Denetleme Kurulu ise bir yargı kurumudur. Görevleri parti tüzüğünde belirtildiği temelde ayrıştırılması gerekli olmalıdır.